

A 2012-es RITA-díj győztese
Young Adult kategóriában

MENEDÉK

ANN AGUIRRE

FUMAX KIADÓ

Ann Aguirre: Enclave
Copyright © 2011 by Ann Aguirre

Fordította: Benes Attila

*Andresnek, mindig.
Bár az utat néha tüskék borították,
te mindig mellettem voltál, és fogtad a kezem,
vagy elkaptál, ha megbotlottam.*

egy
lenn a mélyben

*Egy világtalan édesanya ablak nélküli sírboltjában,
az éjszaka közepén, egy alabástromgömbbe foglalt
lámpa gyér fényében egy lány érkezett sírva
a sötétségbe.*

George MacDonald: The Day Boy and the Night Girl
(A nappalfiú és az éjszakai lány)

Pikk

A második világegészkor születtem. Legendák szóltak egy olyan korról, amikor az emberek hosszú ideig éltek. Én dajkamesének tartottam. Az én világomban senki sem érte meg a negyven évet.

Ma van a születésnapom. Minden egyes esztendővel nagyobb félelem költözött a szívembe, és az idén ez csak fokozódott. Egy enklávében éltem, ahol a legidősebb közülünk huszonöt éves volt. Arca már beesett, ujjai pedig remegtek a legkisebb megerőltetéstől is. Némelyek azt suttozták, megváltás lenne számára a halál, de igazából csak nem akarták a saját maguk jövődjét látni.

– Készen állsz? – Sodrony várt rám a sötétben.

Rajta már ott virított a jel; két évvel volt idősebb nálam, és ha ő túlélte a rituálét, nekem is menni fog. Sodrony alacsony fiú volt, és minden tekintetben törékeny alkatú; a nélkülözés barázdákat vésett az arcára, így idősnek látszott. Nézegettem, milyen fehér mindkét alkarom, aztán biccentettem. Eljött az idő, hogy nő váljék belőlem.

Az alagút tágas volt, a földön fémrudak futottak. Találtunk szállítóeszközökre emlékeztető roncsokat, de azok az oldalukra fekvé heverték, mint óriás, dögölt bestiák. Néha óvóhelynek használtuk őket. Ha egy vadászcsapatot a menedék elérése előtt megtámadtak, az éhezé ellenséget leválasztó nehéz fémmal jelentette a különbséget élet és halál között.

Persze én még soha nem jártam az enklávén kívül. Ez a sötétség és gomolygó füstbe burkolózó térség jelentette számomra az egyetlen ismert világot. A fal régi volt, szögletes elemekből épült. Eredetileg volt színük, de az évek szürkévé koptatták őket. Az itt-ott feltűnő világosság a tömegszállítás mélyén felhalmozott tárgyakból érkezett.

Követtem Sodronyt az útvesztőn át, tekintetem ismerős tárgyakon kalandozott. A kedvencem egy fehér felhőn ücsörgő lány képe volt. Nem tudtam kivenni, mi van a kezében; az a rész elkopott. De az élénkpiros két szó, *menyei sonka*, rettentően tetszett. Nem tudtam biztosan, mit is jelent, de a lány arckifejezése arról árulkodott, hogy igen jó lehetett.

Az enkláve összesereglett a névadó napon; mindenki, aki életben maradt, nevet kapott. Sok fiatal elvesztettünk, ezért minden

vakarcsot simán Fiúnak vagy Lánynak hívtunk, és egy számot csaptunk hozzá. Mivel az enklávénk kicsi – és egyre sorvad –, minden arcot felismertem a félárnyékban. Nehéz volt erőt venni magamon, hogy a gyomrom görcsbe ne ránduljon a rám váró fájdalom miatt, és a félelem le ne taglózzon egy halálomig rám ragadó, borzasztó név hallatán.

Add, hogy valami frappánsat kapjak!

A legidősebb, aki a Mészfal név terhét cipelte, a kör közepe felé indult. Megállt a tűz előtt, a lángnyelvek ijesztő árnyékokat festettek a bőrére. Egyik kezével intett, hogy lépjek előre.

Miután odaértem, megszólalt.

– Minden vadász hozza ide ajándékát!

A többiek jöttek, és a lábam elé helyezték őket. Az érdekes tárgyakból álló rakás egyre terebélyesedett – néhányukról fogalmam sem volt, milyen célt szolgálhatott. *Dekoráció talán?* Az előző világban élők szinte rabjai voltak az olyan dolgoknak, amelyek csupán szépművészeti célokat szolgáltak. Én ilyet elképzelni sem tudtam.

Miután végeztek, Mészfal felém fordult.

– Itt az idő.

Minden elcsendesedett. Sírás visszhangzott az alagúton át. Valahol a közelben valaki szenvedett, de nem volt elég idős, hogy részt vegyen a névadásomon. Lehet, elvesztünk egyet közülünk, mire itt végzünk. Betegség és láz pusztított sorainkban, és a gyógyítónk több kárt okozott, mint hasznot; nekem legalábbis úgy tűnt. De megtanultam, hogy ne kérdőjelezzem meg a módszereit. Ha hangot adtál egyéni gondolataidnak, itt, az enklávében nem várt rád fényes jövő.

A törvények miatt vagyunk még életben – mondaná Mészfal. Ha nem tartod be őket, akkor eredj, meglátjuk, hogyan boldogulsz majd a Felszínen. A legidősebb elég utálatos volt; nem tudom, hogy születésétől fogva ilyen-e, vagy ez csak a korral járt. Most pedig itt állt előttem, hogy a véretem vegye.

Bár saját szememmel sosem láttam a rituálét, tudtam, mire vállalkozom. Kinyújtottam mindkét karom. A borotvapenge megvillant a tűz fényében. Ez volt legbecsesebb kincsünk, a legidősebb pedig mindig gondosan tisztogatta és élezte. Három

cakkos vágást ejtett a bal karomon, én pedig elfojtottam a fájdalom, amíg csendes kiáltássá nem tompult bennem. Nem hoznék szégyent az enklávéra pityergéssel. Felhasította a jobb karom, csak annyi időm volt, hogy erőt gyűjtsék. Összeszorítottam a fogam, ahogy a forró vér csörgedezett lefelé. Nem sok. A vágások felszínesek voltak, jelzésértékűek.

– Hunyd be a szemed! – mondta.

Engedelmeskedtem. Lehajolt, szétterítette az ajándékokat előttem, majd megragadta a kezem. Rideg és vékony ujjai voltak. Ahová a vérem betalál, az lesz a nevem. Szembehunyva hallottam a többiek légzését, de nyugodtak voltak és tisztelettudóak. Mozgást éreztem a közelben.

– Nyisd ki a szemed, és köszönts a világot, vadásznő. Ettől a naptól fogva legyen a neved Pikk.

A legidősebb kezében egy kártyát láttam. Tépett volt és foltos, besárgult az idők során. Hátán szép piros minta, elől pedig egy fekete ásószerűség, valamint a kettes szám. A vérem bepötytyözte, ami azt jelentette, hogy mindenkor magammal kell hordanom. Odamormoltam egy köszönömöt, és elvettem.

Furcsa. Többé már nem 15-ös Lányként fognak szólítani. Idő lesz, míg hozzászokom az új nevemhez.

Az enkláve szétszéledt. Az emberek tiszteletük jeleként felém biccentettek, majd mentek a dolgukra. Most, hogy a névadó ceremónia véget ért, az élelmet továbbra is le kellett vadászni, és feltölteni a készleteket. A munkánk sosem ért véget.

– Igen bátor voltál – jegyezte meg Sodrony. – Gyere, lássuk el a karod!

Szerencse, hogy ezen a részen már nem volt közönség, mert a bátorságom elhagyott. Eleredt a könnyem, amikor a forró fém a bőrömhöz ért. Hat sebhely bizonyította, hogy érdemes vagyok a vadásznői címre. Mások kevesebbet kaptak; az építőknek három járt. A nemzőknek csak egy jutott. Emberemlékezet óta a karon díszelgő hegek száma mutatta, milyen szerepet tölt be a társadalomban az adott személy.

Két okból nem hagytuk természetes módon begyógyulni a vágásokat: nem forrnak be megfelelő módon, és fennáll a veszély,

hogy elfertőződnek. Az évek során túl sokan veszték oda a névadó napi rituálé miatt, mert sírva könyörögtek; nem bírták elviselni a fehérén izzó lezárást. Most Sodrony nem habozott a könnyek láttán, én pedig örültem, hogy nem hatotta meg.

Én vagyok Pikk.

Könnny csordult le az arcomon, ahogy elhaltak az idegvégződésesek, de a hegek egymás után megjelentek, bizonyítva erőmet és rátermettségemet, hogy bármit kiállók, ami az alagútban vár rám. Egész életemben erre a napra készültem; kést, husángot egyaránt jól forगतok. Minden falat ételt, amelyet más hozott, azzal a tudattal fogyasztottam el, hogy egy nap majd nekem kell táplálékot szereznem a vakarcsoknak.

Ez a nap eljött. A 15-ös Lány halott.

Éljen soká Pikk!

A névadó után két barátom kis ünnepséget szervezett nekem. Mindketten a köztéren vártak. Még vakarcskorunkban lettünk jóban, bár személyiségünk és testi adottságaink más utakra vezettek minket, de így is Gyűszű és Kő volt a két legközelebbi társam. Hármunk közül én voltam a legfiatalabb, és nagy élvezettel hívtak engem 15-ös Lánynak, miután mindketten megkapták a nevüket.

Gyűszű alacsony termetű lány volt, kicsivel idősebb nálam, és építőként szolgált. Sötét hajú, barna szemű. Hegyes álla és nyílt tekintete miatt az emberek néha megkérdezték, hogy ennyi idősen nem kellene-e még vakarcsképzésen lennie. Ő ezt ki nem állhatta; ezzel biztosan ki lehetett hozni a sodrából.

Gyakran bepiskolta az ujjait, mert puszta kézzel dolgozott, így a kosz felkerült a ruhájára, és elkenődött a képén. Hozzászoktunk, hogy amikor megvakarta az arcát, egy sötét sáv maradt a nyomában. De érzékeny természete miatt már rég nem szekáltam ezzel. Az egyik lába valamivel rövidebb volt, mint a másik, és egy leheletnyit bicegett; nem sérülés miatt, hanem mert így született. Másként könnyedén nemző válhatott volna belőle.

Ereje és szépsége, nem pedig nagy esze miatt Kő a nemzőknél landolt. Mészfal szerint jó anyagból gyúrták, és ha egy intelligens nővel párosítják, pompás, erős utódokat fog nemzeni. Kizárólag

olyanok járulhattak hozzá a következő generáció létrehozásához, akiknek egyéni sajátosságait érdemes volt továbbörökíteni, az idősek pedig gondos figyelemmel kísérték a születéseket. Csak annyi vakarcsot engedhettünk, amennyit el tudunk látni élelemmel.

Gyűszű rohant hozzám, hogy megvizsgálja az alkaromat.

– Mennyire fáj?

– Nagyon – mondtam. – Kétszer annyira, mint a tiéd – néztem élesen Kő felé –, a tiédénél meg hatszorta jobban.

Mindig azzal viccelődött, hogy neki van a legkönnyebb dolga az enklávében, és ez talán igaz is volt, de én nem akartam cipelni a terhet, hogy rajtam múljon népünk következő generációjának fennmaradása. Az ifjak nemzésének tetejébe még az a felelősség is rá hárult, hogy gondoskodjon róluk. Én nem bírtam volna elviselni ennyi halálesetet. A vakarcsok hihetetlenül törékenyek voltak. Az idén egy fiút nemzett, és fogalmam sincs, miként gyűrte le a félelmet. Én alig emlékszem szülőanyámra; fiatalon halt meg, még a mi léptékeink szerint is. Tizennyolc éves korában kórság sörpört végig az enklávén, valószínűleg a nassaui kereskedők hozták be magukkal. Sokunkat magával ragadott abban az évben.

Néhányan úgy vélték, hogy a nemzők utódai továbbra is ezt a szerepkört töltsék be. Alakult egy csendes mozgalom a vadászok között, akik szerint meg lehetne toldani számukat az ő soraikból – így amikor egy vadász kiöregszik a járőrözésből, részt vehetne osztálya sarjainak nemzésében. Egész életemben e gondolat ellen küzdenék. Mihelyt két lábra álltam, azt figyeltem, hogy a vadászok nekiindulnak az alagútban, és tudtam, ez a végzetem.

– Tehetek én róla, hogy jóképű vagyok? – kérdezte vigyorogva.

– Álljatok csak meg! – Gyűszű elővett egy kifakult rongyba bugyolált ajándékot. – Tessék!

Ez váratlanul ért. Felvont szemöldök kíséretében átvettem a csomagot, felmértem a súlyát, majd azt mondtam:

– Új töröket csináltál nekem.

Szúrós tekintettel nézett rám.

– Utálok, amikor ilyen vagy.

Engesztelésképp kihajtogattam az ajándékot a szövetből.

– Csodaszépek!

És nem túloztam. Csak egy építő képes ilyen remeket produkálni. Ezeket egyedül nekem öntötte ki. Elképzeltem, ahogy hosszú órákon keresztül ügködik a tűz mellett, szöszmötöl az öntőformával, elegyít, políroz, és utána élesít. Csak úgy ragyogtak a fáklyafényben. Kipróbáltam őket, és tökéletes volt az egyensúlyuk. Bemutattam velük pár mozdulatsort, hogy lássa, mennyire tetszenek, mire Kő megugrott, mintha véletlenül eltalálnám. Néha olyan féleszű tud lenni. Egy vadász nő sosem szúr le semmit, ha nem akarja.

– Szerettem volna, hogy a tiéd legyen a legjobb.

– Én is – mondta Kő.

Ő nem vesződött a csomagolással, mert az ajándéka jó nagyra sikeredett. A husáng nem olyan minőségű volt, mintha építők készítették volna, de Kő jól értett a faragáshoz, és keményfát választott a belsejéhez. Azt gyanítottam, Gyűszű segített be a főső és alsó fém pántoknál, de a fába vésett fantasztikus figurák egyértelműen az ő keze munkáját dicsérték. Nem ismertem fel minden állatot, de csodás volt, komoly darab, és nagyobb biztonságban éreztem magam, hogy a hátamon tudhattam. Valami festőanyaggal kenhette be a véseteket, mert kiríttak a famintázatból. A díszítés miatt kicsit körülményesebb lesz a fegyver tisztán tartása, de hát Kő nemző volt, nem lehetett elvárni tőle, hogy ilyesmikre is gondoljon.

Hálásan mosolyogtam.

– Ez csodálatos!

Mindketten megöleltek, aztán elővették a különlegességet, amelyet a névadó napomra tartogattunk. Gyűszű még régen cserélte ezt a bádogdobozt – a jeles alkalomra. Maga a doboz szokatlan élvezettel kényeztetett, mivel piros-fehéren csillogott, fényesebben, mint a legtöbb idelenti tárgy. Nem tudtuk, mi található benne, csak azt, hogy alaposan lezárták; szerszámokkal kellett felfeszítenünk.

Csodás illat szállt ki belőle. Még sosem éreztem ilyet: friss volt és édes. Belül színes port láttam csupán. Képtelenség volt megállapítani, mi lehetett egykor, de maga az illata különlegessé varázsolta a névadó napomat.

– Mi az? – kérdezte Gyűszű.

Habozva belenyomtam ujjbegyem a rózsaszín porba.

– Szerintem ez azért van, hogy jobb illatunk legyen.

– Rátesszük a ruhánkra? – Kő odahajolt, és megszagolta.

Gyűszű megfontoltan reagált.

– Csak különleges alkalmakkor.

– Van itt még valami? – addig kavartam, amíg leértem az aljára. –

Igen, van!

Izgatottan előhalásztam egy négyzet alakú, kemény papírt. Fehér alapszínét aranybetűk díszítették, de a fura formájuk miatt nem tudtam elolvasni. Némelyik normális kinézetű volt, a többi nem. Úgy tekeregtek, kanyarogtak fel és alá, hogy belesajdult a szemem.

– Tedd vissza – mondta a lány. – Lehet, hogy fontos.

Az volt, hiszen egyike azon kevés dokumentumnak, amely teljes egészében fennmaradt a régi korból.

Vigyük el a szavak őréhez.

Bár mi teljesen szabályosan cseréltük ezt a dobozt, ha esetleg értékes enkláve vagyont képez, és mi magunknak akartuk megtartani, komoly bajba kerülhetünk. Amiért száműzetés járhat, az pedig leírhatatlan dolgokhoz vezet. Közös megegyezéssel visszaraktuk a papírt, és becsuktuk a dobozt. A lehetséges következmények tudatában józan tekintettel néztünk egymásra. Egyikünk sem akarta, hogy harácsolással vádolják.

– Intézzük el most – mondta Kő. – Nemsokára vissza kell mennem a vakarcsokhoz.

– Adj egy kicsit belőle!

Futva elkezdtem keresni Sodronyt. A konyharészlegen találtam, nem meglepő módon. Még nem jelöltek ki számomra magánlakhelyet. Most, hogy elneveztek, lehetett saját szobám. Vége a vakarcsszállásosdinak.

– Mit akarsz? – kérdezte nyersen.

Próbáltam nem sértésnek venni. Azért, mert nevet kaptam, még nem fog hirtelen másként kezelni. Némelyek pár évig továbbra is vakarcsként tekintenek majd rám. Amíg ráncokat nem karcol rám az idő.

– Csak annyit, áruld el, hol a lakrészem.

Sodrony sóhajtott, de udvariasan vezetett engem az útvesztőn keresztül. Az odaúton sok embert kerülgettünk, és kanyarogtunk a válaszfalak, szükségsszállások között. Az enyém két másik között

helyezkedett el, de így is magaménak tudhattam majdnem másfél métert.

A szobámnak három durva fala volt, régi fémből kovácsolt, meg egy hosszú, rongyos vászna, a magánszféra illúzióját fenntartandó. Többé-kevésbé mindenkinek ez jutott; csak az egyén birtokában lévő apróságok alapján lehetett különbséget tenni a lakrészek között. Nekem a csillogó tárgyak voltak a gyengéim. Mindig olyanokat cseréltem, amelyeket ha a fény felé tartottam, ragyogtak.

– Egyéb kívánság?

Mielőtt válaszolhattam volna, már indult is vissza a konyha felé. Mély levegőt vettem, és félrehajtottam a függönyt. Volt egy elnyűtt matracom meg egy rekeszem csekélyke holmim tárolására. Viszont senkinek nem volt joga ide bejönni a beleegyezésem nélkül. Kérdem eltem a saját kuckóm.

Aggodalmam ellenére mosolyogtam, amikor elrendeztem új fegyvereimet. Senki nem érhet idebenn semmihez, és jobb, ha nem megyek a szavak őréhez állig felfegyverkezve. Ahogy Mészfal, ő is benne járt már a korban, és olykor meglehetősen furcsán viselkedett.

Semmi kedvem nem volt ehhez a kihallgatáshoz.

Próba

Hamar elmeséltük neki a történetet, és megmutattuk a dobozt. Belenyúlt, a rózsaszín por peregeve hullt az ujjai közül. A kártyát óvatosan vette kézbe.

– Azt állítjátok, hogy ez a tárgy nálatok van már egy ideje? – a szavak őre hármunkra meredt, mintha vélt ostobaságunk bűnnek számítana.

Kő magyarázatba kezdett:

– Mi ezt együtt cseréltük, és megfogadtuk, hogy Tizenötös... izé, Pikk névadó napján fogjuk kinyitni.

– Szóval nem volt tudomásotok a tartalmát illetően mostanáig?

– Nem, uram – mondtam.

Gyűszű bátortalanul bólintott. Bicegése miatt szégyellte magát, mivel az enkláve ritkán tűrt meg hasonló tökéletlenséget. De az övé nem volt jelentős, és nem gátolta építői kötelességei teljesítésében. Sőt azt kell mondanom, kétszer keményebben dolgozott, nehogy bárki azt higgye, hibát követtek el vele kapcsolatban.

– Meg is esküsztek rá? – kérdezte a szavak őre.

– Meg – mondta Gyűszű. – Egyikőnk sem tudta, mi van benne. Elküldték Rézért a konyhába, a lány volt a tanú. A szavak őre morgott, miközben bizonyítékként eltette a dokumentumot.

– Kifelé, mindnyájan! Kellő időben megtudjátok, miként döntöttem.

Rossz érzés kavargott bennem, miközben a szobám felé tartottunk. Amúgy is meg akartam mutatni nekik, hol van. Kő beléphetett, ha kíséreként Gyűszű jelen volt. Pont úgy, mint régen a vakarcsszálláson, együtt huppantunk le a matracra. Kő közöttünk ült, és átkarolt mindkettőnket. Kellemes melegség áradt belőle, odahajtottam a fejem a vállára. Nem engednék senkit így hozzám érni, de ő más volt. Vakarcstársak voltunk, szinte rokonok.

– Nem lesz baj – mondta. – Nem büntethetnek azért, amit nem követtünk el.

Gyűszű arcán láttam, milyen örömmel kucorodott Kőhöz, és elgondolkodtam: lehet, hogy nemzöként jobban boldogulna. De az idősek nem engednék, még ha ő így is szeretné. Senki nem akarta, hogy hiányosságokat örökítsenek át, bármilyen csekélyeségről legyen

is szó.

– Igaza van – értett egyet Gyűszű.

Bólintottam. Az idősök gondoskodtak rólunk. Persze meg kellett vitatniuk az ügyet, de miután minden tényt számba vettek, nekünk nem eshet bántódásunk. Helyesen cselekedtünk, és átadtuk a papírt, mihelyt megtaláltuk.

Kő szórakozottan játszott a hajammal; neki ez ösztönből jött. A nemzők közt nem tiltott egymás érintése. Olyan könnyedén ölelkeztek és lapogatták egymást, hogy az számomra riasztóan hatott. Az építőknak és a vadászoknak óvatosnak kellett lenniük, nehogy rosszalkodás vádja merüljön föl.

– Mennem kell – mondta Kő sajnálkozva.

– Vakarcsokat csinálni, vagy gondozni őket? – kérdezte Gyűszű kissé neheztelve.

Egy pillanatra megsajnáltam a lányt. Számomra fájdalmasan nyilvánvaló volt, hogy olyasmit akart, amit sosem kaphatott meg. Velem ellentétben. Én megkaptam, amit akartam. Már alig vártam, hogy munkához lássak.

Kő vigyorgott, a kérdést szó szerint vette.

Ha éppenséggel tudni akarod...

– Hagyjuk – vágtam közbe sietve.

Gyűszű elcsüggedt.

– Nekem is mennem kell. Remélem, jól érezted magad a névadó napodon, Pikk!

– Ha nem vesszük a szavak örénél tett látogatást, egész jó volt. – Mosolyogtam, miközben mindketten távoztak, aztán hátrazuhanam a matracra, hogy elmerengjek, milyen jövő vár rám a vadásznők sorai között.

Amikor először láttam Fakót, megrémültem. Sovány, markáns arcát borzas, sötét haj keretezte, amely a homlokába és éjfekete szemébe lógott. E tekintet olyan volt, akár egy feneketlen verem. Ezenkívül rengeteg sebhely éktelenkedett rajta, mintha számunkra elképzelhetetlen csatákat járt volna meg. Bár itt szintén kemény volt az élet, csendes dühe arról árulkodott, hogy látott már nagyobb szörnyűséget is.

A többséggel ellentétben ő nem az enklávében született. Az alagúton át érkezett ide csaknem felnőttként. Amikor rátaláltunk, az éhhalál küszöbén tengődött, és szinte vadállatként tombolt. Se számjegye, se bármi fogalma nem volt arról, hogyan kell ember módra viselkedni. Ennek ellenére az öregebb lakosok megszavazták, hogy maradhasson.

– Aki egymaga túlélte az alagutat, bizonyára erős – jegyezte meg Mészfal. – A hasznunkra válhat.

– Ha előbb nem végez velünk – reagált halkán Réz.

Réz a maga huszonnégy esztendejével a második legidősebb, egyúttal Mészfal társa is volt, bár nem álltak szoros kapcsolatban. Ez a nő volt az egyetlen, aki vette a bátorságot, és feleselt vele, még ha csak módjával is. Mi pedig megtanultuk, hogy jó, ha vigyázunk. Láttam már embereket szabályszegés miatt száműzetni.

Így hát amikor Mészfal úgy határozott, maradhat az idegen, nekünk kellett intézkednünk. Sok időbe telt, mire rá mertem nézni a fiúra. Igyekeztek megtanítani neki, hogyan mennek itt a dolgok, és sok időt töltött a szavak őrével is. Harcolni már tudott; viszont úgy tűnt, újdonság számára, hogyan kell másokkal együtt élni, vagy legalábbis zavarosnak találta a törvényeinket.

Akkoriban még csupán vakarcs voltam, így nem vettem részt a betanítási folyamatában. Edzettem, hogy vadászni lehessenek. Mivel mindenáron bizonyítani akartam, kitartóan gyakoroltam. Nem voltam jelen, amikor a fura fiú nevet kapott. Nem tudta megmondani a korát, így találomra megkeresztelték valamikor.

Ezt követően láttam őt olykor, de nem beszéltem vele. A vakarcsok és a vadászok nem jártak össze, kivéve oktatás idején. Akiket harcra és járőrözési feladatokra jelöltek ki, veterán vadászoktól tanultak.

Én időm nagy részében Selyemmel edzettem, de akadtak még páran, akik tanítottak az évek során. Hivatalosan sokkal később ismertem meg Fakót, a névadóm után. A késsel való bánásmód alapjait okította, amikor Sodrony elvitt az órájára.

– Ez minden – mondta Fakó, amint beléptünk.

A vakarcsok halk morajlás közepette szétszéledtek. Emlékszem, mennyire fájtak az izmaim, amikor elkezdtem edzeni. Most már élveztem, milyen kemény a karom és a lábam. Ki akartam próbálni

magam az összetákolt falainkon túl leselkedő veszélyekkel szemben.

Sodrony felém biccentett.

– Íme, az új társad! Selyem azt állítja, ő a csoport legjobbja.

– Valóban? – Fakó hangja különösen csengett. Amikor fekete szemét rám emelte, felszegtem a fejem. Nem engedhetem, hogy megfélemlítsen.

– Igen. Tízből tíz találatom volt célba dobáson. Kritikus tekintettel mért végig.

– Nyápic vagy.

– Te meg elhamarkodottan ítélsz.

– Hogy hívnak?

Gondolkodnom kellett; majdnem 15-ös Lányt mondtam. A kártya után matattam a zsebemben, és szélei tapintásában megnyugvást találtam. Most már ez volt a talizmánom.

– Pikk.

– Magatokra hagylak titeket – mondta Sodrony. – Más dolgom is van.

Természetesen. Kicsi, törékeny alkata miatt nem vadászhatott.

Ő volt Mészfal segítője, ügyeket intézett a nevében, és közigazgatási feladatokat végzett. Nem emlékszem, hogy valaha láttam volna karba tett kézzel ücsörögni. Még éjszaka is sürgölődött. Felemeltem a kezem, ahogy megkerülte a cakkos fémfalat, és elindult a telep másik részébe.

– Fakó vagyok – mutatkozott be.

– Tudom. Téged mindenki ismer.

– Mert nem tartozom közétek.

– Te mondtad, nem én.

Feje aprót rándult, mintha azt mondta volna, nem akar kérdésekre válaszolgatni. Mivel én ki akartam tűnni az átlagból, nem kíváncsiskodtam tovább. Ha ő nem akart beszélni, én sem erőltettem. Mindenkit izgatott a története, de csak Mészfal hallotta – és talán még ő sem tudta az igazságot. Mivel engem Fakó csak azért érdekelt, mert harc közben majd számítanom kell rá, így annyiban hagytam a dolgot.

Témát váltott.

– Selyem mindennap vadászcsapatokat jelöl ki. Mi holnap kerülünk sorra. Remélem, olyan jó vagy, ahogy állítja!

– Mi lett a legutóbbi társaddal?

Fakó elmosolyodott.

– Ő rácáfolt Selyem állítására.

– Próbára akarsz tenni? – felvont szemöldököm kihívást sugallt.

A helyszínen már egy vakarcs sem volt, így megvonta vállát, és elhelyezkedett középen.

– Mutasd meg, mit tudsz!

Ügyes taktika, de nem voltam ennyire zöldfülű. A támadó félnek sosincs alkalma felmérnie ellenfele stílusát. Szánakozva csóváltam a fejem, és ökölbe szorítottam a kezem. Csaknem mosolygott; a szemében lehetett látni a jeleit, de aztán a küzdelemre összpontosított.

Köröztünk párszor. Igyekeztem elővigyázatos lenni, mert sosem láttam még párbajozni. Ahányszor csak lehetett, figyeltem a vadászokat, de az őrzőjáratokon kívül ő nem töltött velük sok időt.

Egy gyors balossal indított hevesen, amelyet egy jobb keresztbe verés követett. Az egyiket kivédtem, a másikat már nem sikerült; kedves tőle, hogy nem adta bele minden erejét. Ettől függetlenül megtántorodtam a csapástól. Ebből az új szögből a bordái közé mélyesztettem az öklöm, és elpördültem. Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan felocsúdok – gondoltam.

Mérkőzésünk láttára közönség gyűlt körénk. Igyekeztem kizárni őket a tudatomból, mivel jó benyomást akartam kelteni. A lábát vettem célba, de ugrott egyet, én meg egy ügyetlen botlást követve felegyenesedtem, amíg ő előrenyomult. Amikor villámgyorsan letámadott, nem hajoltam el időben, és ő finoman a földre tepert. Próbáltam kikecmeregni a fogásból, de nem volt menekvés. Felnéztem rá, de nem eresztett, amíg nem csaptam a földre.

Fakó a kezét nyújtotta, hogy felhúzzon.

– Nem rossz. Pár percig bírtad.

Egy vigyor kíséretében elfogadtam. Nem hoztam fel kifogásként, hogy mindkét karom hasogat. Láttá ő azt maga is.

– Ma mázlid volt. Szeretnék egy visszavágót.

Elment anélkül, hogy válaszra méltatott volna. Ezt úgy vettem, hogy még meggondolja.

Aznap éjjel megéleztem a pengém. Kétszer – háromszor – néztem át a holmimat. A sok edzés és előkészület ellenére nehezen aludtam

el. Feküdtem, és hallgattam az élet környező, megnyugtató zajait. Egy vakarcs sírt. Valaki nemzett. Fájdalomnyögések keveredtek lágyabb sóhajokkal.

Elszenderedhettem, mert Sodrony vert fel, lábát a bordámba nyomva.

– Kelj fel, és egyél! Kis idő múlva mész járőrözni. És ne várd, hogy mától fogva mindig én ébresszelek!

– Jól van – feleltem.

Csoda, hogy egyáltalán aludtam valamit. Az első őrjáratom. Izgalom és idegesség hadakozott a lelkemben egymással. Egy csepp olaj segítségével gyorsan összefogtam a hajam, és felszerelkeztem. Ez abból állt, hogy a hátamon átkötöttem a husángomat, és szoros hüvelyükbe csúsztattam a pengéimet. Minden felszerelésemet magam készítettem; Mészfal szerint az ilyesfajta önállóság nagyobb elővigyázatosságra sarkall, és lehet, hogy igaza volt.

Ahogy a konyharészleg felé vettem az utam, füst kezdte csípni a szemem. Réz süttött valamit a nyárson, és a zsír felszisszent, ahogy a tűzbe potyogott. Előkapta a törét, és vágott nekem egy nagy szelet húst. Ahogy elvettem, megégette az ujjam, de aztán rögtön befaltam. Még sosem reggeliztem elsőnek; ez a vadászok kiváltsága volt. Ragyogtam a büszkeségtől.

Figyeltem, ahogy a vadászok behabzsolják az adagjukat; mindegyik nagyobb volt, mint amilyet én valaha kaptam. Mind kőkeménynek és harcra késznek tűnt, idegességnek nyomát sem mutatták. Körbepillantottam Fakót keresve, és meg is találtam: egymagában evett. A többiek nem szóltak hozzá. Még most is kívülálló volt, még mindig fenntartással kezelték.

Ahogy végeztünk az étellel, Selyem lépett fel az asztalra.

– Látták őket az enkláve környékén; közelebb, mint szeretnénk.

Egy vadászfiú, akinek nem tudtam a nevét, megkérdezte:

– Korcsok?

Hideg futkosott a hátamon. A Korcsok úgy festettek, akár egy ember – de nem azok voltak. Bőrüket sebek borították, fogaik pengeélesek voltak, és körmök helyett karmaik nőttek. Úgy hallottam, hogy szag alapján meg lehetett érezni őket, bár az alagútban ez nem ment túl könnyen. Idelent százával lehetett érezni a szagokat, és csak

a felük volt kellemes. De Sodrony mesélte, hogy a Korcsok bűze olyan, akár a döghúsé.

Halottakból táplálkoztak, de ha hozzájutottak, megették a friss húst is. Ezt kellett megakadályoznunk.

Selyem bólintott.

– Egyre merészebbek. Öljétek meg, amelyik szembejön – feltartott egy vászonzsákot. – A mai feladat: töltsétek meg ezt hússal. Nem érdekel, hogy mi az, csak ne Korcs legyen. Jó vadászatot!

A többiek elindultak. Én átvágtam a tömegben Fakó felé. Még félelmetesebben festett, mint az előző éjjel. Talán csak pár idénnyel lehetett idősebb nálam, de a vadászat a vérében volt. Ragyogó fegyverei megnyugtató látványt nyújtottak. Bizonyítani akartam, de olyan társ kellett, akire számíthattam. Ostobaság lett volna figyelmen kívül hagyni, hogy a legutóbbi partnere odakint esett el. Talán egy nap majd elmeséli, mi hogyan történt.

– Essünk neki! – mondta.

Követtem őt a konyharészlegen át egy mellékalagútba. Réges-régen barikádokat emeltünk kulcsfontosságú pontokon, nehogy bárki könnyedén elérhessen a központi telepünkhöz. A keleti torlaszon mentünk ki, és nekem négykézlábra kellett ereszkednem, hogy átvergődjek a törmeléken. Úgy láttam, ezután megint újabb hulladékkal kell megerősíteni, de ez az építők feladata volt.

Az enkláve fényein túl sötétség uralkodott, nagyobb feketeség, mint amit valaha láttam. Hosszú pillanatokba telt, míg a szemem hozzászokott. Fakó addig türelemmel várt.

– Mi így vadászunk? – soha senki nem szólt nekem erről. Ősi félelem kúszott fel a gerincem mentén.

– A fény vonzza a Korcsokat. Nem akarjuk, hogy ők lássanak meg minket előbb.

Ösztönösen ellenőriztem a fegyvereimet, mintha a szörnyek csak úgy említésre nyáladzva előtűnhetnének a sötétből. A husángom könnyedén kicsúszsam a helyéről. Visszaraktam. A késeim is hasonló módon siklottak a tenyerembe.

Ahogy haladtunk, a többi érzékszervem felerősödött. Kiképzésem alatt fosztottak meg már ideiglenesen a látásomtól, de nem is sejtettem, mennyire szükséges lesz ez a készség idekint. Örültem,

hogy hallottam, Fakó előttem jár, mert csupán halvány körvonalakat láttam. Nem csoda, hogy annyi vadász odaveszett.

Fakó átnézte a különféle csapdákat előttem. Néhány hússal kecsgetetett. Másvalaki talán megnyugtatót volna; ő hagyta, hogy a sötét csöndben bolyongjak. Nem baj, tudok vigyázni magamra. Nem félttem.

Ezt addig mondogattam magamban, amíg balra nem fordultunk, és zajt nem hallottam a távolból. Nedves, szörcsögő neszezés visszhangzott, ezért nem tudtam megállapítani, milyen közel voltak igazából.

A talaj durvább lett, a talpam alatt fémtörmelék és kőszilánkok ropogtak. Fakó beleolvadt a sötétségbe, a veszély felé vette útját.

Mivel ez volt a dolgom, mentem utána.

Egy elágazáshoz érkeztem, ahonnan négy alagút nyílt. A mennyezet repedezett, és néhol le is omlott, törmelék hevert szanaszét. Sápadt fény szűrődött be a messzi távolból, és minden különös megvilágítást kapott, aztán megláttam életem első Korcsát.

Mivel halálos csendben haladtunk, a szörny még nem látott és nem is hallott meg minket. Egy tetem felett görnyedt, fogaival marcangolta a nyers húst. A közelben biztos akadt még pár. A tanórákon elmagyarázták, hogy a Korcsok falkákban járnak.

Fakó némán jelzett felém, hogy ezt ő elintézi, én figyeljek a többire. Bólintásom mutatta, hogy megértettem a tervet. Halálos elszántsággal belopakodott, és villámgyors pengedőféssel végzett a lénnel. A rém felsivített, bizonyára a társait figyelmeztette. Halálhörgése úgy szállt tova, akár egy gyászos ének.

Mozgásra lettem figyelmes északi irányban. Ketten igyekeztek felénk halálos iramban. Ösztönösen kapcsoltam, félelemre nem jutott idő. Késeim a kezembe csúsztak – a legtöbb vadásztól eltérően nekem egyszerre kettővel is ment a harc.

Selyem nem túlzott. Én vagyok a legjobb a csoportban.

Ez mondogattam magamban, ahogy az első Korcs rám vetette magát, ám én egy hosszanti vágással üdvözöltem, majd bal kezemmel ellöktem magamtól. A létfontosságú szerveket célozd! Ejts halálos sebet! Selyem hangját hallottam a fejemben, ahogy hajtogatja: Minden percben, amíg ezzel a lénnel küzdesz, energiát emésztesz fel, amely

később, amikor a legjobban kéne, már nem áll majd rendelkezésedre.

Pengémet bűzös, szivacsos húsába vájtam, majd áthatoltam a csonton is. A fejemet ráztam magamban. Túl fent vagyok. Nem a bordáit akartam. A Korcs felüvöltött fájdalomában, és mocskos karmaival a vállam felé hasított. Ez másképp zajlott, mint a kiképzésen; ez az ízé nem úgy küzdött, ahogy tanultam.

Ádázul hárítottam jobb kézzel. Azt kívántam, bárcsak ráérnék, és megfigyelhetném Fakót, elleshetnék pár fogást, de ez volt az első valódi harcom, és nem akartam a végén egy képzetlen vakarcsnál is rosszabbul festeni. Számított, hogy kivívjam a társam tiszteletét.

Nagy erővel kirúgtam, és a rúgást ferde késdöféssel kombináltam. Mindkettő célt ért, a Korcs lehanyatlott, bűzös vér ömlött belőle. Nem olyan, mint a miénk, sötétebb, sűrűbb és szúrós szagú. Bal kézzel szíven ütöttem, és hátraszökkentem, nehogy megkarmoljon, amíg a haláltusáját vívja.

Fakó nálam gyorsabban végzett. Várható volt, hiszen nagyobb tapasztalattal bírt. Tisztára töröltem késeimet a rongyokban, amelyet a Korcs hordott, és visszahelyeztem a hüvelyükbe. Most már zsigerből értettem, hogy a vadászok miért szentelnek annyi időt fegyverápolásra. Nem hittem igazán, hogy sikerül majd eltávolítani a foltot a fémről.

– Nem is rossz – jegyezte meg végül Fakó.

– Kösz!

Sikerült. Hivatalosan is átestem a vérkeresztségen. Ahogy az új hegek a karomon, ez is azt jelezte, hogy vadásznő voltam. Büszkén kihúztam magam.

Otthagytuk a három tetemet. Bár borzalmasan hangzik, a többi Korcs felzabálja őket. Nem gondoskodtak a halottaikról. Egymásra nem támadtak, de amúgy az alagútban bármi – élő vagy holt – azt a célt szolgálta, hogy kielégítse határtalan étvágyukat.

Az őrjárat további része aránylag nyugalomban lelt el. A csapdák fele hússal kecsegtetett. Számos állat élt velünk idelent; négylábú, bundás lények, ők voltak a mi élelemforrásaink. Az egyiket, amelyik megsebesült, megöltem. A hurok nem szegte teljesen a nyakát, és ez jobban zavart, mint a Korcsok gyilkolása. Meleg testét a kezembe vettem, és fölé hajtottam a fejem. Fakó szó nélkül elvette tőlem, és a

zsákba dobta a többi közé. Táplálék kellett a vakarcsoknak.

Nem tudom, miként tartotta számon az időt, de végül megszólalt:

– Induljunk vissza!

Visszafelé próbáltam eszembe vésni az útvonalat. Bár ezt senki nem állította, Fakó egy nap bizonyára felkér, hogy én menjek elől. Kifogásnak helye nem lesz, és nem is élek majd ilyesmivel. Szóval útközben számoltam a lépéseket, fordulókat, és elraktároztam a fejemben.

Mire elértük az enklávét, a többi vadász már elkezdett bejelentkezni. Sodrony átvette a zsákokat, megmérte a hús súlyát, és vagy megjegyzést fűzött hozzá, vagy lehordta a csapatot. Mi kaptunk egy „szép munka volt” elismerést, míg az utánunk következő párosnak egy „hála nektek, a vakarcsok reggel éhen maradnak” jutott.

– Viszlát holnap! – köszöntem el Fakótól.

Bólintott, és a tűz körül kezdett el sétálni. Azt vettem észre, hogy szándékom ellenére szikár, izmos hátának vonalait és tarkójára omló haját bámulom. Fakó úgy mozgott, ahogy harcolt: célratörően, felesleges erő kifejtés nélkül.

– Mit gondolsz róla? – kérdezte Selyem. A lány a húsz évével kicsit magasabb volt nálam, szőke haját rövidre nyírták. Hajthatatlansága ideális vezetővé tette. De arcát megvetés torzította el, ahogy Fakóra tekintett. Nem tetszett neki, amit a fiú képviselt, és hogy nem engedelmeskedik a parancsának olyan buzgalommal, ahogy mindenki más.

Az én véleményem Fakóról túlságosan is összetett volt, hogy beszéljek róla, így hát azt motyogtam:

– Még nem tudom.

Az itteniek közül sokan félnek tőle. Úgy tartják, részben bizonyára Korcs lehet, különben felfalták volna odakint.

– Az emberek mindenfélét beszélnek – mormogtam.

Selyem úgy vette, mintha új társam védelmére kelnék, és elhúzta a száját.

– Az már igaz. Némelyek azt is beszélnek, hogy neked inkább a nemzőknél lenne a helyed, akárcsak a szülő anyádnak.

Összeszorítottam a fogam, és kiviharzottam a konyhából. Elhatároztam, hogy keresek valakit, akivel soron kívül együtt

edzhetek. Senki sem fog alkalmatlanság miatt megfosztani a vadásznoi címetől. Senki.

Szavak őre

Két nappal később Kőnek, Gyűszűnek és nekem meg kellett jelennünk a szavak őre előtt. Volt ideje megfontolni a fehér kártya ügyét. Bár tudtam, semmi rosszat nem követtünk el, a gyomrom mégis görcsbe rándult a félelemtől.

Ő nem volt olyan idős, mint Mészfal, de a kisugárzása nyugtalansággal töltött el. A szavak őre magas, vékony férfi volt, a karja csontsovány. Borús tekintettel ült előttünk.

– A doboz alapos vizsgálatát követően megállapítom, hogy annak tartalmáról korábban nem lehetett tudomásotok. Mindnyájatokat ártatlannak ítélek – megkönnyebbülés áradt szét bennem, ahogy folytatta. – Bölcsen döntöttetek, hogy elém hoztátok a dokumentumot. Az archívumunkban fogom elhelyezni. – Egy szürke fémdobozra célzott, ahol minden fontos papírt tárolt. – Őszinteségetek jutalmául úgy döntöttem, felolvasom nektek. Helyezkedjete kényelembe.

Ez újdonság volt. Többségünk olvasni tudása a figyelmeztető feliratokig terjedt, sokkal többre nem. Kiképzésünk más területekre koncentrált, amelyeknek a közösség nagyobb hasznát látta. Kérésére egyik lábamat a másikra helyezve leültem. Gyűszű és Kő mellettem kétoldalt ugyanígy tett.

A szavak őre megköszörülte torkát.

– „Szeretettel meghívunk téged és kedves családodat Anthony P. Cicero és Jennifer L. Grant esküvőjére, amelyet 2009. június 2-án, kedden négy órakor, az East Olivér fasor 35. szám alatt tartunk. Kérünk benneteket, mihamarabb jelezzetek vissza nekünk, hogy részt tudtok-e venni az eseményen, valamint az azt követő ünnepi vacsorán.”

Rendkívül misztikusan hangzott. Meg akartam kérdezni pár dolgot, de már így is szívességet tett nekünk. A szavak őre jelezte, hogy utunkra enged minket, miután végzett, így a köztér felé vettük az irányt.

Gyűszű a gondolataiba mélyedt.

– Szerintetek mi az az esküvő?

– Valami mulatság? Talán olyan, amit mi tartunk a névadó nap után.

Kíváncsi voltam, miért zárták a papírt dobozba egy édeskés illatú por társaságában, de már rég megbékéltem a tudattal, hogy úgysem érthetek meg mindent. Az enklávében többet számított, hogy jól teljesítsünk a ránk osztott szerepben. Az élet nem engedte a túlzott kíváncsiságot; nem volt rá idő.

– Akad még más csempészárud? – tréfált Kő. – Megnézhetnénk, mielőtt visszamegyünk dolgozni.

Gyűszű szigorú tekintettel bámult rá.

– Ez nem vicces. Most hetekig figyelni fognak minket, nehogy esetleg... – Elhalkult, mert nem akarta szájára venni a lehetséges vétket.

Nehogy esetleg titokban harácsoljunk. Tavaly egy Teke nevű fiú lakrészében régi dokumentumokat és műszaki cikkeket találtak, amelyek egyik felét a matraca alá rejtette, a másikat üreges tárgyakba zárta. A vadászok Mészfalhoz és a szavak őréhez vitték a teljes gyűjteményt, hogy megvizsgálják, és ítéletet hozzanak. A legtöbbet kulturális fejlődésünk szempontjából fontosnak ítélték, így száműzték a fiút. Fakót leszámítva nem hallottam senkiről, aki életben maradt volna a településen kívül.

Mások is éltek idelent természetesen. Nem mi voltunk az egyedüliek. Néha a legközelebbi enklávéval kereskedtünk, de ahhoz háromnapos gyalogtúra szükségeltetett veszélyes terepen át. A természeti források nem tették lehetővé, hogy nagy csoportok éljenek egyazon területen belül. Vakarcskorunkban az idősek a fejünkbe verték, hogy megfelelő egyensúly nélkül halálra vagyunk ítélve. És mi elhittük, mert igaz volt.

Hallottunk meséket más enklávékról; kihaltak, mert nem alkalmaztak szabályokat. Túlnépesedtek és éhen veszttek, vagy nem követték egészségügyi előírásokat, és elvitte őket a fertőző betegség. Itt a szabályok célt szolgáltak. Az életünket óvták.

Úgyhogy én is csatlakoztam Gyűszűhöz, és Kőhöz fordulva ingattam a fejem.

– Ha mostantól ilyen leszel, akkor inkább ne lógj velünk.

A jó kedélye egyből elillant.

– Nem úgy gondoltam.

– Én tudom – mondta Gyűszű kedvesen. – De mások lehet, hogy

félreértik.

Valószínűleg. Nem ismerték Követ úgy, mint mi. Néha előbb beszélt, aztán gondolkodott, de nem rosszindulatból. Soha nem tudna ártani az enkláve lakóinak. Ha meglátod, ahogy mindkét karjában vakarcsot dédelget, egyből megérted, de Mészfal és a szavak őre nem volt elnéző, ha a magasabb érdek forgott kockán. Nem akartam, hogy a barátomat elküldjék a hosszú útra.

– Majd óvatosabb leszek – tekintetén szelídség tükröződött.

Röviddel ezután szétváltunk, mindenki ment a maga dolgára. Egy részem tudta, hogy a barátságunk nem maradhat örökké ilyen szoros.

Idővel Gyűszű az építőtársaihoz kötődik majd; több bennük a közös hús, velük jobban tud beszélgetni. Kő a nemzökkel marad, én pedig inkább a vadászoknál fogom otthon érezni magam. Nem szerettem az elkerülhetetlenre gondolni, mert eszembe jutott, milyen hamar megváltozhat az életünk.

Pont akkor érkeztem a gyülekezőhelyre, amikor Selyem a beszédét kezdte. Metszően tekintett felém, de nem hordott le a többiek előtt. Némán megköszöntem neki. Remélhetőleg tudta, hogy a késésből nem csinállok rendszert; bármely más napon az elsők között jelentem volna meg. Olyan büszke voltam, hogy a karomon viselhettem a vadászok jelét.

Selyem végigfutott a mai nap fő tennivalóin.

– Nem tudom, mi az oka, de hiába sűrítettük az őrzőjáratokat, egyre több Korcs van a környéken.

Még nem tudtam minden vadász nevét – egy alacsony termetű fiú szólalt meg:

– Lehet, hogy az egyik közeli településen átváltoztak.

A csoport morajlani kezdett, és Selyem szúrós tekintettel figyelte a fő rendbontókat. Régóta keringtek pletykák, hogy a Korcsok létre is jöhetnek, nem csak szülehetnek, és ha történik valami – egy baljós esemény –, mind így végezhetjük. Én ezt babonás marhaságnak gondoltam. Régen is haraptak meg vadászokat, és ha a seb nem fertőződött el, gond nélkül mentek vissza az alagútba. Nem változtak nyáladzó démonokká.

– Elég legyen! – csattant fel Selyem. – Ha játsszátok itt nekem a nyúlászívű vakarcsot, máris mehetnek a nemzökhöz!

– Neki olyan rusnya a képe, be se vennék – gúnyolódott egy lány.

Mind idegesen felnevettünk, miközben az alacsony termetű vadász teljesen elvörösödött. Nem volt csúf, de nem rendelkezett azokkal a tulajdonságokkal, amelyeket az idősek a nemzőkben kerestek. Vonzó vagy intelligens egyedeket választottak ki, nem volt kivétel. Az elképzelésük eddig, úgy tűnt, elég jól működött. Nekem amúgy sem volt okom panaszra.

Selyem meredten nézett, amíg a csoport el nem csendesedett. Miután megfőkezett minket, elégedetten folytatta.

– Találjátok meg a Korcsáradat forrását! Valami az alagútban felénk tereli őket.

Fakóhoz és hozzám fordult. – Mindkettőtöket leváltalak a húsbeszerzésről. A ti útvonalatokat majd átveszi más. Helyette azt szeretném, hogy nézzétek át a hátsó járatokat.

És tessék, meg is kaptam a büntetést a késésért. Selyem többnyire nem kedvelte Fakót – igaz, senki sem. Magának való fiú volt. Nem igazán vált az enkláve teljes jogú tagjává azután sem, hogy nevet és jelet kapott.

– Mindenkinnek világos a mai feladata? Kedvetlenül bólintottam. Nem tudtam ezt másnak értékelni, mint megrovásnak. A hátsó járatok mocsoktól bűzlöttek, némelyek el is voltak árasztva, mások pedig egyszerűen leírhatatlanok. A saját szememmel sosem láttam, de vakarcskoromban szokásom volt a vadászok közelében üldögelni hallótávolságon belül. Átéltam a történeteiket, próbáltam elképzelni, miket láttak és tettek.

– Akkor jó vadászatot! – Selyem leugrott a ládáról, amelyet magával vitt minden eligazításra. Jobb szeretett lenézni az emberekre.

Fakó megtalált, ahogy a gyűlés feloszlott.

– Netán valami fontosabb elfoglaltságod akadt? Tehát engem okolt új megbízatásunk miatt – és talán igaza is volt.

– Ha a szavak őre hív, nem mondasz nemet.

Akkor sokkal rosszabb jutott volna osztályrészemül, mint egynapi őrjárat a hátsó térségben. *Nem fogunk belehalni, igaz?* Más vadász is túlélte már. Mocskosan és csüggedten tértek vissza, de ez mégsem ért fel a halálos ítélettel.

– Hát, gondolom. Na, essünk túl rajta!

– Szóval ki akarjuk deríteni, mi hajtja felénk a Korcsokat?

– Az éhség – felelte. – Más választ úgysem fogunk odakint találni. De én jó fiú vagyok, és azt teszem, ami mondanak. – Gúnyosan ejtette ki a szavakat, mintha ez helytelen volna.

Elkezdtem magyarázni, de aztán leálltam. Csöndben követtem tovább. Ha eddig nem fogta fel, akkor úgyis hiába győzködöm. Ezzel a hozzáállással sosem fog beilleszkedni közénk. Fakót csak önmaga érdekelte, és a saját önző céljai.

Mielőtt átmásztam volna a barikádon, ellenőriztem a fegyvereimet. Állandó őrséget állítottunk ide, arra az esetre, ha az ellenség kicselezné a csapdáinkat; vadászokat, akik kisebb vétséget követtek el. Büntetésül ezt az egyhangú feladatot kapták. A Korcsok születése óta nem törtek be hozzánk, de mesélték, hogy régen gyakran jártak ide fosztogatni.

Fakó bolond – gondoltam, miközben morcosán néztem a hátát. A szabályok mindannyiunk védelmét szolgálták, és az engedelmesség jobbá és biztonságosabbá tette az életünket mindenki számára.

Az emlékezetembe vésett szokásos útvonalunktól eltérően Fakó elfordult balra, és lement egy félig elárasztott alagútba. Ennek is repedt volt a teteje, ahonnan a piszkos víz zuhogott alá, mint amelyikben a Korcsokat találtuk. A szélén haladt, így hát én is oda léptem. Egy kőperem vezetett végig az alagút oldalán. Ha rajta maradtam, elkerülhettem, hogy derékig ellepjen a posvány.

Gyomorforgató szaga volt, és direkt nem néztem oda, mi minden lebegett – sőt mi minden úszkált benne. Ahogy emelkedett az alagút, úgy csökkent a víz szintje is; a végén már csupán nedvesség látszódott.

Csekély fény áradt be, így nem volt olyan sötét, mint más járatokban. A falon kopott tábla függött, rajta felirattal: KA BÁNT RTÓI R SZL G IDE E KNEK BE ÉPNI TILOS. Mivel az olvasás nem tartozott az erősségeim közé, nem tudtam kitalálni, mik lehettek a hiányzó betűk.

Fakó megállt előttem, és fűlelt. Én nem hallottam semmit. De nem szólaltam meg. Egy jó vadász nő tiszteletben tartotta a társa megérzéseit, még ha az szociálisan érzéketlen is volt.

A többi érzékszervem takarékra tettem – aztán én is meghallottam:

egy gyenge hang a távolból, mintha valami egy fémlemezen dobolt volna. Fakó, fegyverrel a kezében, abba az irányba szökkent. Előkaptam a töreimet, és mentem utána, be-becsúsztam a posványba.

– Mi az?

Visszapillantott rám a válla felett.

– Segélyhívás.

Most, hogy említette, a zaj egy séma szerint ismétlődött. Csalfa módon terjedt a hang idelent, így hosszabb ideig tartott, amíg elértük, mint gondoltam, hiába futottunk. Jól jött, hogy edzésben voltam, máskülönben lemaradok. Így viszont tartottam az iramot. Hosszú távot futottunk az ő tempójában, így kijutottunk a hátsó járatokon egy szélesebb alagútba. A kacskaringózás miatt nem tudtam megállapítani, milyen messze vagyunk a településtől.

Befordultunk a kanyarulatba, és megláttuk azoknak az óriási fémdobozoknak az egyikét, oldalra borulva. A hang abból jött. Fakó intett, hogy kerüljem meg, és menjek a végébe. Más-más szögből közelítettünk, hogy ha esetleg kelepce, akkor ne kerüljünk bele mindketten.

Négykézláb másztam felfelé fémtörmeléken és törött üvegen; vigyáztam, nehogy felsértsem valamimet. Amikor mindketten a helyünkön voltunk, leugrottunk a sötét fülkébe. Alvadt vér és ürülék szagától bűzlött. A szemem hozzá szokott a sötétséghez, egy vadásznál ez hasznos készség; a legutóbbi őrjáratunk óta gyakoroltam a látásmegvonást, és ki is fizetődött.

Alaposan körbenéztem. Még sosem voltam ilyen óvóhely belsejében, fém rudakkal erősítették meg, és üléseket rögzítettek csavarral a padlóhoz. Szörnyet nem találtunk, csak egy csont és bőr emberfiút.

Egy ilyen vakarcsot sosem engednének az enklávén kívülre; elképzelni sem tudtam, mit kereshetett itt. Vadászni nyilván nem tudott. Egyik kezében egy hosszúkás fémdarabot fogott: lehetséges fegyver és jelzőalkalmatosság is egyben. Láthatóan utolsó erőfeszítésekkel, oldalt fekve ütögette a padlóhoz a fémét, ismétlődő séma szerint. Először fel sem tűnt neki, hogy ott vagyunk.

Én a másik oldalán térdeltem le, távol a kezében szorongatott, cakkos szélű fémtől. Ekkor reagált, és vadul lecsapott.

Olyan gyéren célzott, hogy el sem kellett hajolnom.

– Nem fogunk bántani. Segíteni jöttünk.

A hang irányába fordította tekintetét. Még a sötétben is láttam a szemét, amely kísértetiesen fehérlett. Ez a vakarcs teljesen vak volt. Megborzongtam. A mi enklávénkban a csecsemőkort sem érte volna meg. Az idősök nem fordítottak energiát azokra, akik valamikor nem tudnak majd saját erőből boldogulni.

– Ember vagy – lihegte.

– Igen. Itt van a közelben Egyetem, az a mi enklávénk.

A vakarcs megkönnyebbülten leszegte a fejét, és eldobta fegyverét.

– Akkor beszélnem kell az idősökkel.

Nem voltam benne biztos, hogy tetszene nekik, ha a parancsot megszegve őrizetlenül hagynánk a hátsó járatot, és bevinnénk egy kóborlót, főleg egy ilyet, mint ő. De azt sem hagyhattam, hogy itt vesszen. Fakó csendben nézett engem, mintha vizsgáztatna. Döntöttem, még ha rosszabb sors is várt rám, mint egy napi őrzőjárat a hátsó térségben.

– Elbírod őt? Nem hinném, hogy tud járni.

– Nem nehéz. Elbírom, de ha bajba kerülünk, neked kell hátulról védened. Menni fog, új hús?

Tetszett a magabiztosság jele a hangjában.

– Hát, majd kiderül.

Válaszul Fakó átvette a vakarcsot a vállán, és kimászott a konténerből. Egyik késem a tokba csúsztattam, a másikat a fogaim közé vettem, és követtem őket. Szerencsére figyeltem a fordulókat, és számoltam is; megelőztem Fakót, és diktáltam a tempót, amelyet a vakarcsot cipelve is tudott tartani.

– Lehet, hogy bajba kerülünk – mondta halkan, a szennyvízbe csapódó lábunk csobbanása közepette.

– A Korcsok megérzik a gyengeséget – értettem egyet.

Amennyiben Fakó nem tévedett, és az éhség hajtotta őket az enklávénk felé, akkor mi mozgó ínyencfalatok voltunk. Megfelelő létszámban el tudtak intézni egy vadászpárost. A vadászok elestek – ez a címmel járt, de sohasem adták könnyen az életüket.

Az elágazásnál négy irányból rontottak ránk.

Orv támadás

Rávetették magukat Fakóra és a fiúra, akit ő fél kézzel és a késével próbált védeni. Előrántottam a husángot a helyéről. Ezúttal négyen voltak, vagyis vaskosabb fegyver kellett. Meglóbáltam, és erősen odasóztam, mire egyikük koponyája szétrepedt.

A másik három megfordult, és igen helyesen engem ítélték veszélyesebbnek. Megvártam, amíg felém rohannak, aztán az utolsó pillanatban elvetődtem előlük. Összemocskoltam a ruhám hátát, de mögém kerültem. Egyiket a térde hátsó részén kaptam telibe, majd ezzel egy időben oldalrúgást indítottam.

Közelről láttam, hogy Fakó jól gondolta: ezek a Korcsok az éhhalál küszöbén tengődnek. Hozzájuk képest én gyors voltam, erős és jól táplált. Nem vehették fel velem a versenyt. Nem egységként harcoltak. Támadtak, vicsorogtak és csapkodtak. Minden kísérletet rúgással vagy a husángom végének jól irányzott csapásával hárítottam. Vér fröccsent a koszos vízbe, és csont reccsent. A végén volt egy rakás tetemünk, amelyet a többi Korcs felfal majd.

Belegondolni is szörnyű.

A vakarcs Fakó vállán pityergett. Ha nekem kéne ezt hallgatnom fejfelé lógva, én is sírnék. Fakó meglapogatta a fiú hátát, amíg el nem csendesedett. Nem tudom, hogy vigasznak szánta-e, vagy inkább fegyelmezni akarta. Hallgass, hallgass már el!

– Észrevetted, hogy rontottak ránk? – kérdezte.

– Aha. Minden irányból.

Gondterhelt arckifejezéséből ítélve ő is osztotta az aggodalmam. Ha a Korcsok megokosodtak, akkor nagy bajban voltunk. Eddig hiányzott belőlük a képesség, hogy tervezzenek vagy stratégiát dolgozzanak ki. Ha fejlődtek, gondolkodásban hozzánk hasonlókká váltak, nos, akkor... már így is hajszálon függött az életünk. Ha a kényes egyensúly eltolódik, az a végünket jelentheti.

Akárhogy is, vissza kellett mennünk az enklávéba, mielőtt hiányolni kezdenek minket. Ha egy másik vadásztól Selyem fülébe jut, hogy nem néztünk szét alaposan a hátsó járatban, ahogy kérte, pokoli árat fogunk fizetni. Ezt a helyzetet csak úgy úszhattuk meg, ha mi érünk be előbb.

A tetemeken átugorva én mentem elől az úton, vissza a barikád felé, egyetlen botlás nélkül. Csak úgy dagadtam a büszkeségtől. Csupán egyszer láttam az ösvényt, mégis minden fordulóra emlékeztem. Átpillantottam a vállam fölött Fakóra, de ő nem ismerte el a teljesítményem.

Inkább átvette a vakarcsot a válláról a hóna alá. Amikor visszaértünk, az őr megállított minket, nem meglepő módon.

– Nem szolgálatban kéne most lennetek? És mi az ott?

– Beszélnem kell az időseitekkel – zihálta a kölyök.

A világosban szegény már nem festett valami jól. Kis arca beesett az éhségtől és a szomjúságtól. A piszok kérgessé tette a bőrét, és a szája szegletében, ahol az ajka berepedezett, sebek éktelenkedtek. A szeme fehérje még döbbenetesebben és zavarba ejtőbben világított. Amikor az őrök jobban megnézték, visszahőköltek, és kivont fegyverrel elállták az utunkat.

Úgy tudtam, hogy nem fog simán menni!

– Mi folyik itt? – kérdezte Selyem erélyesen.

Fakóra pillantottam, aki megvonta a vállát. Gondoltam, ezzel arra célzott, hogy én magyarázkodjak.

– Egy óvóhelyen találtuk, és azt állítja, fontos hírekkel tud szolgálni. – Kicsit eltúloztam, de azt mégsem mondhattam, hogy nem volt bátorságom a sorsára hagyni. A vadászok hitvallásának első pontja: „*Az erős életben marad.*” Ma puhánynak bizonyultam, amikor rám került a sor, és nem lehetett tudni, Fakó hogyan számol majd be a történekről.

– Így igaz – lihegte a vakarcs. – Nassauból küldtek. – A legközelebbi települést nevezte meg, amely háromnapnyi járásra volt innen az alagútban, ha valaki erős és gyors. Elképzelni sem tudtam, miért őt választották. – Azért engem küldtek, mert nélkülözhető vagyok – folytatta.

Na, ezt elhiszem. Mintha csak a mi időseink döntöttek volna.

– Egy felesleges vadászuk sem volt. Körbevettek minket a Korcsok, és azt remélték, ha én átjutok, talán a segítségünkre siettek.

Nem valószínű. Bár Egyetem kereskedett Nassauval, nem voltunk szövetségesek, nem kötelezett semmi segítségnyújtásra. Minden enkláve önálló volt, és fennmaradása – vagy pusztulása – saját

erejétől függött. Viszont Selyemnek információ kellett, tudni akarta, mi piszkálta fel a Korcsokat; ez számított. Esetleg ezzel védekezhetnék, ha a feladat kapcsán gyengeséggel és hanyagsággal vádolnak.

– Már Nassaut is ellepték? – kérdezte Selyem komor ábrázattal.

Az időseknek tudnia kell erről. Köszönjük a hírt! – Fakóhoz és hozzám fordult. – Ami pedig titeket illet... – mosolygott.

Igen, láttam, hogy meg fogjuk bánni.

– Mivel a döntések révén nem engedelmeskedtetek a parancsnak, most új információkhoz jutottunk, így akár utána is járhattok. Nassauban mentek.

Ledermedtem.

– Csak mi ketten?

Selyem tényleg nem szívlelte Fakót. Láttam a szemében.

– Talán nem tetszik a parancs, vadásznő?

– De, asszonyom. Mi lesz ott a feladatunk?

Mosolya gúnyossá vált.

– Ha akkora létszámban vannak jelen, ahogy a vakarcs állította, nem várom el, hogy végezzetek velük. A feladat felderítés. Ha lehet, tudjátok meg, mitől változott a viselkedésük. Régen megállás nélkül ostromolták az enklávákat, aztán megtanultak félni tőlünk... a fegyvereinktől és a csapdáinktól. Derítsétek ki, miért nem tartanak tőlünk többé. Lehet, hogy fontos.

– Vele mi legyen? – emelte fel a karjában a fiút Fakó.

Selyem vállat vont.

– Ő már megtette a dolgát. Még Nassauban sem várják vissza.

Az egyik felem javasolni akarta, hogy adjanak neki enni, inni, és nézzen rá a gyógyító is. Selyem hűvös pillantásának súlyától viszont földbe gyökerezett a lábam. Némi undorral az arcán átadta a kölyköt az örnek, aki úgy kezelte, mintha már halott lenne. Ráharaptam a nyelvemre, amíg vér nem serkent belőle. Keményebbnek kellett lennem. Nem szabadott gyengének mutatkoznom, különben nem maradok sokáig vadásznő. Ritkán ugyan, de volt rá példa, hogy valaki elvesztette a munkáját. A jelzésektől nem tudtak megfosztani, de ha úgy akarták, el kellett volna fednem őket egy karpánttal. Aztán átképeznek nemzőnek.

Az enkláve lakosainak többsége ezt a szerepet töltötte be, így nem csökkent a létszámunk. Jóval kevesebbekből lett építő vagy vadász, és az új hús mindig az öregektől hallott először nemzői örökségünkről. Lehet, hogy neked mégis nemzőnek kellene menni – mondogatták. Ezen az sem segített, ha rámutattál: de szinte mindenki az ő soraikból kerül ki. Ha megvédted az álláspontod, csak olajat öntöttél a tűzre. Ehhez még hozzájött az a pár kivételezett is, akiknek szülőapja és anyja vadász volt, mielőtt a kor alkalmatlanná tette őket feladatuk ellátására.

Így hát csöndben maradtam. A vakarcs megint sírni kezdett, Fakó viszont ezúttal nem nyugtatta meg. Szótlanul állt mellettem, csak ő tudja, miért, és az a nyilvánvaló érzésem támadt – úgy motoszkált bennem, akár egy zizegő rovar –, hogy csalódást okoztam neki. Elszomorodtam, forgott a gyomrom, és féltem, mert holnap Nassauba kellett mennünk. Szerintem Selyem nem is várta, hogy életben maradjunk. Lehettem én a legutóbbi csoportelső, de senki sem pótolhatatlan. Ezt tudtomra akarta adni – hogy ha túlélem, meghunyászkodva jöjjek vissza, és bármi áron engedelmeskedjek a parancsoknak.

– Távozhatunk? – kérdezte Fakó.

– Igen. Holnap ne késsetek! – mondta Selyem mosolyogva.

Fakó megragadta a kezem, de úgy, hogy már fájt, és átvonszolt a telepen. Fogalmam sem volt, merre megyünk, amíg meg nem álltunk egy lakrésznél.

Ahogy belépett, arra következtettem, hogy bizonyára az övé. Más otthonát az ember nagyobb tiszteletben tartja.

Épp ezért kint vártam a függöny túloldalán, amíg azt nem mondta:

– Gyere már be!

Volt részem udvariasabb invitálásban is. Homlokráncolva beléptem. A lakrésze többé-kevésbé hasonlított az enyémmre. Mindannyiunknak ugyanaz a komfort jutott.

– Mi van?

Ledobta magát egy rekeszre, könyökét a térdén támasztotta. Arcára olyan kifejezés ült ki, amelyet nem tudtam leolvasni, és sosem láttam még, viszont érzékenyen érintett. Kirázott a hideg. Mennem kellett mosakodni és tisztogatni a fegyvereimet; a husángomra külön ráfért a

pucolás. Nem volt kedvem egy percet se tovább maradni. Csak a baj volt velem, mióta Selyem rászózott engem.

– Meg fogják ölni – mondta érdes hangon.

És mennyire kívántam, hogy ezt ne tudjam – vagy ne érdekeljen. Mint vadász, nem is kellett törődnöm vele. Nekem az enklávé érdekeit kellett szem előtt tartanom. A feladatom a lakók biztonságának megőrzése. A védelem nem terjedt ki az alagútban talált vakarcsokra, kivéve, ha Fakóhoz hasonlóan erősek voltak, és gondoskodni tudtak magukról. Nem engedhettük meg, hogy nyápicokat etessünk és gondozzunk.

– Tudom.

– Akár én is lehetnék.

– Ez nem igaz – mutattam rá. – Te nem vagy fogyatékos.

Fekete szeme úgy izzott, akár a szén, majd talpra szökkent.

– Ez undorító!

Amikor a közelembbe ért, én nem hátráltam.

– Akkor miért maradsz itt? Majd én megmondom. Mert jobb idebent, mint odakint.

– Valóban? – kérdezte Fakó. – Honnan tudod?

Elvörösödtem, mert arra célzott, hogy tudatlan és tapasztalatlan vagyok, de álltam a sarat. Egy vadásznőt senki sem tántoríthat el.

– Ha akadna jobb hely, már rég leléptél volna. Utálsz itt lenni, és gyűlölsz mindannyiunkat.

– Nem mindannyiótokat. Legalábbis a mai napig nem így volt.

– A vakarcs miatt.

– Kifelé – mondta, és hirtelen elfordult tőlem. – Ostoba voltam, hogy azt hittem, lehet veled beszélni, hogy te majd mindent megértesz.

A fogamat csikorgatva átviharzottam a függönyön, ki a telepre. Egy arra járó építő huncutul rám kacintott.

– Bajba kerülhetsz, ha egy fiú lakrészében jársz, tudod? De ha teszel nekem egy szívességet, lakat marad a számon.

De nem ma. Igen, vétettem egy apró hibát, kísérő nélkül mentem be, de ezzel most nem akartam foglalkozni. Nem voltam jó passzban.

– Nem töltöttem bent annyi időt, hogy bármi történjen. Ha tartod a szád, és elsétálsz szépen most rögtön, nem verem be az orrod.

Amikor a husángért nyúltam, a fiú elszelelt. Úgy tűnik, volt esze.

Igen, valószínűleg feljelent majd, de az én szavam állt az övével szemben. És mivel holnap indulok Nassauba – ahonnan talán vissza se érek, az illetlen viselkedésért járó csekély fegyelmi büntetés nem izgatott túlzottan.

Miután a lakhelyemen tiszta ruhát vettem magamhoz, elmentem a női részlegbe, az enkláve azon elkülönített helyiségébe, amely a férfiak számára tiltott területnek számított. Folyamatosan csörgedezett a többé-kevésbé tiszta víz a fémcsövekből, amelyek itt álltak sorban. Nem tudtuk, ki alakította ki ezt az egészet, de hálásak voltunk a folyó vízért. Amit megittunk, mindig fel kellett forralni, viszont mosdáshoz elég tiszta volt ez is.

Ebben az órában már senki sem járt errefelé, és ennek őszintén örültem. Nem tetszett, ahogy némely lány méricskélt. Az én testem gép volt, szolid és egyszerű. Azért dolgoztattam, hogy erős maradjak; azért etettem, hogy működjön.

Levetköztem. Hűvös volt idebenn, a víz pedig hideg, ami csak rontott az egészen. Felkaptam egy darabka szappant a padlón heverő edényből, és tempósan lemosakodtam a szakadozó vízfolyamban. Ha elforgatnám a kereket, több jönne egyhuzamban, de akkor kapnék Sodronytól, aki gondosan felügyelte a tartalékainkat.

Mire lezuhanyoztam, és átvettem a csereöltözetemet, a mérgem is megenyhült kissé. Fakó nem tehet róla, hogy ilyen furcsán látja a világot; felesleges volt rá haragudni. Ahogy vakarcskorunk óta mondták, minden attól függ, hol nevelkedtél. A nassauiaknak akadt néhány vad elképzelése, az biztos; velünk ellentétben náluk nem létezett nemzési rend, ezért néztek ki olyan... furán, amikor a kereskedőik eljöttek, és a szagukból ítélve nem adtak sokat a tisztaságra sem. Mi mindig felkínáltuk a lehetőséget, hogy lefürödjenek, de ők csak mosolyogtak a fekete fogaikkal, és azt felelték: „*Minek? A visszaúton úgyis megint koszosak leszünk.*”

De már hosszú idő óta nem láttuk egyikőjüket sem, a vakarcsot leszámítva.

Fakó pedig még messzebből jött. Legalábbis feltevésem szerint. Nem mintha nekem elmondta volna – sőt szerintem senki nem tudott róla.

Bárcsak ne kevert volna bele engem. Bárcsak ne mentem volna

utána, bárcsak ott maradtam volna a hátsó járatban, ahová kirendeltek bennünket. Akkor nem találtuk volna meg a vakarcsot, és nem mennénk holnap Nassauba sem. De a vadászok hitvallásának második pontja azt sem engedné. Az első: „*Az erős életben marad.*” A második: „*Bízz a társadban.*”

Balszerencse, hogy pont Fakó mellé osztottak.

Nincs értelme ezen mélázni – volt bőven tennivalóm. Először kimostam a koszos ruháimat, és felakasztottam száradni. Mire végeztem a husánggal – letisztogattam és kipolíroztam, nehogy a Korcsvér foltot hagyjon a fán –, úgy éreztem, szinte beletörődtem a sorsba, amely ránk várt. Sokkal súlyosabb büntetést is kaphattunk volna parancsmegtagadásért. Így legalább a lehetőség adott, hogy túléljük ezt a túrát, ha csendesek és óvatosak leszünk.

Próbáltam kicsit lazítani alvás előtt. Gyűszű és Kő megtalált a köztéren, miután a műszakuk lejárt. Ott ültem és bámultam, ahogy pár nemző és építő valami bárgyú kitalálós játékkal mulatja az időt. A vadászok másfelé szocializálódtak, de én nem voltam kíváncsi rájuk.

Először is azért, mert Fakó is ott lehet, és per pillanat nem akartam őt látni. Másrészt viszont nem tudtam, hogy ők mit gondolnak rólam. Még mindig új hús voltam, méghozzá a bajkeverő fajtából.

– Igaz a hír? – kíváncsiskodott suttogva Kő.

Nem foglalkoztatott túlzottan, mit hallhattak.

– Bizonyára.

– Komolyan letértetek az útról őrjárat közben? – kérdezte Gyűszű hitetlenkedve.

A helyzet rosszabb volt, mint gondoltam.

– Le.

Egy részem Fakóra akarta kenni az esetet. Azzal akartam védekezni: Nem az én ötletem volt. Ő futott el, nekem pedig kötelességem követni. De nem tiltakoztam. Nem kiáltottam rá: Hová rohansz?

Nekünk erre kell menni! Az ösztönöm azt súgta, segítsek annak, aki a zajt csapta. Hitegethetném magam, hogy egy Korcs lehetséges feltűnését mentem megnézni, de a Korcsok nem jeleznek. Csak rád rontanak. Szóval odakint döntést hoztam, most pedig együtt kellett élnem a következményekkel. Kő és Gyűszű arcán döbbenet és

hitetlenség mutatkozott egyszerre.

– Miért? – bökte ki végül Kő.

Mert gyenge vagyok. Nem vadásznőnek való. Egy nemző szíve dobog bennem. De ezt nem mondanám ki hangosan. Erre nem tudtam mit felelni. Szerencsére nem is erőltették.

Gyűszű megpaskolta a karomat.

– De legalább hírt kaptunk Nassauból. Az idősebb építők már tanakodtak, miért nem jönnek kereskedők egy ideje.

Ők biztos nem tudnak a vakarcsról. Vagy talán mégis – csak annyiban hagyták. Nekem is ezt kéne tennem. El kellene felejtenem a vékony kis arcot, a fehér szempárt.

– Igaz, hogy odaküldenek titeket? – faggatott Kő.

– Igaz. De csak felderíteni – állítólag. Gondolom, a kétkedés kiülhetett az arcomra.

– Jaj, Pikk! – sóhajtott Gyűszű.

Amikor mindketten rám borultak, átadtam magam az ölelésüknek.

Úton

Reggel az eligazításon a többi vadász nem volt hajlandó a szemembe nézni. Mivel Fakó a társam, sosem fogom kiérdemelni a tiszteletüket, és nem fűz majd hozzájuk olyan szoros kötelék sem, amilyenre mindig vágytam. Ráadásul még tetőztem is a bajt: késtem, elhagytam a járőrözési útvonalamat, és parancsot szegve idehoztam egy nassau vakarcsot. Összeszorított fogakkal, fél füllel hallgattam végig Selyem mondókáját, és csak akkor eszméltem fel, amikor elhangzott a szokásos szólam:

– Mindenkinek világos a mai feladata? Akkor jó vadászatot!

A többiek indultak a dolgukra, de Selyem Fakó és elém lépve utunkat állta.

– Ez egy kemény, háromnapos túra. Hét nap múlva visszavárlak benneteket. Ha addigra nem lesztek itt, úgy tekintem, hogy felfaltak titeket, és előléptetek két alkalmas vakarcsot, akik átveszik a helyeteket. Érthető voltam?

– Igenis! – motyogtam Fakóval egyszerre.

– Gondoskodtatok ellátmányról? – kérdezte Selyem.

Ivóvíz, szárított hús, takaró, térkép az alagútról, csereöltözet és a fegyvereim – ha ezek azok, akkor igen. Bólintottam. Mivel megelégedett a válaszainkkal – és kellő alázatot is mutattunk Selyem ellépett az utunkból. Bizonyára tudta, hogy ha túléljük, többé nem lesz gondja velünk, komolyan vesszük a küldetéseinket. Ha Fakó legközelebb engedetlenkedik, leütöm hátulról, és vonszolom, ha kell.

Félelemtől nehéz szívvel mentünk a barikád felé. Az örök nem piszkáltak minket, de mivel tegnap óta voltak szolgálatban, az egyikük önelégülten rám vigyorgott. Vajon őt utasították, hogy végezzen a vakarccsal saját kezűleg? Mivel nem akartam belegondolni, én szakítottam meg először a szemkontaktust, és átugrottam az első sorompón.

A szabályok a védelmünket szolgálják – mondogattam magamban. De nem tudtam szabadulni a gyomromban kavargó émelyítő keserűségtől. Lehet, hogy mégis Kő volt a mázlista, ha meg is szenvedte a vakarcsok elvesztését. Neki nem kellett ilyen büntetések miatt fájjon a feje.

Fakó kezében szorongatta a térképet, amikor mellém ugrott. Hallgatása úgy égetett, akár a forró kés, amellyel Sodrony megjelölt. Ahogy elhaladt mellettem – még mindig néma csöndben –, súrolt, és igyekezett az első fordulóhoz. Ha nem tartom vele a lépést, magamra hagy a vaksötétben; ehhez kétség sem fért.

Egész reggel szünet nélkül futottunk. Rohanás közben ittam a kulacsból. Könnyű és erős anyagból készült, a régi idők emléke. Valaki az alagútban szedte össze, elhozta és kipucolta. Már vakarcsként is odavoltam érte, hisz tudtam, milyen értékes lehet egy vadász számára. Amint a kezembe akadt valami jó áru, cseretárgyat adtam érte.

Már hozzászóltam, hogy Fakó nyomába lépjek, amikor a sötétben rohangászunk. Olykor a kőszilánkok felületéről visszaverődő fénysugarak világítottak a homályban, de ettől csak még rosszabb lett. Ekkor kénytelen voltam szembesülni a kopár alagúttal, amelynek közepén mocskos víz állt, meg a lényekkel, amelyek eliszkoltak a lábunk alól. Fakóhoz hasonlóan már korábban elraktároztam a fejemben az útvonalat, így én is ellenőriztem, merre megyünk. Nem feltételeztem róla, hogy elcsal Egyetemtól, Nassautól, és belevezet a sötétségbe, hogy ott leljem halálomat. Tegnap elég dühösnek tűnt, tehetett volna róla, hogy rossz végem legyen. Nem először töprengtem azon, hogyan halhatott meg az első társa.

A fiú nem volt olyan jó, mint Selyem állította – mondta egyszer. De talán igazából úgy értette, hogy csalódást okozott neki, mivel nem osztotta önző, eszement elképzeléseit. Lehet, szegény srácnak csak annyi volt a bűne, hogy az enkláve érdekeit tartotta szem előtt. A félelemtől görcsbe rándult a gyomrom. Végig ébernek kellett lennem idekint, amíg vele vagyok. Az út némely részén Korcsok szagát éreztem, de túl sebesen mozogtunk, nem csaphattak le ránk.

Visongtak és morogtak a szomszédos ösvényekről.

Nem tudtam felmérni, mióta futunk, de Fakó jóval azután parancsolt megálljt, hogy az oldalamat kínzó nyilallás már parázsló fájdalomként sugárzott. Itt az alagút is másként nézett ki, vörös-fekete festékekkel vonták be, újabb hírmondója a régi időknek. A füstünk nem érződött idáig. Tagadhatatlanul a vadonban voltunk.

A jobb kéz felől húzódó kőpadkán felmászhattunk, és így

kikerültük a földön heverő fémeket és lezuhant szikladarabokat. Mivel a hátunkat fal védte, kicsit megnyugodhattunk, nem kellett minden irányból veszélyre számítani. Kinyitottam a zsákom, és elővettem egy szelet szárított húst. Még az enklávében sem volt nagyobb választék: friss hús, szárított hús meg gomba. Alkalomadtán előkerült egy-egy konzerv is, és miután sikerült kinyitni, a tartalma finom, csábító illattal fogadott minket, de ez volt a kivétel, amely erősítette a szabályt.

Evés után ittam még egy kis vizet. Takarékoskodnunk kellett, amíg elérjük Nassaut.

Akkor lesz gond, ha nem férünk hozzá a tartalékaikhoz; ezt is számításba vettük. Ha a vakarcs igazat szolt, és a település odaveszett, lehet, hogy nyüzsögnek ott a Korcsok.

– Ideje indulni! – mondta Fakó valamivel később. Ezek voltak az első szavai hozzám egész nap. – Még van négy óránk, amíg tábort kell vernünk éjszakára.

– Honnan tudod? – Az enklávében akadt pár óraművünk, amelyek mutatták számunkra az időt; réges-rég a Felszínen szerezték őket felderítések alkalmával. Persze fogalmunk sem volt, hogy a pontos időt jelzik-e, de nem is számított. Csak a közös időrend kialakításához kellett.

Válaszképp felhúzta a ruhaujját, és megmutatta a csuklóját. A nagy többséggel ellentétben ő jobb szerette elfedni a jelölését. Egy kis órát viselt; még sohasem láttam hasonlót.

– Ez meg mi?

– Karóra.

Mivel világított a mutatója, még a sötétben is jól látta. Ez megmagyarázta, honnan tudta, mikor volt vége az őrzáratunknak, és hogy még négy óráig kellett futnunk. Bólintottam, elcsomagoltam a dolgaimat, és leugrottam a kőpadkáról. Szerencsénk volt, hogy nem zavartak meg minket evés közben. Ideje megint útra kelni, bár az izmainkat erőtlennek, bágyadtnak éreztem.

Ezúttal én diktáltam az iramot. Nem voltam oda attól, hogy Fakó a hátam mögött fut, de azt sem akartam, hogy azt higgye, félek tőle.

Útközben négyszer majdnem összetűztünk a Korcsokkal, ez éberent tartott minket. Futás közben akartak rajtunk ütni, de gyengék és

lassúak voltak. Hallgatólagos megegyezéssel nem álltunk le harcolni. A küzdelem sebesüléssel járhat, és így még vonzóbb célponttá válhattunk. Az enkláve közelében a területünk védelmében öltük meg őket. Itt az volt célravezetőbb, ha továbbhaladunk.

Mire táborhelyet találtunk éjszakára, minden porcikám sajgott.

Ezen a részen az alagút kiszélesedett. Kettős fémrúd és egy vidám színű, magasabban fekvő terület került elénk, amelyet üvegszilánkok borítottak. Fakó felhúzódkodott, majd odanyújtotta a kezét.

Ezúttal nem fájt, amikor ujjai az enyéim köré fonódtak, nem úgy, mint legutóbb. Ereje meglepett, mert csupán a felsőtestét megfeszítve rántott fel. Közvetlen mellette értem földet, azután pedig felmértem a terepet.

Fémkapu zárta az egyik végét. A másikon pár ajtót vettem észre. Fakó már el is indult feléjük, és a kilincsekkel próbálkozott. Bár az enklávéban nem használtunk ajtót, láttam már ilyet. Az egyik megnyílt, de olyan rettenetes bűz áradt kifelé, hogy öklendezni kezdtem.

– Valami megdöglött odabent?

– Bizonyára – válaszolta Fakó.

A fehér csempét fekete pöttyök borították: kosz és alvadt vér. Kis fürkéket találtam, amelyeket ajtó zárt, kivéve az utolsót, ahol a fém ferdén lógott, és belül egy zömök széket láttam, lukkal a közepén. Előbb kíváncsiság, majd undor fogott el.

Beléptem a fürkébe, hogy alaposabban tanulmányozzam, amikor a szemem sarkából mozgásra lettem figyelmes. Megpördültem, kések csusszantak a tenyerembe. A másik lánynak hasonlóan. Amikor megdermedtem, ő sem mozdult.

Ez idáig csupán apró tükrökkel találkoztam, a többségük ráadásul meg is volt repedve. Bár azt tudtam, hogy a hajam barna és a szemem szürke, sosem láttam viszont magamat életnagyságban. Odajött Fakó, és a hátam mögé állt; hozzám hasonlóan engem nézett. Kellemetlen érzés futott végig a hátamon, mintha pengék táncoltak volna a gerincem mentén. Mellette kicsinek éreztem magam. Abban a pillanatban még ostobának is.

– Inkább odakint aludnék – intettem fejemmel a nyílt, magas területre.

- Én úgyszintén. Használhatod a helyiséget elsőnek.
- Helyiséget?
- Ez egy mosdó.

Nem értettem, hogy tudna bárki odabent mosdani, de a zömök székre pillantva felfogtam, mire gondolt. Fekete, bűzös víz állt benne, meg még ki tudja, mi minden. Otthon egy rácsos hely fölött végeztük a dolgunkat, az enklávétól némi távolságra. A település azon részén terjengő szag meg az itteni hasonlított, úgyhogy minden világos lett.

Fakó kiment, és magamra hagyott. Vigyáztam, nehogy bármihez hozzáérjek, majd miután végeztem, felváltott engem. Fura látni, hogyan élhettek egykor az emberek.

A másik ajtó nem volt hajlandó kinyílni, hiába toltuk-húztuk, így letelepedtünk az ajtók közti zugban, minél messzebb a talapzat szélétől. Ettem még pár falat szárított húst, és ittam néhány korty vizet. Az idő szerencsére elég hűvös volt, így nem izzadtunk ki sok folyadékot.

- Én öröködöm elsőnek.

Fakó nem ellenkezett.

– Akkor ez jól jön majd. – Miután lecsatolta az óráját, átnyújtotta nekem.

A bőrszíjon érezni lehetett a testmelegét; akaratlanul is feltűnt, ahogy a karomra helyeztem a szerkezetet. Elég könnyen ment. Most már én is meg tudom állapítani az időt.

- Kösz!

– Ébressz fel négy óra múlva! Az négy teljes fordulat.

A fogaim között válaszoltam.

- Nem vagyok hülye. Le tudom olvasni.

Még ha Sodrony volt is az enkláve időfelelőse, aki minden fontosabb órában jelzett – tálaláskor, műszakok kezdetén és végén –, én tudtam órát olvasni. A vakarcsoktatás részét képezte, amit a napi tennivalók közben kellett elsajátítani. Háromtól nyolcig alapidolgokat vettünk. Nyolctól tizenötig kiképzés folyt. De lehet, hogy Fakó ezt nem tudja; később érkezett az enklávéba, és nem sokkal azután kapta meg a nevét. Nyilván nem töltött sok időt vakarcsok közt.

- Sosem állítottam, hogy hülye volnál.

– Viszont ezt gondolod. – Csak kicsúszott a számon. Nem akartam

vele veszekedni. Idekint vagyunk, egymagunkban, nem lett volna okos húzás, épp ellenkezőleg. Lehet, tényleg gyengeelméjű vagyok.

– Dehogyan – mondta szelíden. – Csak nem tanítottak meg helyesen gondolkodni.

És megint visszakanyarodtunk a világtalan vakarcshez. Láttam a szemében, hogy szerintem tennem kellett volna valamit, amikor elvitték. Nos, ő is némán állt ott. Visszafojtottam ösztönből kikíváncozó véleményem, és helyette azt feleltem:

– Jogod van hangot adni a saját meggyőződésednek. Csak ne akadályozzon a feladatod végrehajtásában.

Szigorú szemmel meredt rám.

– Célozgat sz valamire?

– Mármint hogy én?

– Igen, tudod te jól. Meg vagy győződve róla, hogy azért hagytam meghalni az előző társam, mert más nézetet vallottunk. És mégis itt vagy. Egy szem magad. Velem. – Fekete tekintete villámokat szórt.

Nem – tudatosult bennem. Nem ezt gondoltam. Ha egy mihaszna vakarcs halála ennyire zavarta, Fakó soha nem hagyna meghalni egy vadászt, ha rajta múlna. Nem ő tehet róla; lehet, hogy balszerencsésük volt, vagy a társa követett el hibát.

– Parancsot teljesítek – mondtam finoman. – De nem. Nem így értettem. Bizonyára minden tőled telhetőt megtettél, hogy megmentsd.

Ettől elhallgatott egy jó percre. Tudtam, mivel nálam volt az órája, és a vékony kis mutató mozgása egészen megbabonázott. Mivel nyugalom és csend honolt, hallottam a finom ketyegést. Szívverésre emlékeztetett.

– Viszont mindenki más véleményen van. Selyem is. – Egy pillanatra ráeszméltem, milyen magányos lehet, hisz a többiek kiközösítik. Nem lehetett tudni, honnan származik. Senki nem tudott róla semmit; mindenkitől távolságot tartott, fogalmuk sem volt, mit gondoljanak róla.

Aztán fájdalom hasított belém. Amíg el nem késtem az eligazításokról, és meg nem szegtem a parancsokat, úgy hittem, Selyem kedvel engem. Ő bátorított a kiképzések alatt, és mondta, hogy egy napon remek vadász lesz belőlem. Akkor meg miért tett egy csapatba Fakóval, ha szerintem neki köze volt a társa halálához?

Bizonyára le lehetett olvasni az arcomról a kérdést, mert fanyarul rám mosolygott.

– Azt mondta, ha létezik valaki, aki életben marad mellettem, az te vagy.

Áá! Akkor hát fejet hajt a képességeim előtt. Ezt bóknak vettem. De még ha a nő kedvelt is valaha, mára elveszítettem a pártfogását. Úgy hitte, Fakó nézeteit támogatom, és megkérdőjelezem a tekintélyét, ami alapjában véve... igaz is volt. Másként képzeltem el a vadásznővé válást. Nem járt olyan kötődéssel, amelyet szerettem volna, sem olyan megbecsüléssel.

A borús gondolatok ellensúlyozására azt találtam mondani:

– Át fogjuk vészelní.

Bólintott, majd magára húzta a pokrócot, és elaludt. Csodáltam ezt a készséget, mert belőlem teljesen hiányzott. A vadászok elvileg gépek, ki-be tudják kapcsolni magukat, nekem viszont folyton járt az agyam; ez volt a legnagyobb gyengém.

Csendesen múltak az örökéssel teli órák. Ha járkálok, talán éberebb leszek, de egyúttal a figyelmet is magamra vonom. Gondolatban gyakorlómérkőzéseket rendeztem, és tapasztaltabb vadászokkal küzdöttem meg. Régen figyeltem őket párbajozás közben, és ellestem a stílusukat, amikor csak lehetett; amikor nem torkoltak le, hogy hangoskodó, idegesítő vakarcs vagyok. Nem is emlékszem, hogy láttam-e Fakót küzdeni. Persze ő nem szokott összejárni a kollégáival.

Bár hátat fordított, amikor elaludt, közben forgolódott, így most nézhettem az arcát. Kezdetben próbáltam ellenállni a kísértésnek, hogy tanulmányozzam, tudván, nem tetszene neki, ám képtelen voltam mással elfoglalni magam. Ívelt, fekete szemöldöke sápadt bőréhez képest még nagyobb kontrasztot mutatott. Persze mindegyikünk bőre fehér volt.

Elkaptam a tekintetem, és próbáltam másra gondolni. A többi településsel ellentétben, halmedencéinknek hála, mi nem szenvedtünk hiányt élelemből, ha kifogyott a vadászsákmányként ejtett hús. Az idősektől tudtam, hogy ez lényeges előny, és más enklávék sóvárogtak utána. Épp ezért megválogattuk, kivel kereskedünk; nem akartuk, hogy túl sokan járjanak-keljenek mifelénk. Az a megszállás táptalaja.

Idővel tekintetem újra Fakón kalandozott. Hegyes orra, álla és állkapcsa volt. Az arccsontja szintén éles, akár meg is vágható volt. A szája kínálta az egyedüli puha felületet, azt is csak amikor aludt. Nem örültem ennek a furcsa és bizsergető érzésnek.

A kényelmetlen helyzetnek véget vetve újra a sötétségbe bámultam. Úgy éreztem, mintha megsértettem volna a magánszféráját; ráadásul most még nehezebben fogok elaludni, attól tartva, hogy ő is megles majd. A megszokott szabályok nem voltak érvényesek a küldetésen. Az enklávében nem engedélyeztek volna ennyi együtt töltött időt kísérő nélkül. Ez megakadályozta, hogy a törvényes nemzéseken kívüli balesetek történjenek. Az idősek viszont mind tudták, hogy nem egy koszos, Korcsoktól hemzsegő alagútban fognak a vadászok szabályt szegni.

Műszakom harmadik órájában karmok fémes kaparászására lettem figyelmes.

Rejtek

Egy mozdulattal talpra szökkenem, és kézbe kaptam a fegyvereimet. Fakót könyökkel enyhén oldalba bökdöstem. Felriadt, kérdezett volna, mire ujjamat a számhoz emeltem. Csitt! Azonnal felismerte az árulkodó hangot, és készült a harcra.

Husággal a kezemben a peremre léptem, megfeszítettem izmaimat, és vártam. Nem volt értelme elrejtőzni; tudták, hogy itt vagyunk. Szagot fogtak. Én is éreztem őket: a mocskos ürítő fülke elbújhatott mellettük. Búzlóttek a rothadó hústól és testük kórságaitól. Egy újabb pillanat múlva már a látómezőnkbe értek; a friss hús illatától őrzöngve rontottak befelé.

Előzönlötték a talapzatot, én pedig az elsőt husángom letaglózó csapásával vártam. A koponya nedves reccsenéssel beszakadt, és vér bugyborékkolt a sebből. Elvágódott, és többé nem kelt fel. Fakó leterített egy másikat, de még kettő kapaszkodott fel, mire hátrálni kezdtünk, hogy bőven legyen hely harcolni. Eddigi tapasztalataim alapján én leginkább a Korcsok szemét gyűöltem; láttam bennük valami maradék emberiességet, valami értelemre utaló nyomot az éhség, a nyomor és az örület tengerének hullámai között. Igyekeztem kerülni annak a tekintét is, amelyik rám vetette magát.

Egy egész napos alvás nélküli rohanás után a reflexeim lelassultak. Ahelyett, hogy simán kitértem volna előre, éles karmok hasították fel a karomat. Még nem tértem teljesen magamhoz, de arrébb löktem egy olyan erőteljes rúgással, hogy a csontom is beleroppant. Ezt egy kemény ökölcsapás követte. Nem maradt már sok erőm. Végezz vele gyorsan!

Így lett.

– Sajnálom, hogy nem maradt időm aludni – mondta Fakó. – De indulnunk kell tovább.

Persze igaza volt. A tetemek még több Korcsot vonzanak ide. Letéptem a ruhám alsó részét, tűreimmel csíkokra vágtam, és elkötöttem a bicepszem körüli sebet, hogy elálljon a vérzés. Később majd precízebben ellátom, most ennyire futotta.

– Szóra sem érdemes. – Felkaptam a pakkomat, és leugrottam a talapzatról. Még két hasonló napot kellett átvészelnünk. Aztán csak

rosszabb lesz. – Voltál már valaha Nassauban?

– Csak egyszer. – Laza futásba kezdett.

– És milyen? – Nyilván nem kéne beszélgetnünk, még suttognunk se lenne szabad. Ám a kíváncsiság felülkerekedett bennem, és a szavak elterelték gondolataimat a lüktető fájdalomról.

Fakó vállat vont.

– Mint a többi település. Mint a tiéd, csak rosszabb.

Ez elvette a kedvem a további kérdezősködéstől. Már futottunk egy ideje, amikor feltűnt, hogy még mindig rajtam van az órája. Bár biztosan nem tudtam, úgy tűnt, legalább egy órája nyargalunk. A szemem kiszáradt, és apró foltokat láttam; a fejem hasogatott. A logika azt diktálta, hogy minél messzebbre jussunk, mielőtt lepihennénk. Egy óra múlva megbotlottam.

– Most már elég messze vagyunk – mondtam. – Aludnom kell.

Egy olyan alagútban álltunk, amelyet a jelek szerint az utóbbi években keveset használhattak. Korcs-bűz nem terjengett benne. Ledobtam magam a kőpadkára, amelyen székében oldalt fordulva tudtam lefeküdni. Távolról sem éreztem olyan kényelmesnek, mint az otthoni matracom – ehhez képest az meleg fészek –, de úgy gondoltam, most bárhol el tudnék aludni.

– Az óráim! – tartotta oda a kezét.

Lecsatoltam, noha a kimerültségtől már forgott velem a világ. Ilyenkor a fáradtságtól az agyam nem túlzottan erőlteti meg magát.

– Bocs.

Miután begubóztam a pokrócomba, a karomra tettem a fejem, felhúztam a térdem a melleimhez, és behunytam a szemem. Nem érdekelt, hogy Fakó leskelődhet. Magával sodort az álom sötét hulláma.

A vékony arcú, fehér szemű vakarcsról álmodtam. A valósággal ellentétben a nyaka teljesen megtekeredett.

Kinyújtott karral felém támolgott. Megbízta benned. Sápadt ujjai görbe csontokként világítottak a levegőben.

Megöltek téged.

Te öltél meg. Már csaknem elért hozzám, hófehér szeme látványától mozdulni se bírtam.

És most már hiába akarnál újra megölni. Holtakat nem küldhetsz a

halálba.

Fakó ébresztett fel. Nyilván hosszabb ideig aludtam, bár csupán egy pillanatnak tűnt. Ő biztos nem zavart volna meg, csak ha már lejárt az idő. Nagy megdöbbenésemre észrevettem, hogy mennyire kihültem, hiába voltam betakarózva. Félelmemben kivert a víz, és a ruhám a hátamra tapadt, amikor pedig próbáltam összeszedni a holmimat, mindkét kezem reszketett.

– Nyöszörögtél. Elmeséled?

Lesütöttem a szemem. Szörnyen kellemetlen! Tisztára csecsemőnek éreztem magam; hisz ezt mondta rám, amikor bemutattak minket egymásnak. De nem akartam, hogy azt higgye, valami apróság miatt nyafogtam; például mert Korcsok támadtak meg, esetleg honvág fogott el.

– A vakarcsról álmodtam.

Fakó bólintott.

– Akkor nem csoda. Már jobban vagy?

– Lassan igen. – Kortyoltam egy kis vizet, hogy megnyugodjak, aztán talpra álltam. – Újabb nyolc óra?

– Az lenne a jó.

Bár úgy gondoltam, hogy kemény vagyok, szívós, mint bármely gyakorlott vadász, aznap azt hittem, belehalok. Minimális szüneteket tartottunk csak, mert a Korcsok ismerték a vérem szagát. Alagutakon át vadásztak ránk egyre nagyobb számban. Minden mozdulat akaraterő kérdése volt, egyik lábam tettem a másik után, végül már semmi másra nem tudtam gondolni.

A szívverésemmel egy ritmusban futottam. Minden lépéssel egyre nehezebbnek éreztem a testem. Az egyenetlen talajon nemegyszer megbotlottam. Fakó meg sem torpant. Nem tudtam, ez azt jelenti-e, hogy bízik az erőmben, vagy ha elesek, egyszerűen itthagyt.

Akárhogy is, nem tettem próbára. Ha neki megy, nekem is menni fog.

Végül aztán megálltunk; letudtuk a nyolc órát, pihenésre volt szükségünk. Fakó talált egy üres fém óvóhelyet; olyat, amilyenben a vakarcsra bukkantunk. Viszont ez nem borult fel. Egyszerűen csak állt magányosan a fémrúdjaival.

Felváltva használtuk a rudak mentén található helyiséget, majd

együttes erővel sikerült felfeszíteni az ajtót, és becsusszanni. Azonnal be is csapódott, hamis biztonságérzetet nyújtva. Azért ez is valami.

A Korcsok nem csapatban gondolkodtak. Ha egyikőjük nem bírja kinyitni az ajtót, más módot keresnek a bejutásra, az pedig zajjal jár.

Ebben a fémdobozban nemcsak székek, hanem padok is álltak a padlóhoz rögzítve. Átfésültem, hátha veszélyes elemre bukkanok, de pókhálón és poron kívül semmit nem láttam, ami árthatna nekünk. A karom hevesen lüktetett, a fájdalom a vállam felé mardosott, és ahogy ledobtam a zsákomat, összerándultam.

– Hadd nézzem meg! – Fakó mellém állt, és a sérülésekre utalt.

Leereszkedtem, és szaggatottan bólintottam.

– Csak tessék!

Letekerte a hevenyészett kötést. Nyújtogattam a nyakam, hogy én is lássam. Négy párhuzamos karomnyom éktelenkedett a vállamon, vérvörös volt és puffadt. Szitkozódtam, mert felismertem a fertőzés korai jeleit. Ha nem kezeljük a sebet, elveszíthetem a karom, aztán az életem. Otthon, az enklávéban nem okozott volna gondot az ellátása. Idekint, hát... megborzongtam a félelemtől.

Fakó úgy tréfálkozott, mint a nem lett volna tisztában a veszéllyel:

– Íme, az első harci sérülésed! Mit szólna hozzá, új hús?

– Hogy fáj.

– Tudom. Nekem mázlim volt. Már az első őrjárat alkalmával véretem vették. Nem voltam elég gyors, és a Korcs nekem ugrott. – Felhúzta ruháját, hogy megmutassa a forradást a bordáinál.

– Ezt akkor szerezted, amikor az a fickó meghalt? – Nem éppen helyénvaló kérdés, de jobb nem jutott eszembe.

Fakó a fejét rázta.

– Két társam volt. Az elsőt tiszteltem. Sokat tanultam attól a lánytól. Végül felmentették a szolgálat alól. Öregkorában halt meg.

– Mikor?

– Egy éve.

– Aztán kaptál egy új húst. Aki nem volt olyan jó, mint Selyem állította.

– Valahogy úgy.

– Tehát már két éve vadászol. – Akkor durván két évvel lehet idősebb nálam. Ennyi idő alatt olyan terepgyakorlatot szerezhett,

ami egy életre elég.

– Ez körülbelül így igaz.

Hát, ha már ennyire közlékeny...

– Mennyi ideig tengődtél egyedül?

– Mármint településen kívül, vademberként?

Nem tudtam, mit ért ezen pontosan, de azt igen, hogy civilizált viselkedésre kellett őt szoktatnunk.

– Aha.

– Úgy négy évig, emlékeim szerint. – Másokhoz hasonlóan ezt nehezen hittem el, főleg most, miután láttam, milyen az élet idekint. Ki akartam deríteni, mi a titka, hogy növeljem a túlélési esélyeimet.

De ő elfordult, így adta tudtomra, hogy vége a beszélgetésnek. Beletúrt a zsákjába, és elővett egy kis dobozt. A másikkal ellentétben, amelyik kis híján bajba sodort minket a szavak őrénel, ennek kopottas ezüstszíne volt. Levette a tetejét, mire erős illat csapott meg; nem kellemetlen, sokkal inkább... orvosságzagú. Miután belenyúlt az ujjaival, rákente a sebemre: piszkosul csípett.

– Mi ez? – úgy tűnt, erről a témáról nyugodtan lehet beszélgetni.

– Gyógykenőcs, amit az egyik építő készített nekem. Sebtisztításra tökéletes. De fogalmam sincs, mi lehet benne – mosolygott rám.

Alighanem gomba.

Ez meglepő. Nem az, hogy akadt sebtisztító krémje, amelyet talán gombából csináltak, hanem hogy létezett egy építő, aki annyira kedvelte, hogy külön dolgozott miatta.

– Ki az?

– Egy Lobogó nevű lány.

Tudtam, ki ő. Gyűszű mesélt róla a névadóm előtt. Régen, amikor Kő és Gyűszű már továbbállt, én meg még a vakarcsszálláson éltem. Ingerlékeny voltam, mert Gyűszű nagyon kedvelte a lányt. Lobogó megmutatta, hogyan kell bőrzsákot készíteni – lelkesedett a társalgóban. Én meg forgattam a szemem, hogy nagy ügy, ki akar ilyen béna zsákot csinálni? Én vadásznő leszek, mondogattam magamban éjjelente, amikor visszavánszorogtam a vakarcsszállásra, miközben Kő és Gyűszű a saját lakrésze felé indult.

– Ha megkérem, nekem is csinál majd? – miután a csípés abbamaradt, javult a közérzetem. Éreztem, ahogy megtisztítja és

összehúzza a bőrt. Akkor már inkább sebtisztító, mint a szivárgó seb.

– Szerintem biztosan. Majd bemutatlak neki. – A melegség a hangjában azt jelezte, hogy a többiekkel ellentétben Lobogót kedvelte.

Összeráncoltam a homlokom. Először Gyűszű, most meg Fakó. Meg kell ismernem a lányt, már csak azért is, hogy megtudjam, mi olyan nagyszerű benne. És hogy kérjek tőle kenőcsöt. Nem viccből fogadtam meg, hogy nem szerzek több sérülést. Már ha túléljük.

Újabb darabot vágtam a ruhámból. Amikor odanyújtottam a szövetet, ujjaink találkoztak, ahogy betekerte a vállam, az érintése gyengéd volt. Pár tincsem kibomlott a szalagból, Fakó pedig elhajtotta őket, nehogy becsípődjenek az épp készülő csomóba. Az a furcsa érzés fogott el, hogy azon nyomban el kellene húzódnom a közeléből; de ő megtette helyettem. Miközben elrakta a gyógykenőcsöt, csak bámultam, mintha hiányzott volna belőlem a szándék és az akarat, hogy arrébb menjek.

Azon a ponton már szinte az evéshez is fáradt voltam. Mentem lefeküdni, ám rám szólt:

– Szó sem lehet róla, új hús! Egyél! Igyál! Szükséged lesz az erődre, mert én nem foglak cipelni.

– Nem is kértem – motyogtam.

Miközben korholtam magam, amiért kis híján ilyen alaphibát vétettem, elővettem az ellátmányt. Gépiesen estem neki. Fakó valamivel nagyobb lelkesedéssel evett, persze ő régebb óta járőrözik nálam. Az elméleti kiképzés nem ér fel a gyakorlati tapasztalattal. Erősebb leszek! Muszáj!

– Mindkettőnkre ráfér az alvás – mondtam. – Úgyis meghalljuk őket, ha ránk találnak, mert zajongás nélkül nem jutnak be ide.

– Egyetértek. És ha most nem alusszuk végig az éjszakát, annak meglesz a böjtje.

A reflex, a gyorsaság és az állóképesség fogja kárát látni. A többibe nem is akartam belegondolni.

– Még egy napi futással elérjük a célt?

– Elvileg.

– És akkor mit fogunk tenni?

Vállat vont.

– Majd kiderül, ha felmértük a helyzetet.

Fakó egy pillanattal később másodszorra is elkezdett kotorászni a zsákjában, és elővett egy ezüstsínű kockát. Felpöccintette a tetejét, hozzádörzsölte a hüvelykujját az oldalához, mire egy apró láng villant elő. Hátraevickéltem.

– Mit művelsz?

– Emlékezem.

– Mire?

– A régmúltra.

Kezdett fogatkozni a türelmem, de semmit sem akartam erőszakkal kihúzni belőle.

– Mi ez?

– Egy öngyújtó. – Most először árult el valamit önként. – Apámé volt. Akárcsak az óra.

Épp a takarómat ráncigáltam elő a zsákból, de megálltam.

– Te emlékszel rá?

– Aha.

Ez megrázott. Az enklávében nemigen tudtunk, kik nemzettek minket. A legtöbb meghalt, mire mi felnőttünk, és emlékezhettünk volna az arcukra, de ez nem is számított. Minden nemző gondoskodott rólunk, amíg vakarcsoktatás-kötelesek nem lettünk.

– Fakó – kezdtem.

– Nem ez a nevem. – Dühösnek tűnt, de nem rám.

– Most már az. Lehet, hogy korábban valaki máshogy nevezett el, de ezt kiérdekelte. Ettől lesz igaz. – Lényem minden részével szentül hittem ebben.

Sóhaj hagyta el az ajkait.

– Egen. Gondolom. Mit akartál kérdezni?

– Honnan származol igazából?

Arra számítottam, hogy megnevezi majd az egyik távoli települést. A legtöbben úgy hitték, eltévedt, és valamiképp sikerült egyedül életben maradnia az alagútban, amíg az őrzőnk rá nem talált. Meglepett, amikor azt válaszolta:

– A Felszínről.

– Jó – morogtam. – Hazudj csak. Nem érdekel.

Senki nem élt odafenn. Nem nőtt ott semmi. Víz zuhogott alá az

égből, és mindent letarolt. Mindannyian hallottuk a meséket a szavak őretől. Undorral magamra húztam a pokrócot a pádon, amely párhuzamosan futott a külső fallal. Itt nem látnak meg a Korcsok kívülről. Lehet, hogy a szagunkat megérik a jármű körül, de látni nem fognak, és általában nem túlzottan éles eszűek. Tünetően levegőnek néztem Fakót, amíg el nem aludtam.

Ezúttal a feledés nem hozott rossz álmokat. Ott jártam, ahol minden sötét és csendes, és ott is maradtam, amíg magamtól fel nem ébredtem. Úgy tűnt, Fakó még alszik, ahogy kisöpörtem a hajam a szememből. Kibomlott a lófarok, amelyet praktikus okokból viseltem.

Egyből leálltam, amint halk hangja a fülembe jutott.

– Ne mozdulj!

– Miért? – suttogtam.

Aztán már meg se kellett várnom a választ. A kinti mocorgás mindent elárult. Korcsok portyáztak a jármű körül; a mozgásból nem tudtam megállapítani a számukat, viszont gyanították, hogy itt vagyunk. Érezték a szagunkat.

Megugrottam, ahogy az egyik az üvegnek csapódott, és próbált belesni az árnyékok közé. Összehúztam magam. Újabb csattanás – egy Korcs a tetőre mászott. Hányán vannak? Fel kellett mérnem az esélyeket, ha netán addig dörömbölnek, amíg üvegszilánk hever majd mindenfelé.

Esetleg ha síri csendben maradunk, elmennek.

Végtelennek tűnő pillanatok teltek, miközben ők odakint vicsorogtak, morogtak és csaholtak. Nem engedtem a nyomásnak, és nem takartam el a szemem, mint egy kisvakarcs, hátha eltűnnek a csúnya szörnyek. Ellenben füleltem, és igyekeztem információt gyűjteni. A zajok és a mozgás alapján úgy tizenöten lehettek odakint. Esetleg többen.

Mi meg csapdába estünk.

Nassau

– Még sosem láttam ennyit egy helyen – suttogtam.

Kár volt megszólalnom. Bár azt hittem, alig hallhatóan beszélek, az egyik Korcs felfigyelt. Bevadult; addig csapkodta magát az üveghez, amíg az elkezdett repedezni.

– Fel! – kiáltotta Fakó. – Tudják, hogy itt vagyunk. Fegyvereket kézbe!

Aggodalommal vettem észre, hogy a husángthoz kevés a mozgástér, így a töröknél maradtam. Gyűszűnek hála, tökéletesen illeszkedtek a tenyerembe. Talpra szökkentem, ahogy az üveg betört. A Korcs betuszkolta felsőtestét a járműbe, én meg célba vettem a nyakrészét. Ikervágások hasították fel a torkát, és gusztustalan vér lövellt a levegőbe. Ezután úgy lógott a betört ablakban, akár egy groteszk torlasz, amíg a többi Korcs el nem kezdte széttépni. Néhányuk evett belőle; mások nyilván el akarták távolítani, hogy bejussanak.

– Mekkora zűrben vagyunk? – a tetőn mászkáló Korcs ugrálni kezdett, mintha a súlyával be tudná szakítani a fémet.

– Attól függ, mennyi eszük van.

– Voltál már ilyen helyzetben?

Hihetetlen, de mosolygott.

– Szerintem ilyenben még senki sem.

Miért pont engem osztott be Selyem egy ilyen eszelős mellé? Annyi épeszű, tapasztalt vadászból választhatott volna, nekem meg Fakó jutott. Ez nem igazság.

A bűz furkósbotként taglózott le; a Korcsok széttépték az ablakban csüngő társukat. Legalább a felük őrzöngve el is kezdett zabálni. Térdre borultak, és csak úgy tömték szájukba a véres húscsücsöket; pengeéles fogaik és karmaik még a sötétben is vörösen csillantak.

– Amíg nem törnek be másik ablakot, nem lesz nagy baj – jegyeztem meg.

Aztán rárontottak a jármű ellenkező oldalára. Fakó, törökkel a kezében, átugrott két széksort, hogy pozícióba kerüljön. Én maradtam a helyemen, és védtem a nyílást. Szándékosan nem gondoltam bele, mi lesz, ha még jobban szétszélednek.

Újabb Korcs vetődött a nyílás felé. Ezúttal nem találtam el a

nyakát, az oldalát viszont igen – ott létfontosságú szervek vannak –, a rém pedig közben próbálta kiszabadítani a lábát. A másikhoz hasonlóan ez is beszorult, vergődött, és haláltusáját vívta, amíg a rokonai marták odakint.

Fakó jól boldogult az ő felén, ugyanezt a taktikát alkalmazta. A tetemek kiváló elterelésként szolgáltak. A Korcsok ugyan nem támadtak élő fajtársaikra, de más volt a helyzet, ha haldokoltak. A hús az hús.

Sivításuk és vicsorgásuk hangzavarától felálltak karomon az apró szőrök. Tartottuk magunkat, védtük a két betörési pontot, mígnem egy következő ablak felé indultak. Két Korcs esett neki folyamatosan, amíg az üveg meg nem repedt. Miközben épp egy másikat öltem, döbbsen, majd félelemmel figyeltem a becsapódásokkal egyre terebélyesedő pókhálós mintázatot.

Lerohannak minket.

Mielőtt bármelyikünk odaérhetett volna, egynek sikerült bemászni. Torlasz hiányában egy újabb tuszkolta át magát mögöttem. Ha nem maradunk a helyünkön, minden oldalról beözönlenek. Ádázul kivégeztem még egyet, majd megpördülve vártam azt, amelyik bentől jött ott felém.

Csattogó állkapoccsal esett nekem, én pedig belemélyesztettem töröm a szemeövébe. Könnyed mozdulattal megfordultam, és leterítettem az újabb, ablakon beigyekvő Korcsot. Rideg hatékonysággal Fakó is kiiktatta az övét. A fiú jobb volt bármelyik vadásznál, akiket hasonló áhítattal néztem. Ráadásul olyan egyedien, olyan légiesen mozgott, hogy figyelnem kellett, nehogy őt bámuljam harc helyett. Itt nem árt észnél lenni.

Ezután felhagytak az eddigi gyakorlattal. Ketten futottak Fakó felé, aki az ablakban vergődő Korccsal vesződött háttal nekik. Bár ehhez el kellett hagynom a posztom, átvetettem magam az ülések fölé, megpördültem egy rúdhoz kapaszkodva, és lendületből az egyik Korcs mellkasába mélyesztettem a lábam. Egy erőteljes rúgást követően betörtem a halántékát, majd töreim ikervágásával elintéztem a társát. Bár Fakót megmentettem, utat nyitottam a többi számára. Át is másztak.

– Inkább meneküljtek! – kiáltotta Fakó. – Mindegyikötöket

megöljük, ha kell.

A Korcsok szörcsögő, ijesztő hangon visszavicsorogtak, mintha ragadozók fogai közé szorult szavakat hallatnának. Fakó hátának vetettem magamat, és folytattam a harcot, tudva, hogy az izmaim egyre fáradnak. Az ember nem léphet át a saját korlátain. De miután vagy tízzel végeztünk, míg a maradék az elhullottakból lakmározott, leálltak, és eliszkoltak. Úgy látszik, túl keményen küzdöttünk, nem értük meg a vesződséget. Ez zavart, mert ebből kitűnt, hogy szorult belénk némi értelem. Az is lehet, hogy a szívükre vették a fiú felszólítását.

Fakó is osztotta aggodalmamat.

– Úgy döntöttek, feladják, mielőtt még többet veszítenek.

– Vagyis nem csupán éhenkórász ösztönlények, mint hittük. – Zihálva megtöröltem késeimet a hozzám legközelebb heverő Korcs rongyaiban.

– Szerinted hisznek majd nekünk?

Sóhajtottam.

– Ha nem, nagy szószban leszünk.

– Hát, Selyem már tudja, hogy megváltozott a viselkedésük. Pontosan azért küldtek bennünket, hogy kiderítsük, miért.

Felvontam a szemöldököm.

– Szerinted célt érhetünk?

– Szerintem a cél az, hogy megtörjenek bennünket.

Ahogy itt álltunk a járműben, koszosán és vértől csatakosan, azt gondoltam, lehet benne valami. Összeszedtem a cuccomat. Ennünk kellett, mielőtt továbbállunk, de nem itt. A bűz miatt aligha ment volna le bármi a torkomon.

Mintha belőle is hasonló reakciót váltott volna ki, Fakó fejfel előre kiugrott az ablakon. Kiabálni kezdtem, hogy mekkora idióta, ám elakadt a szavam, amikor bukfencet vetett a levegőben, és talpra érkezett. Ezután mosolyogva rám nézett.

– Felvágós – morogtam.

Eltérő súlypontunk miatt nekem nem sikerülne a mutatvány. Magasabb ívben kellene kiugranom, hogy így érhessek földet, ezért kirugdostam pár üvegszilánkot a keretből, aztán lábbal előre ugrottam. Nem estem volna el, feleslegesen fogott meg, de azért

örültem neki.

A keze meglepően gyengéd volt.

– Megmentettél.

– Ez a dolgom. – Kényelmetlen érzés söpört végig rajtam.

Még az árnyak közt is láttam átható, fekete tekintetét.

– Selyem nem túlzott, te tényleg jó vagy.

Amikor ezt meghallottam, olyan boldogság fogott el, hogy szinte már fájt. Nincs több gúnyos „új hús”, se a képességeimet becsmérő beszólás. A végén még működni fog a közös munka.

Leszegttem a fejem, és elfojtott hangon csak annyit tudtam kinyögni: Köszí.

– Azt hiszem, most már biztonságban vagyunk.

A biztonság elég relatív szó. Csonka testrészek heverték rakásban szerte a jármű körül. A környéket vér borította, és förtelmes mementóként vezetett lefelé az úton. Némely végtagról egész a csontig lerágták a húst. A kiképzésen nem készítettek fel erre. Még hasonlóra sem.

Le akartam ülni, hogy kicsit összeszedjem magam. Fakó végigtaszígt a vérontás helyszínén, és tovább noszogatózott. Nem biztos, hogy egyedül is ment volna. Ismét minimális pihenőket tartva futottunk, de az alvás segített. Ma legalább nem éreztem azt, hogy útközben fogok meghalni, annak ellenére, hogy minden zajra majd kiugrott a szívem a helyéből. Ilyen távol az enklávétól már nem hittem, hogy a Korcsok csupán apró kellemetlenségek. Komoly veszélyt jelentettek a településre.

Olyan jó időt futottunk, hogy nassauai táblák kezdtek feltűnedezni, hamarabb, mint számítottam. Váltakoztak a csapdákra figyelmeztető normál feliratokkal, nassauai területhatár, nézzén a lába elé! Útközben kikerültem pár hurokcsapdát, és ahogy közelebb értünk, aggódva vettem észre, hogy valószínűleg napok óta nem járt erre senki. Némelyikben rothadó hús bűzölgött.

A hideg is kirázott a szagtól, ahogy az utolsó fordulót bevettük. A sötéthez és a hűvöshöz rég hozzászoktam, de a bűz az újdonság erejével hatott rám. Hasonlított a Korcsokéhoz, akik a járműben vettek körül minket, csak ez százszor borzalmasabb volt. Fakó a karomra tette a kezét, így bátorított. A gesztusaiból azt olvastam ki,

hogy szeretné, ha nem távolodnánk el a faltól, és nagyon lassan haladnánk. Nem ellenkeztem.

Először a szétvert barikádot pillantottuk meg. Őrszemnek nyoma sem volt. A településen Korcsok cammogtak ide-oda. Kövérnek tűntek azokhoz képest, akikkel az úton kerültünk szembe. A rémület hullámai söpörtek át rajtam. Egy pillanatig nem tudtam befogadni mindezt; a néma tetemek elnyomtak minden gondolatot.

Már nem maradt itt senki, akit meg lehetne menteni, idős előljáróink pedig végeztek az egyetlen nassaui túlélővel. Vagyis a kereskedésre alkalmas legközelebbi helyőrség négy napi járásra feküdt az ellenkező irányban. Fakó megint a karomra tette a kezét, és abba az irányba emelte fejét, ahonnan érkeztünk. Igen, ideje volt indulni. Itt nem várt minket más, csak halál.

Jóllehet kimerültem, a rémület erőt adott izmaimnak. Mihelyt elég távolra sikerült ellopakodnunk, fejvesztve iramodtam előre. Talpam alatt dübörgött a föld. Addig rohantam, amíg el nem temettem magamban a borzalmat. Nassau nem készült fel alaposan; nem hitték, hogy a Korcsok komoly veszélyt jelenthetnek. Próbáltam nem elképzelni, mennyire félhettek a vakarcsaik, vagy hogyan sikolthattak a nemzőik. A vadászaik kurdarcot vallottak.

Mi nem fogunk. Nem tehattük. Haza kellett jutnunk, és szólni az időseknek.

Fakó egy másik úton vezetett minket hazafelé. Ez az alagút keskenyebb volt, és sehol nem láttam Korcsok jelenlétének nyomait. Rejtett energiatartalékra leltem, és noha már sétatempóra lassultunk, tartottam a lépést. Mire megálltunk pihenni, kezem-lábam remegett.

Fakó befordult egy ajtónyíláson, és felment a lépcsőn. Én lelassítottam, és meredten bámultam a feketeségbe. Az évek során belém vésődött: a lépcső rosszat jelent. A Felszínre vezet.

– Gyere már! – sürgetett türelmetlenül.

Reszketve, balsejtelmeimet legyűrve kaptattam felfelé. Ő megállt az egyik fordulóban, és belépett egy szűk, kanyargós folyosóra. Egy szobában végződött, amelyben sötét formák úsztak. Fakó csinált valamit, majd hirtelen fény lett. Elképedtem. Persze guberáltunk már lámpát azelőtt is, de a működtetéséhez nem állt rendelkezésünkre energia. Ennek a szívében huncut láng táncolt.

– Ezt hogy csináltad?

– Régi viharlámpa. Olajjal működik.

Bárcsak volna ilyenünk az enklávében! Az ott használatos fáklyák rengeteget füstöltek. Fakó bezárta az ajtót, és elfordított valamit, amíg én szemrevételeztem a berendezést. Tele volt a régi idők relikviáival; ennek ellenére a szoba úgy festett, mintha évek óta nem nyúltak volna idebenn semmihez. Vastag porréteg fedte a polcokat, az íróasztalt, azonban nem rejtette el a tárgyak valódi természetét. Négy vékony, hosszúkas könyv feküdt itt, mind színesek, tele képekkel. Az egyik felé nyúltam, de megálltam; büntudattal pillantottam Fakóra.

– Csak nyugodtan – mondta. – Én nem árullak be senkinek, ha belenézel, mielőtt elvinnéd a szavak öréhez.

Ez nem számít harácsolásnak, nyugtatgattam magam, ha megérkezésünkkel azonnal átadom. Kézbe vettem az egyiket, és hitetlenkedve csodálkoztam. A képen egy fényesen kivilágított alagút volt látható, és egy jármű, amely egy csomó hasonlóhoz kapcsolódva süvített végig a fémrudakon. És emberek ültek benne: vidáman olvastak, beszélgettek.

– Ilyen lehetett régen – mondtam meglepődve.

– Az emberek csak utazás céljából jöttek le ide. Aztán felmentek újra.

Csodáltam ezt a furcsaságot.

– Te a Felszínen születél?

– Úgysem hiszed el, ha igent mondok – morogta. Hát, várható volt, hogy ezt megkapom.

Bocsánatkérés helyett inkább beletemetkeztem a vékony könyvekbe. Síkos, fényes oldalaiikon sok-sok kép kapott helyet. A kék eget és a zöld növényzetet lebilincselőnek találtam. A gombán kívül nemigen láttam mást növekedni.

Végül aztán elraktam őket a zsákomba, és átnéztem a szoba többi részét. Az innen elvitt holmik segítenek újra kivívni Selyem és a többi vadász megbecsülését. Régóta nem botlott senki ilyesfajta kincsekbe. Kifosztottam az összes polcot, berendezési tárgyat. Mire végeztem, és elhappoltam mindent, ami értékes lehet az enkláve számára, a zsákom csak úgy roskadozott. Az íróasztalon tonnányi érdekes papír hevert; sima, jó minőségű, még ha az idők során kicsit

meg is sárgult.

– Akadnak még ilyen helyek? Emléktárgyakkal tele?

Fakó vállat vont.

– Alighanem.

Egy pillanatra elcsábultam, kerestem volna még pár hasonlót. De akkor Selyem jogosan mondaná, hogy ellenszegültünk az elsődleges parancsnak. Le merném fogadni, hogy merő véletlenségből bukkantunk erre a szobára. Ennem kellett egy falat szárított húst, amit leöblítettem pár korty vízzel.

Most, hogy az újdonság varázsa elmúlt, előtörték a gondolatok. Akaratlanul is a nassauai borzalom jutott eszembe. Hogy meggátoljam a remegést, felhúztam a térdem a melleimhez, és átkulcsoltam rajta a két karom. Próbáltam szabályozni a légzésemet. Egy vadásznő nem roppan össze a nyomás alatt. Lehet, hogy térdre kényszerül, de mindent kibír.

Ereztem, hogy Fakó melletttem álldogál.

– A vállad fáj?

Nem. Az, hogy Nassauban mindenki halott. – Felemeltem a felem, és ránéztem.

– Nem akarok aludni – ismerte el.

Lehuppant mellém, a vállamra hajtotta pokrócát, és a hátamon feleli ette a karját. Odakucorodtam, így még jobban éreztem, milyen erős.

Maradt még bennem annyi határozottság, hogy tiltakozzak.

– Ez szabályellenes.

– Fázol és félsz. Nyugi! Nem akarlak megtermékenyíteni. – A hangjából úgy hallatszott, tényleg fel sem merült benne ilyesmi.

Akkor jó. Többől levágnám a kezét, ha bármivel próbálkozna. Őszintén, jó érzéssel töltött el, hogy mellette ültem. Ő volt az egyetlen, aki megérthette, mit érzek most. A fejem zsúfolásig telt képekkel, amelyeket nem tudtam és nem is akartam onnan száműzni.

– Láttál valaha ehhez foghatót?

– Még soha. Felbomlott az egyensúly.

– El kell tudnunk magyarázni Selyemnek, miért. Máskülönben nem végeztük be a küldetésünket.

– Én tudom az okát – mondta.

- Áruld el!
- Ha a Korcsok nem veszik be Nassaut, éhen halnak.
Megdöbbentem.
- Úgy hangzik, mintha rokonszenveznél velük.
- Részvétem a halottakért. De értem, miért történt.
- Szerinted Selyem beéri ezzel?
- Kénytelen lesz – felelte Fakó. – Ez az igazság.

Sötétség

Másnap nem volt erőm futni. E szerint lőttük be a tempót. A félelem fáradhatatlanul vágta belém túéles fogait, és a sötétség csak rátett egy lapáttal. Az agyam először szörnyeket vizionált, majd úgy hallottam, mintha a Korcsoknál is rosszabb, eszesebb és ijesztőbb rémek sompolyognának mögöttünk.

Úgy tűnt, Fakót nem zavarja a sötét. Megingathatatlanul haladt előre, én pedig azon ritka pillanatoknak éltem, amikor berepedt alagúthoz értünk. A hasadékokon át vékony fénycsíkok hatoltak befelé, és keresztezték egymás útját. Értékes pillanatokig világosságot hoztak a homályba, mielőtt áthaladtunk előttük.

Kavicsok ropogtak a talpam alatt, és én megbotlottam. A térdem megbicsaklott. Majdnem elestem, ám Fakó még idejében elkapott.

– Talán pihenőt kéne tartanunk.

– Most indultunk.

– Annak már két órája.

Ez meglepett. A sötétben az ember könnyen elveszti az időérzését, az irányérzésével együtt. A karomnál fogva Fakó elvezetett az alagút szélén kitüremkedő kőpadkához. Lehet, hogy csak a kimerültség miatt, de a környéken minden feketébbnek látszott. Nassau felé nem tűnt fel.

Most viszont körbevett és fojtogatni kezdett. Szakadozva vettem a levegőt, ahogy felvonszoltam magam a padkára, és lepihentem.

A vizes flaska után kotorásztam a zsákomban; megdöbbenésemre már megittam az utolsó pár kortyot. A szárított hústól csak még szomjasabb lennék, így inkább nem ettem.

– Ennyi elég volt – mondtam. – Mehetünk tovább, bírom.

Fakó leszökkent.

– Jobban éreznéd magad, ha te mennél elől?

– Nem igazán. – Haboztam, nem akartam gyengének mutatkozni még a társam előtt sem. – Lehet, hogy eltévednék.

– Majd én figyelek rád, Pikk.

– Rendben. – Lehet, hogy tényleg jobb lesz így. Legalább nem képzelgek majd a nyomomban ólálkodó szörnyekről, akik elkapnak és felfalnak.

Több órát sétáltunk síri csöndben. Előttünk sötétlett az alagút legfeketébb része. A közelben nem akadt repedés, így környező fény sem. Ezen a szakaszon inkább a hallásunkra támaszkodtunk. Egy pillanatra mintha lépéseket hallottam volna, de amikor megálltam fülelni, a zaj is abbamaradt. Lehet, hogy visszhang volt.

– Te is hallottad? – suttogta Fakó.

Aztán tényleg elkapott valami. Két kéz ragadta meg a karomat, és oldalra rántott. Fakó értem ugrott, de már hiába. Hallottam, ahogy tapogatózik, és éreztem a mozgása keltette szellőt. Kapálóztam, miközben foglyul ejtőim a fal felé vonszoltak – illetve a fal helyének irányába –, mert ott egy szűk résen keresztül átpasszíroztak az alagúton. Ezen a keskeny helyen esélytelen lett volna küzdeni. Bármilyen is kapott el, erős kezével magával húzott egy darabon. Próbáltam a földbe mélyeszteni a sarkamat, de megcsúszott a laza kavicstakarón. Kiáshattak egy másik alagutat a régi időből ránk maradt mögé – vagy az is lehet, hogy mindvégig létezett. Azonban ez jóval régiesebb és egyszerűbb volt; nagyrészt természetes kőzetből épült, kevesebb mesterséges anyag felhasználásával.

Távoli fénysugár világította meg elrablómat. Többé-kevésbé embernek tűnt, de a szeme nagyobb volt az enyémnél, míg a termete alacsonyabb nálam. Bőre fehéren fénylett; népe alkalmazkodott a környezethez. Ahogy zakatolt a szívem, kíváncsi lettem, milyenek lehetnek a fogai.

– Követtek tégedet – mondta.

Akkor mégsem képzelődtem. Tényleg jött valaki utánunk a sötétben, jól hallottam. A hideg futkosott a hátamon, a karomon is látszódott.

– Korcsok?

– Mink Húsfalóknak hívjuk őket. Jöjj!

– Mi lesz a társammal?

Vállat vont.

– Minekünk ő nem kell.

– Nem hagyhatom itt. Meg fog halni.

– Nem baj. Jöjj!

Futás közben hallottam, amint Fakó léptei a távolba vesznek. Még nem kiáltotta a nevem, az veszélyes volna, de hamarosan szólítani

fog. Biztos aggódik; csak úgy köddé váltam. Ha kiabálnék, figyelne, de az az elrablóm is feldühítené, és talán nagyszámú Korcs rontana ránk.

A hímnemű egyed egy kissé lejtős plafonú szobába vezetett. Nem tudtam kiegyenesedni. Húsz hozzá hasonló lény nyüzsgött körülöttem, piszkálták a hajam, és megszaglásztak. Tudtam, hogy nem lehet valami jó illatom, miután napokat töltöttem az alagútban, de ha bármi mással próbálkoznak, nekik annyi – vagy nekem. Máshogy nem végződhetett. Itt már akadt elég mozgástér a dulakodáshoz. Bár nem voltam csúcsformában, ezek a teremtmények inkább csendes, kézműves fajtának tűntek, semmint harcosnak. Az ő életük a lopakodás és a rejtőzködés lehet, nem a küzdelem.

– Mit akartok? – kérdeztem erélyesen.

Egymásra néztek, aztán amelyik kirángatott az alagútból, megszólalt:

– Friss vért.

Tudtam én, hogy túéles fogakat rejt a szájuk!

– De nem az enyémet.

– Félre érted.

Nem érdekelt, hogy szobadísznek, társalkodónőnek vagy dajkának akarnak. A fejem csóváltam, és hátraléptem egyet a keskeny alagút felé. Még a szélesebb szoba is túl kicsi volt a husángom számára, de a töreimet finom mozdulatokkal előhúztam.

– Nem maradhatok. Feladatom van.

– Ha elmegy, Húsfalók felfalnak.

– Honnan tudod ilyen biztosan?

– Mer terád mostan az okosak vadásznak.

Okosak, mint akik Nassauban mészároltak?

– Többfajta Korcs létezik? – kérdeztem.

– Tenmagad még nem jöszél rá? – ingatta fejét méltatlankodva.

– Az enklávénk közelében élők nem úgy viselkednek, mint a Nassauban látottak.

– Így hívnak holt térség? Nasszó?

Bólintottam.

– Azt a parancsot kaptuk, hogy nézzünk el oda.

– Akkor tieid nem szerethet tégedet igazán. Maradozz inkább.

Körbenéztem a szobában; tekintetem elkalandozott a sápadt, sóvár arcokon és a nagy szemeken. Ijesztőek voltak, de ártalmatlanok.

Nem állnák utamat, ha elmennék. Viszont a gondolat, hogy vissza kell térnem a sötétbe egyes egyedül, szinte lebénított.

Aztán eszembe jutott Fakó, aki odakint van egymagában, és engem keres. Nem fog csak úgy továbbmenni az enkláve felé. Ezt biztosra vettem. Miután az első társa odalett, megölnék, ha egyedül térne vissza. Efelől már nem volt kétségem, miután az idősek úgy elbántak a kóbor vakarccsal.

– Ha ragaszkodtok hozzá, elfogadom a meghívásokat, de csak megpihenek, semmi több. És csak azután, hogy megkerestem a társam. Találnunk kell egy új települést, amellyel kereskedhetünk. – Nem tudtam sokat a kereslet-kínálatról, azt viszont igen, hogy nekünk volt valamink, amire mások mindig is vágytak. – Van haltenyészetünk. Talán a tieitek hajlandók lennének árut cserélni velünk.

Rövid tanácskozást követően az, amelyik elragadott, biccentett.

– Legyen. Megosztyuk veletek tűzünk melegét, míg Húsfalók elmennek. De teneked kell mekkeresni a másik, és idehozni.

Ez menni fog. Bólintottam, sarkon fordultam, és visszakecmeregtem oda, ahonnan jöttünk. Beléptem az alagút éjsötét feketeségébe. Egy pillanatig csak álltam mozdulatlan, és próbáltam betájolni magam. Füleltem, hátha légzést vagy mozgásra utaló jelet észlelek, ám csak tulajdon szívem zakatolását hallottam.

Ő melyik irányt választaná? Bizonyára nem azt, ahonnan jöttünk. Balra fordultam, és kúszva haladtam tovább; pár méterenként hallgatóztam, hátha nyomára bukkanak. Ahogy elágazáshoz értem, újfent megálltam, mert éreztem... valamit.

– Fakó? – suttoztam.

Mozgás. Addig nem is láttam őt, amíg szinte fölém nem került. Alkarom köré fonta kezét, és lényegesen kevesebb pánik érződött a hangjában, mint az enyémen érződött volna fordított helyzetben.

– Itt! vagy? Hol voltál?

– Menjünk! Erre most nincs idő.

Bizsergett a bőröm, ahogy haladtam az úton visszafelé. Hiába koncentráltam, kétlem, hogy megtaláltam volna a hasadékot, ha jótevőm megint el nem ragad. Ezúttal megfogtam Fakót is, és

bevonszoltam magammal. Neki oldalra kellett fordulnia, hogy átférjen a résen. A mellékjárat olyan széles volt, akár a válla.

A kis ember hevenyészve köveket dugdosott a résbe; okos húzás, még ha így kelepcebén is éreztem magam. A Korcsokat elvileg összezavarja – még az eszeseket is –, ha esetleg idáig követnék a nyomunkat. Nem szólaltam meg, amíg a nyílás közelében jártunk.

Fakó meglepődve tekintett körbe.

– Hát ez meg micsoda?

– Otthon – felelte egyikük. Ekkor sikerült belesnem a szájába, és megkönnyebbüléssel nyugtáztam, hogy tépőfogak helyett hétköznapi rágófogakat találtam.

– Kellene egy pihenőhely, mielőtt letudjuk utunk utolsó szakaszát – mondtam Fakónak. – Ők önként felajánlották, hogy maradhatunk. Cserébe mi kereskedni fogunk velük. – Szünetet tartottam, és levittem a hangom. – Korcsok vannak a nyomunkban.

Azonnal megértette a helyzetet.

– Nem támadnak, mert a nagyobb zsákmányra hajtanak.

– Látni akarják, hol élünk. – Ez határozottan olyan intelligenciaszintet jelentett, amely még nem merült fel velük kapcsolatban.

– Le kell ráznunk őket, mielőtt visszaindulnánk az enklávéba.

Bólintottam.

– Bizony.

Fakó odahajolt hozzám, és azt suttogta:

– Biztos, hogy itt nem vagyunk veszélyben?

– Lejjebb vettem a hangom.

– Relatív nem. Mi nagyobbak és erősebbek vagyunk, és szerintem ők tényleg kereskedni akarnak. Először nemzőnek szerettek volna, de meggyőztem őket, hogy ez nem járható út.

Fogai fehéren villantak a füstös fáklyafényben.

– És sehol egy holttest? Elismerésem.

Kimerülten lerogytam a kőpadlóra. A köröttünk lévőek mentek a dolgukra. Többen voltak, mint elsőre hittem, de hozzánk mérve a számuk mégis elenyésző. Tekintettel viszonylagos közelségükre, még inkább csodáltam, hogy eddig nem szereztünk tudomást róluk. Selyem bizonyára megöletné őket.

Híg zabkásaszerűséget hoztak nekünk, amely láthatóan gombából készült, meg olyan anyagokból, amelyek felől jobb nem érdeklődni. Rávettem magam az evésre, és megköszöntem nekik az ételt. Fakó leült közel hozzám, és gyakorlatilag végig rajtam tartotta a kezét, nehogy megint köddé váljak. Gyengéd törődése melegséggel töltött el.

Lassan kezdtem megkülönböztetni egymástól az Odúlakókat. Bár némileg mindnyájan hasonlítottak, amelyik megmentett, valamivel magasabb volt a többinél. Aprót biccentett a fejével, majd megszólalt:

– Nevem Dzsengu.

– Pikk. – Rámutattam a társamra, és mondtam: – Fakó. Elárulnátok, mivel akartok kereskedni?

– Inkább megmutat.

Ez jó ötletnek tűnt; legalább pontosan elmesélhetem majd az időseknek, mit kínálnak az Odúlakók. Fakóval szorosan a nyomomban követtem Dzsengut lefelé egy másik alagúton. Megküzdöttünk pár kacskaringós útkanyarulattal. A vaskos fáklyáktól a levegő íze olyan keserű volt, akár az odakozmált hús. Igyekeztem inkább orron át venni a levegőt.

Olyan talapzatra érkeztünk, mint amelyen korábban pihentünk.

Úgy tűnt nincs más bejárat, mert egy kőomlás és temérdek szikla eltorlaszolta. Ennek ellenére ebbe a térségbe több fény és jobb levegő jutott. De nem is ezt volt a leginkább figyelemreméltó – életemben nem láttam még ekkora antiktárgy-gyűjteményt. Nagy halmokban álltak a talapzat teljes hosszán. A legtöbbről meg se tudtam állapítani, hogy mi, vagy mire jó, viszont egy ilyesfajta kincslelőhely miatt a szavak őre személyesen rohanna ide, csak hogy tanulmányozhassa.

– Megér pár halat? – kérdezte Dzsengu.

– Mi az hogy!

Az óriási csábítás ellenére nem túrtam át a rakásokat. Szorított bennünket az idő. Pihennünk kellett, aztán indulhattunk is. A Korcsok alighanem nyomunkat vesztik, mire felébredünk.

– Baj lenne, ha itt aludnánk? – kérdezte Fakó. – Átnézhetitek a zsákjainkat, hogy lássátok, mink van, aztán mielőtt elindulunk, újra. Nem viszünk el semmit.

– Raktárba akartok aluszni? – Dzsengu nem tudta mire vélni a kérést.

Én értettem, hogy Fakó miért akarta. Errefelé a plafont magasabbra helyezték, és a szag is kellemesebb volt valamivel. Meglehet, hogy Odúlakó barátaink jószívűek, de nem hinném, hogy gyakran tisztálkodtak volna.

– Csak ha nem okoz gondot. – Odanyújtottam a zsákomat, hogy át tudja kutatni.

– Észtl hol szerezt? – kérdezte, ahogy előhúzta az egyik vékony könyvet.

– Nassauból visszafelé jövet. Volt egy szoba, ahová lépcső vezetett...

– Á! – mondta – Felszín közelében?

Bólintottam.

– Azt hiszem.

– Maradt még?

– Maradt – válaszolt Fakó. – Nem hoztunk el mindent. Nem bírtuk volna.

Dzsengu elégedettnek tűnt. Begyűjthették a többi; jól jöhet majd a cserék alkalmával. Miután a holmink láttán megnyugodott, elcsoszogott a kisebb alagút felé. Gondolom, ő otthonosabban érezte magát a sötétségben, az alacsony plafon alatt, ahol engem a bezártság érzés fojtogatott.

– Jól vagy? – kérdezte Fakó, miután Dzsengu elment. – Nem bántottak?

Ingattam a fejem.

– Ártalmatlanok. Azt hiszem, hasznára lenne az enklávénak, ha barátságot kötnénk velük. Nézz csak körül!

– Elképesztő! Biztos nemzedékek óta folyamatosan harácsolnak.

– Kösz, hogy megvártál! Nagy kockázatot vállaltál. Bármilyen történhetett volna veled.

Gyöngéden kezébe fogta az arcomat.

– Én vigyázok rád. Akkor is, ha nehézség támad. Állandóan.

Húha! Jóleső melegség töltött el belül. Még ha senki sem kedvelte őt, még ha a többiek nem is fogadtak el engem, nála jobb társat keresve se találhattam volna. Kétlem, hogy hasonló helyzetben a

többi vadász is így cselekedne. Szóról szóra követték volna az utasításokat, és visszamennek az enklávéba, engem meg sorsomra hagynak. Magamban köszönetét mondtam Selyemnek.

– Elvileg ez az utolsó pihenőnk. Holnap hazaérünk. – Előszedtem a pokrócomat, és betakaróztam.

A rakások közötti üres részen tökéletes kényelembe helyezkedtünk. Mindketten szinte egyszerre merültünk álomba, és amikor felébredtem, Fakó az oldalán feküdt, arccal felém. Szemlesütve mindig másként festett. Sápadt bőre és koromfekete pillái kontrasztja arra ösztönzött, hogy ujjaimmal végigsimítsam e határvonalat sötét és világos között. Szívem csakúgy zakatolt a mellkasomban, ahogy kinyitottaa szemét, és tekintetünk találkozott, Fakó elvigyorodott.

– Még mindig fáradt vagy?

Felnyögtem, majd talpra szökkenem. A kövön való fekvésnek megvolt az ára. Úgy éreztem, hogy egy hétig tudnék aludni. Nem mintha ez lehetséges volna. Túlélésünk jutalmául Selyem alighanem dupla műszakot ró majd ki ránk.

Összeszedelődzködtünk, és bementünk a kisebb alagútba. Az Odúlakók már ébren voltak, Dzsengu pedig átnézte zsákjainkat, hogy biztosan álltuk-e a szavunkat. Nem hittem, hogy ő maga kételkedett volna bennünk, viszont megnyugtatta a többieket.

Miután elbúcsúztunk, elég erősnek éreztük magunkat, hogy letudjuk az út végső szakaszát. Kemény menet lesz, és Korcsokat kell majd kicseleznünk, de sikerülni fog. Vadászok voltunk, és az enklávénak tudnia kellett a hírről, amit vittünk.

Hazatérés

Egy nappal később Fakóval együtt támolyogtunk a barikád felé. Harcolni kényszerültünk egy csapat Korccsal, amikor legkevésbé volt erre energiánk, és mostanra már igen kevés maradt. Az örök sietve otthagyták posztjukat, hogy segítsenek rajtunk. Gondolom, látták, hogy rossz bőrben vagyunk. A szám teljesen kiszáradt, kínozott a szomjúság.

Valaki elrohant Selyemért, aki utasításba adta:

– Hozzatok nekik ételt és italt! Mozdulni is alig bírnak, nemhogy jelentést tenni.

Kedves volt hozzánk, leülhettünk a konyharészlegen. Én egy ládára rogytam, és úgy gondoltam, soha többé nem kelek fel innen. Köszönettel elvettem a vizet, és lassú kortyok kíséretében kiittam a poharat. Eszembe jutottak a tanulok, hogy a túl sok folyadék ivása üres gyomorra ártalmas lehet.

Aztán elfogadtam egy kis tányér pörköltet, és kézzel megettem. Langyos volt, így könnyebben lapátoltam a számba.

Ahogy Fakóval ettünk, közönség gyűlt körénk. Nemcsak Selyem meg az idősek – Réz, Sodrony és Mészfal –, hanem építők, nemzők és vakarcsok is. Gondolom, nem számítottak rá, hogy visszatérünk. Mindenki azt várta, mit fogunk mondani. Rangidősként úgy illett, hogy Fakó számoljon be a fejleményekről. Letettem az étel maradékát, mire egy kis vakarcs rögtön el is iszkolt vele.

– Nos? – kérdezte Selyem határozottan.

– Nassaunak vége. Már a Korcsok uralják. – Fakó nyersebben közölte a tényeket, mint én tettem volna fordított helyzetben.

Hitetlenkedő sustorgás hangzott a tömegből. Mészfal csendre intette őket.

– Túlélők nincsenek?

– Egy se – válaszolta. – Átvették a nassauiak lakhelyét, és a holttestekből táplálkoznak.

– És ez hogy történhetett? – kérdezte Selyem. – Akadtak fertőzésre utaló jelek?

Nem akartam elárulni, hogy nem mentünk elég közel, hogy részletesen is kivizsgáljuk a helyzetet. Remélhetőleg ezt Fakó is

elhallgatja.

– Nem, harc közben haltak meg. Ezt nem betegség okozta. – Felvázolta elképzelését, amit velem is megosztott a kis rejtekszobában.

Ezért változtatnunk kell a taktikánkon. Állítsunk több csapdát. Haditerv is kell, arra az esetre, ha tömegével támadnának ránk, mint Nassaunál.

Selyem felnevetett.

– Úgy hangzik, mintha a Korcsoktól félni kellene, mintha gondolkodni tudnának, pedig csupán élősködő férgek.

Ajjaj! A nő nem hisz neki.

– Pedig igaz – mondtam. – Megküzdöttünk pár példánnyal Nassau felé menet, és szerintem... – Alig tudtam kimondani a szavakat, mert tisztában voltam vele, mit jelent, ha nyilvánosan feleselek vele, és kiállók Fakó mellett. – Ő jól látja. Időnként mintha értettek volna bennünket.

Selyem összeszorította állkapcsát.

– Felvetéseiteket megfontolás tárgyává tesszük a következő tanácskozáson.

– Köszönöm, asszonyom! – kimerülten fejet hajtottam.

Mi minden tőlünk telhetőt elkövettünk; teljesítettük a küldetést, és szállítottuk a kért információt. Ha ezt figyelmen kívül hagyják, az ő bajuk, nem tehattunk ellene semmit. Ettől függetlenül borzongás futott végig a hátamon.

– Indulás! – csattant fel Selyem a bámészkodókra. – Dologra mindenki!

Merthogy dolog mindig akadt. Mormogást hallottam, ahogy az emberek szétszéledtek.

– Mi a véleményed?

– Nassauban sosem volt nagy tisztaság. Alighanem a fertőzésbe haltak bele, aztán a Korcsok felfalták őket.

Valaki felkacagott.

– Úgy kell nekik, majd jól belepusztulnak.

Remek. Bolondnak néznek bennünket. Hogy megzápultunk odakint a sötétben, és nem létező veszélyekről képzelgünk. De ők nem látták, amit mi. Ők nem tudták. Nyomorultul, leszegett fejjel ültem a

ládámon, amíg fel nem ismertem Selyem csizmáját.

– Mivel a kiszabott időn belül végrehajtottátok a küldetést, holnap felmentelek titeket az őrzőjárat alól; pihenjete, és gyűjtsetek erőt. Hallani sem akarok többet az eszement elméletetekről, megértetted? Ne izgassuk fel feleslegesen az embereket, akik esetleg hisznek nektek.

Tökéletesen értettem a zsarolás/fenyegetés kombinációt.

– Egy szót sem szólok róla senkinek.

– Jó. Távozhatsz!

Minden erőmet felemésztette, hogy elvonszoljam fáradt tagjaimat a fürdőhelyiségbe. De legalább volt tiszta ruhám. Odakint nem láttam értelmét váltani; életemben nem voltam még ilyen büdös. A szokásosnál hosszabb ideig tusoltam, aztán megszáritkoztam, és felöltöztem. Párlány nézett közben; sutyorogtak és vihogtak, bár közvetlenül nem szóltak hozzám.

Aztán a ruháim kerültek sorra. Először észre sem vettem, hogy Gyűszű megérkezett. Azonmód kivette őket a kezemből, és csendben, hatékonyan munkához látott. Én a falnak dőltem. A vállam behegedt, és Fakó kenőcse, úgy tűnik, meggátolta, hogy elfertőződjön. De a sebhelyet mindig viselni fogom emlékeztetőül.

– Nagyon szörnyű volt? – kérdezte kedvesen.

– Megígértem, hogy nem beszélek róla.

Szemében sértettség tükröződött, miközben vizes ruháimat fogta. Vér csörgedezett a szövetből a lefolyóba.

– Én vagyok a legjobb barátod.

– Tudom. És tényleg az vagy. De a szavamat adtam. Nem akarok bajba kerülni. Selyem így is kilátásba helyezte már.

– Nem fogom továbbadni.

Talán nem. Viszont mi van akkor, ha enged a csábításnak, és elmeséli valakinek, talán épp Lobogónak, aki szintén csak egy embernek mondja el? Előbb-utóbb úgyis Selyem fülébe jutna. Ezt nem kockáztathattam.

– Nem lehet. Sajnálom.

A kezem közé vágta félig kimosott gönceimet. Addig súroltam őket, amíg az ujjaim ki nem dörzsölődtek. Miután visszatértem a lakhelyemre, kiteregettem a ruhákat száradni. Csaknem ledőltem a

matracomra, amikor eszembe villant, hogy száműzetés terhe forog fenn. A zsákom csak úgy dagadt a fontos ereklyéktől; mielőtt lepihenek, el kell mennem a szavak öréhez. Vállamra kaptam a zsákomat, és egy tetszőleges úton elindultam a telepen át.

Meglepetésemre a köztéren találtam rá. Huszonkettő volt, de öregebbnek nézett ki még Mészfálnál is. Vékony szálú haja olyan világosnak látszott, ami szinte már ősz, arca pedig örökös zordságot tükrözött, mint aki előre tudja, hogy minden nap csalódással zárul majd.

– Uram – kezdtem, és vártam, hogy tudomást vegyen rólam.

– Jelentenivalód van, vadásznő?

Bár rendesen kimerültem, a cím még mindig izgalommal töltött el.

– Igen. Nassauból visszafelé jövet megbújtunk egy szobában, amely teli volt ön számára érdekes tárgyakkal. Elhoztam őket.

– Engedélyezem, hogy megmutasd a szerzeményeket.

Szétterítettem előtte a fényes, színes könyveket, a megsárgult papírokat, minden egyes apróságot, amelyet összegyűjtöttem; még pár ismeretlen furcsaságot is az íróasztal fiókjából. A szavak őre fokozódó csodálattal bámulta őket. Most először kezdtem azt érezni, hogy kicsit kedvelem.

Háromszor is megnéztem a batyumat, nehogy valami beragadjon a redők közé.

– Ez minden.

– Lenyűgöző, ez nemzedékünk legnagyobb lelete! Számtalan módon gazdagítja majd kultúránkat. – A szavak őre már javában olvasott, motyorgott magában. – Javítani a váltót a kék vonalon... Ez vajon mi lehet?

Hát, a „javítani” magáért beszél. A többiben nem tudtam segíteni. Csendben álltam, amíg eszébe nem jutottam.

– Ó, igen. E tettel kiemelkedtél a többiek közül. Közreműködésedért jutalmat érdemelsz. Mit volna kedvedre való?

Ha Selyem komolyan venne. Majdnem kimondtam. De az utolsó pillanatban visszasívtam. Neheztelne rám, ha megrovást kapna a szavak örétől; úgy látná, hogy kivételes bánásmód reményében megkerülöm a hivatalos utat. Az ilyen viselkedés a puhányokra jellemző, és Selyemnek igaza volna, ha ezt vetné a szememre.

– Bármilyen jutalom, amelyet megfelelőnek ítélt, kitüntetés lesz számomra – feleltem.

Mosolygott. Nem emlékszem, hogy láttam volna őt valaha mosolyogni.

– Helyes.

– Ez még nem minden.

– Nocsak.

– Mindössze egy napra innen fekszik egy kisebb település. Lakói nem Korcsok, de ránk sem hasonlítanak. Nem láttam még hozzájuk foghatót. – Igazából Mészfalnak is jelen kellett volna lennie, de túlságosan fáradt voltam, nem érdekelt a protokoll.

– Barátságosak?

– Igen. Étel és menedéket nyújtottak, nélkülük kétlem, hogy Fakóval túléltek volna. A vízkészletünk kifogyott az út során, Nassauban pedig nem tölthettük fel biztonságban.

– Ez jó hír – mondta közömbösen.

– Van még jobb is. Olyan mennyiségű antik tárgyat gyűjtögettek össze, amennyit még sosem láttam egyben. Évekig eltartana mindent átnézni.

– Könyvek? – kérdezte izgatottan.

– Úgy hiszem. De akadnak ott régi műszaki cikkek, ereklyék, tárgyak, amelyeket fel sem ismertem. Az Odúlakók számára nem bír nagyértékkel. Némi halat kérnek cserébe.

– Halat? – nevetett a szavak öre. – Nem szorulhatott beléjük sok ész. Nézőpont kérdése – gondoltam. A halat meg lehet enni, de a sok holmit, amit az Odúlakók felhalmoztak, nem. Erről bölcsen hallgattam.

– Ez volna minden, uram. Elmehetek?

– Mielőtt lefeküdnél, add meg Selyemnek az Odúlakók helyzetét. Én gondoskodom róla, hogy odaküldjön egy csapatot. Aztán pihenj le, vadászni. Kiérdemelted.

Az biztos. A lábam alig bírta elvinni Selyemhez. Épp egy fészekaljnyi ígéretes vakarcsot figyelt, amikor odabotladoztam hozzá. A szavak öre útmutatásának megfelelően, a tőlem telhető legnagyobb részletességgel felvázoltam neki a helyszínt. Selyem gögösen nézett, de megígérte, hogy beszél vele. Örültem, hogy letudtam végre ezt az

egészet.

Megjárta már valaha valaki ilyen gyorsan a nassaui utat oda-vissza? Nem hinném. Rendszerint látogatóba mentek, információt cserélni meg feltölteni a készleteket. Fakóval nekünk erre nem adódott lehetőségünk, és az Odúlakók nélkül odavesztünk volna. Talán Dzsengu is tudta ezt – és ezért kapott el.

Holtfáradt vagyok. Minden erőmet felemésztette, hogy eljussak a lakrészembe. A korábbi fekvőhelyünkhöz képest a rongymatrac a kényelem csúcsa. A Fakóval töltött számos nap után kissé furcsa volt újra egyedül lenni. Hozzám hasonlóan nyilván lezuhanyozott és lefeküdt aludni. Biztos ő is kimerült.

Más napokkal ellentétben – amikor úgy zúgott a fejem, hogy képtelen voltam pihenni – most egyből elaludtam, ahogy lehunytam a szemem.

Amikor felébredtem, az a példátlan helyzet állt elő, hogy sehova nem kellett mennem. Sem őrzáratozni, sem edzeni. Ha úgy tartotta kedvem, itthon maradok, és bámulom a plafont. A falakra erősített fáklyák környező fénye belopózott a lakhelyemre, és a csekély világosságban megláttam a holmimat.

A fegyvereim.

Úgy elkábultam, hogy elfelejtettem megtisztogatni őket. A török csorbák és fénytelenek lesznek, ha nem tartom őket karban. Az igénybevételtől a husángom is sokkal rosszabb állapotban volt. Szóval ez kell legyen a mai első tennivalóm. Miután ujjaimmal kifésültem a hajam, összefogtam a szokásos módon, és elcipeltem a felszerelésem az építők műhelyébe, ahol minden, tisztításra és élezésre alkalmas eszközt megtalálhattam.

Volt még egy hátsó szándékom is – találkozni Lobogóval. Bár azzal áltattam magam, hogy csupán gyógykenőcsért keresem fel, szerettem volna megismerni a lányt, aki kedvességet csempészett Fakó mosolyába.

Szokás szerint óriási sürgés-forgás fogadott. Minden holmink az enkláve ezen részéből származott. Ruha, cipő, csizma, fegyver, szappan, zsák – mind itt készült. Irdatlan iramban folyt a munka. Elegyítés, kiöntés, mérickselés, kopácsolás. Bizonyára akadt logika ebben az örületben, valami szervezettség, de gyakorlatlan szemem

nem látta meg. A karomon díszelgő jelzésből felismerték, hogy vadászno vagyok. Üdvözlésükre bólintással feleltem.

A műhely másik felén megláttam Fakót; egy alacsony, sötét hajú lánnyal beszélgetett. Csinos volt a maga diszkrét módján, és a fejtartásából ítélve kedvelte Fakót. Ez biztosan Lobogó. Szinte öntudattalanul vágtam át a műhelyen egyenesen feléjük; útközben pár munkásnak ki kellett térnie előlem.

– Engem keresel? – kérdezte Fakó. – Ma nem vagyunk szolgálatban.

A fejemet csóváltam.

– Nem, őt keresem. Azt hiszem. Lobogó?

Őszinte, barátságos mosolya azt jelezte, nem bánja a tolakodásomat.

– Igen, én vagyok.

Fakó bólintott.

– Igaz, megígértem, hogy bemutatom. – Gyorsan meg is tette.

– Lehetséges volna, hogy nekem is készíts egy olyan balzsamot? Az alagútban kisegített.

– Hogyne, szívesen. Sokan a szaga miatt nemigen kedvelik, örülök, ha valaki hasznát tudja venni.

Miután ezt elmondtam, nem volt okom tovább maradni, és hallgatni a beszélgetésüket, így kimentettem magam, és odamotyogtam.

– Remek. Megyek, rendbe teszem a fegyvereimet. Örültem a találkozásnak, Lobogó! Viszlát, Fakó!

Végeztem a töreimmel, és épp olajjal kentem a husángot, hogy kiszedjem a foltokat, amikor megéreztem, hogy Fakó mögém kerül.

– Nem csináltad meg tegnap?

Sóhajtottam.

– Hibáztam, tudom. A késeim a legjobb barátaim.

– Ez azért szomorú. Azt mondod, senki nem szeret?

Ebbe meg mi ütött? Azt hittem, jól kijövünk egymással. Bosszúsan megfordultam, és súlyos verbális csapást készültem rámérni, amikor megláttam mosolygó, fekete tekintetét. Aha. Szórakozik velem.

– Kac-kac.

– Ettél már?

Ingattam a fejem.

– Egyből ide jöttem.

– Elugorhatnánk a konyhába, és keríthetnénk valami harapnivalót.

Habozva azt feleltem:

– Ezt még befejezném, aztán Csontfűrészszel meg kéne nézetni a vállam.

– Jobban jársz, ha nem nézi meg. Onnan kapta a nevét, hogy szereti megcsonkolni az embereket.

Mosolyogtam, bár már hallottam ezt a viccet.

Csontfűrész ugyanúgy nyerte el a nevét, mint mi valamennyien: a vére rátalált egy talizmánra a névadó napi ajándékok özönében. A jelek szerint ő volt a megfelelő ember, aki a gyógyító tanítványául szegődhet; Mészfal nagyon hitt a jelekben. Azóta eltelt három év, a régi gyógyító elment, már egyedül Csontfűrész gondoskodott a betegeinkről és a sebesülteinkről. Többek szerint nem túl ügyesen.

– Talán igazad van. – Megmozgattam a vállam, és nem éreztem húzódást vagy lüktetést, a fertőzés jelét.

– Naná, hogy igazam van. Odaadom a kenőcsömet. Én meg majd megkapom Lobogótól a tiédet. – Kedves, gondoltam, vagy csak kifogást keres, hogy hamarabb láthassa a lányt? Ahogy ezen merengtem, Fakó hozzátette: – Elhozom, amíg fényesíted a husángot. Aztán megyünk enni. Hogy hangzik?

Ami azt illette, jól. Kő a vakarcsokkal foglalkozott, Gyűszű meg zabos volt rám. Nekem viszont nem volt kedvem egyedül enni. Beleegyezve bólintottam, Fakó meg eliramodott.

Beolajoztam egy rongyot, és addig fényesítettem a fegyverem, amíg nem ragyogott. Még az összes vért is kihozta a vésetekből, amelyeket Kő csinált. Lehet, hogy nem értette, mi a munkám, de legalább érdeklődött iránta. Ezt meg kellett hagyni. Senkinek nem akadt ilyen szép darab a birtokában.

Valaki megállt mögöttem.

– Máris visszajöttél? – kérdeztem anélkül, hogy megfordultam volna.

– El se mentem – jött Lobogó zavart hangja.

Hoppá! Odafordultam, hogy láthassam.

– Bocs, másvalakinek hittelek.

Vigyorgott.

– Például Fakónak?

Ösztönösen mosolyogtam; a lány nyílt, barátságos tekintettel nézett rám.

– Olyasmi.

– Kedvel téged – mondta. – Épp rólad mesélt.

– Komolyan? – Ezt igazán hízelgőnek tartottam.

– Aha. Elég nehéz kiismerni, de érdemes. Lenyűgöző történeteket szokott mesélni. – Elnéző arckifejezéséből ítélve azt hitte, hogy Fakó csupán élénk képzelőerővel bír.

Eddigi tapasztalataim alapján úgy véltem, az enkláve népe nem hitte el, hogy Fakó mi mindent látott és tett. Elfojtottam a sóhajom. Előfordult, hogy errefelé nem értékeltük az igazságot, ha szembement a tapasztalatainkkal.

– Szeretek vele dolgozni. – Más reakció nem lett volna helyénvaló, és később felhasználhatták volna ellenem. A vadászoknak bizalmat és tiszteletet kellett érezni a társuk iránt, többet nem.

Ekkor Gyűszűn akadt meg a szemem, akiből csak úgy sugárzott az indulatos sértődöttség. Láttam, hogy Lobogóval beszélgetek, és a homlokát ráncolta. Csak nem hitte, hogy a nassaui útról mesélek neki? Hisz mi ketten most ismerkedtünk meg.

Mielőtt megpróbálhattam volna kiengesztelni, Fakó visszaért a műhelybe. Egyenesen felénk jött. A lányt mosollyal fogadta, engem meg a következő kérdéssel:

– Mehetünk?

Bólintottam, és búcsút intettem Lobogónak. Gyűszű szándékosan nem nézett rám. Fegyverekkel a kezemben követtem Fakót a műhelyből kifelé.

– Már csak le kell raknom ezeket. A konyhában találkozunk?

– Legyen így – mondta. – Addig én megnézem, mi a választék.

– Kitalálom. Hús meg gomba.

– Hal is akadhat.

Egén, hébe-hóba főztek nekünk halat, nehogy megbetegedjünk. Az idősek sok gondot fordítottak arra, mit és mennyit eszünk. Alapos előrelátásuk nélkül az enklávénk réges-rég kihalt volna. Kijózanító gondolat, tegnap láttam, hova vezet a nemtörődömség – és ők mégsem hittek nekünk.

Mészfal, Réz és Selyem úgy vélte, hogy olyasmik nem eshetnek meg ezen a helyen. Mi túl okosak vagy túl szerencsések vagyunk. Fogadok, a nassauiak is ezt gondolták magukról, amíg minden a feje tetejére nem állt.

Kincs

Egy hét múlva a csapat visszatért küldetéséből a letűnt világ ereklýeivel megrakodva. Döbbenettel figyeltem a zsákokat. Nem voltam szolgálatban, amikor elindultak, de gyanítottam, hogy nem vihettek annyi készletet, amiért az Odúlakók ilyen bő zsákmányt ajánlottak volna cserébe.

Csak nem! Bár a hitem megingott, nem akartam végigvinni a gondolatot. Nagy levegőt vettem, és lenyugtattam magam.

Fakó meg én épp most adtuk le a szolgálatot. Megtisztogattam a fegyvereimet, és kicsit kitakarítottam, de még nem néztem meg, ki van a társalgóban. Inkább a partneremet mentem megkeresni.

A szobájában találtam, így megsuhintottam a függönyt, hogy tudja, látogatója érkezett. Pár pillanat múlva kidugta a fejét. Meglepetés látszott a vonásain.

– Történt valami?

– Nem tudom, lehet. – Összefoglaltam, amennyit láttam, nem többet. Tudni akartam, neki is ugyanazt súgják-e az ösztönei, anélkül, hogy befolyásolnám.

– Mindent erővel vettek el.

Összeszorítottam a szemem. Dzsengu megmentette az életünket.

Ami történt velük, az a mi hibánk. Számítanom kellett volna rá – a vadászok első tana, *„az erős életben marad”* irányította cselekedeteiket, elvettek mindent, mert megtehették. De attól ez még nem volt helyes, és így miattuk szószegők lettünk.

– Mihez kezdünk most?

– Mégis, mit tehetnénk?

Erre a kérdésre nem létezett válasz.

– Elmenjünk a szavak őréhez?

– Nem ő küldetett oda Selyemmel csapatot?

De, igaz. Mindig is azt hittem, ha vadásznővé válók, lesz némi hatalmam, befolyásom a történések felett. Valójában ez csak néhány kiváltságosnak adatott meg.

Még Selyem is csupán parancsot teljesített, amelyre Mészfal és a szavak őre utasította. Én évek múlva számítok majd csak idősnek, és még akkor sem lesz rá semmi biztosítékom.

– Akkor hát ezzel együtt kell élnünk, ugyanúgy, ahogy a vakarcs esetében – morogtam.

– Lehet, hogy megegyeztek egymással – mondta Fakó, de arckifejezéséből ítélve nem hitt benne, ahogy én sem.

– Talán tudom, hogyan deríthetnénk ki.

– Csupa fül vagyok.

– Lehet, hogy Sodrony elárulja. Találkozzunk később a köztéren!

– Jó.

Amúgy sem ácsoroghattunk itt tovább; páran már így is furcsán néztek ránk. Búcsút intettem, és elindultam megkeresni Sodronyt, aki épp Mészfalnak intézett sietősen egy feladatot a lakónegyed sűrűjében. A nyomába szegődtem.

Sodrony gyanakvó pillantásokat vetett rám.

– Mi romlott el?

– Semmi. Tudomásom szerint. Csak azon gondolkodtam, tudok-e segíteni neked bármiben.

– Mintha ma korán szolgálatban lettél volna, nem?

– De, viszont jól vagyok. És tennivaló híján unatkozom. Kívülről nézve te mindig sűrögsz-forogsz.

– Semmi nem működik magától – csattant fel. Aztán fáradt mozdulattal végigtúrta a haját. – Ne haragudj, nem rajtad kellene levezetnem a dühömet. Egy névadó napi ünnepséget próbálok megszervezni, és az építők még nem hozták el az adományait.

– Mikor van? – kérdeztem.

– Holnap.

Ledöbbsentem; most már értem, miért volt zaklatott és türelmetlen.

– Mit szólnál, ha beszélnék velük a nevedben?

– Miért tennél ilyet? – hirtelen megállt, és oldalra billentett fejével méregetni kezdett.

Őszintén válaszoltam.

– Nézd, te rengeteg mindent csinálsz, mégsem tűnik fel senkinek. Mészfal kiszabja a tennivalóidat, és csak ritkán köszöni meg. Ha jól mennek a dolgok, bezsebeli az elismerést, ha nem, téged hord le. Mindig jó voltál hozzám, még vakarcs koromban is. Gondoltam, besegítek egy kicsit.

Sodrony elmosolyodott, és vállon veregetett.

– Jó ember vagy, Pikk. Nagyszerű lenne, ha be tudnád gyűjteni az adományokat.

– Ez nekem semmiség. Tudom, bőven van tennivalód. Hová vitessem az ajándékokat?

– Ugyanoda, ahol a neved kaptad.

Ez nekem keveset mondott, mert csak azon az egy ünnepségen vettem részt életemben. Izgatottság lett úrrá rajtam. Ebből az ismeretlen vakarcsból rövidesen építő válik, ami azt jelentette, hogy nekik kell adományokat biztosítaniuk, amelyekből kikerülhet a megfelelő név. A többieknek pedig kötelezővé tették a megjelenést.

A lakónegyedből a műhely felé vettem az irányt. Mint mindig, a fűlsüketítő zaj, a csengés-bongás, a püfölés és a kopácsolás együttese meglelte hatását; elképzelni sem tudtam, hogy bírják elviselni. Azonnal észrevettem Gyűszűt, akivel visszatérésem óta nem beszéltünk. Lehet, hogy még haragszik rám.

Meglepetésemre intett, hogy menjek oda.

– Szeretném, ha tudnád, hogy megértetek. Hibáztam, amiért felróttam, hogy a parancs előbbre való volt számodra. – Abbahagyta a munkát, körülötte mindenféle bútoralkatrészek sokasodtak. – Volt lehetőségem gondolkodni, és Kő is úgymond leordította a fejem. Mert ha például a mester kikötné, hogy nem árulhatom el neked a fáklyakészítés titkát, én sem mennék szembe vele. Jócskán meg tudná keseríteni az életemet, érted?

Bólintottam.

– Én pedig sosem kérnélek rá, hogy szakmai titkokat kotyogj ki.

Egészen addig, amíg át nem ölelt, nem tudatosult bennem, mennyire hiányzott nekem. Füst és faggyú szaga áradt belőle. Bár már mindketten felnőttünk, és másfelé vezetett az utunk, a barátságunk megmaradt. Csak azért, mert pár dolog megváltozott, még nem muszáj mindennek. Karomat a válla köré fontam, és máris jobban éreztem magam.

– Szóval mit keresel itt?

– Azon kívül, hogy meglátogatlak? – ez igazából örömteli mellékkörülmény volt, de jobbnak láttam meghagyni a hitében, hogy békülni jöttem. – Sodronynak intézek egy szívességet. – Meséltem neki a névadó napi ajándékokról. – Kivel kell beszélnem?

– Ez Bot területe. Azt hiszem, éppen ezzel foglalatostkodik. – Gyűszű átkísért a műhelyen, szépen kikerülve a különböző munkafolyamatokat.

Egy magas, nyurga fiú előtt állapodtunk meg, aki pár évvel lehetett idősebb nálunk. Épp mogorva ábrázattal tevékenykedett, amikor odaértünk, minekutána Gyűszű bocsánatkérő pillantás kíséretében felszívódott. Egy szál magamban álltam ott, amikor észrevett. Tekintete csupasz alkaromra villant, és alig győzte palástolni megvetését.

– Mit akarsz, vadásznő?

Nem törődtem a leereszkedő hangsúllyal, amellyel a címemet kimondta.

– Sodrony küldött a névadó napi adományok ügyében. Bizonyára előkészítetted őket.

– Ami az illeti, igen. Itt vannak négy dobozban. Nincs fölös emberem, aki segíteni tudna a cipelésben.

Arra néztem, amerre mutatott, és magamba fojtottam egy sóhajt. Jókora méretűek voltak, úgyhogy el fog tartani egy darabig, ráadásul négyszer kell fordulnom. Nyilván arra számított, hogy leállók vele vitázni, ám én csak biccentettem, és öles léptekkel elindultam a fal felé. Az elsőt két kézzel kellett megemelnem, és ahogy az ajtó felé támolyogtam, beleütköztem valakibe. Kilestem a terhem fölött, és felismertem Lobogót.

– Segítsek?

Bot felé pillantottam, aki máris mással volt elfoglalva, és azt feleltem:

– Jó lenne. Viszont nem akarom, hogy bajba kerülj.

– Ma nincs műszakom. Csak beköszöntem Gyűszűnek, hátha elkél neki egy kis segítség a polcokhoz, de előbb szakíthatok rád időt.

– Erre gyere!

A nagyterem felé vettem az irányt, amelyet minden ünnepségnél használtunk. Az út a lakónegyed szívéen át vezetett. A konyha mellett elhaladva a szokásosnál is finomabb illatot éreztem, bár lehet, hogy az éhség miatt. Lobogó segédletével csupán két fordulót kellett tenni, noha a karom így is sajgott, mire végeztünk.

Nem volt olyan vészes.

Ha csupán két szóval írhatnám le a lányt, úgy jellemezném, „szüntelenül vidám”. Kíváncsi vagyok, mit szólna, ha tudna a vakarcsról, vagy arról, amit az idősök tettek az Odúlakókkal. De még én sem tudtam a válaszokat, és nem akartam pluszsúlyt rakni a vállára. Jobb, ha tartjuk a szánkat Fakóval.

– Kösz!

– Ja, kész a kenőcsöd! Fakó mondta, hogy adjam neki, de ha szeretnéd, elmehetünk érte. – Kék szeme az enyémbe fúródott, mintha egy néma kérdést tenne fel. – Jó.

Egy vállrándítást követően vele mentem a lakrészébe. Csodálkoztam, hogy nem a műhelyben tartja, de nem foglalkoztatott túlzottan, amíg be nem léptünk a szállására. Első pillantásra olyan volt, mint az enyém. Aztán felemelte a ládáját, és előtűnt egy mélyedés a padlóban.

Harácsoló. Kétségem sem volt afelől, hogy az idősök számúznék őt, ha meglátnák, mit rejteget. Ösztönösen hátraléptem.

– Fakó azt mondta, megbízhatok benned. Hogy közülünk való vagy. Tévedett?

– Kik közül való? – suttogtam. Elkaptam a tekintetem a titkos készletről, mire ő visszatette a rekeszt. Nem tudtam biztosan, képes volnék-e hazudni egy idősnek, vagy akár Sodronynak, ha szembesítésre kerül sor. Már a gondolattól is kiütött rajtam a hideg verejték.

– A vezetőség nem makulátlan. Rég nem a nép érdekeit szolgálja, ha szolgálta egyáltalán.

Ezzel egyet tudtam érteni, finoman bólintottam. Többé nem bíztam vakon az idősökben. Először azért csalódtam bennük, ahogyan a vakarcs ügyét intézték, aztán ahogy Selyem reagált a nassai beszámolónkra. Egyetem lakói fizetik meg az árát, hogy előljáróik nem engednek változásokat. Értettem én, hogy a szabályok a védelmünket szolgálják, de ha nem alkalmazkodunk az alagútban kialakult új körülményekhez, el fogunk pusztulni.

Bár mindez igaz, akkor sem akartam hallani a tervükről. Még mindig vadásznő voltam, nem áruló vagy forradalmár.

– Csak add ide a gyógykenőcsöt, légy szíves!

Arca csalódottságot tükrözött, de tette, amit kértem, én meg

kihátráltam a lakrészéből, mintha valami ragályos kórságot hordozna. Csak válaszokat szerettem volna. Nem akartam egy titkos lázadáshoz csatlakozni. Túlságosan belém ivódott az engedelmisség.

Miközben elhatároztam, hogy mostantól némi távolságot tartok Lobogótól, a konyha felé igyekeztem. Még nem ettem meg az esti ételadagomat. Meg akartam keresni Sodronyt, hátha be tudom cserélni a szívességet információra, de gyanakodni kezdene, ha ma este hozakodnék elő vele.

Réz egyik edénytől a másikig rohangált, kevergetett, szurkált és szeletelt. Én állva fogyasztottam el az adagomat, jóval később, mint a többi vadász, és igazam lett; nagyon finom volt. Másképp készítette el a gombás halat, mint egyébként: talán beletett valamit, amit az Odúlakók küldtek. A teremben tolongtak a vakarcsok, ez is tanúsította, milyen sokáig vártam. Mind kuncogtak, amikor meglátták, hogy velük együtt eszem.

Egy lány rám vigyorgott.

– Emlékszel, a névadó napodon azt mondtad, hogy soha többé nem eszel velünk.

Mosolyogtam.

– Hát így jártam.

Nem volt kedvem társasági életet élni, így hazamentem, és ledőltem a matracomra. Sajnos a sors nem akarta, hogy egyedül maradjak. Rövidesen megmozdult a függönyöm, ami látogatót jelentett. Majd torokköszörülés következett.

Halk sóhaj kíséretében feltápászkodtam, és kiléptem. Fakó. Kiment a fejemből, hogy találkozót beszéltünk meg a köztéren.

– Mit mondtál Lobogónak? – kérdezte határozottan. A dühtől a szája feszes vonalnak látszott, és összeszorított fogain keresztül beszélt hozzám. – Azóta sír, ráadásul halálra rémült.

– Semmit!

– Egy semmiség miatt nem akadt volna ki. Elmentél Mészfalhoz? Vagy a szavak öréhez? – ökölbe szorította mindkét kezét, mintha ez visszatarthatta volna attól, hogy megragadjon.

– Dehogy! – beljebb hajoltam, mert nem akartam fültanúkat. – Figyelj, nem fogom őt beárulni. Én csak... nem hiszem, hogy ez jó ötlet, ennyi. – A szándékos harácsolás kockázatos és veszélyes.

– Mégis miért kellene hinnem neked? A névadó napodon is hozzájuk szaladtál. Nem is aludtál, amikor megjöttünk Nassauból, mert féltél, hogy száműznek. Te talán így akarsz élni? Szerinted ez így van rendjén?

Fájt, hogy nem bízott bennem – jobban, mint vártam –, főleg azután, mennyi minden mentünk együtt keresztül. Megmentettem az életét, és ő is az enyémet. Egész úton óvtuk egymást. Sosem ártanék olyasvalakinek, aki kedves a számára, még ha a barátja viselkedése felelőtlen és oktalan is volt.

– A szabályok a védelmünket szolgálják. – De már nem meggyőződéssel mondtam ki e szavakat. Túl sok mindent láttam.

Elpárolgott az arcáról némi harag.

– Nagyon felzaklatta magát. Átjönnél hozzá beszélgetni? Ígérem, nem keverünk bele semmibe. – Megvonta a vállát. – Én csak azt gondoltam, hogy mindazok után esetleg te is...

– Nem. Nem tehetem. De veled megyek, hogy megnyugtassuk.

Lobogót azonban nem találtuk otthon. Sem a konyhában, sem a társalgóban, még a műhelyben sem. Gyűszű furcsán bámult rám, amikor másodjára néztem be hozzá, de csak intettem neki, és mentem is tovább. Fakó tekintete a kialakult rejtély arányában egyre borúsabb lett.

– Az építők sosem hagyják el az enklávét – jelentette ki határozottan.

– Tudom. Lehet, hogy fürdik?

– Derítsük ki!

Egyedül ott nem kerestük. Fakó elkísért odáig, de nem mehetett be. Beszisszoltam a helyiségbe; sötétebb és hidegebb volt a szokásosnál. A víz folyamatos csöpögése hangsúlyozta a fáklyák sercegését. Megtaláltam Lobogót a sarokban. Teljes öltözékben ült összegubózva, mit sem törődött a fejére csörgedező vízzel.

– Ne félj! Kérlek! Igazad volt. Bízatsz bennem.

Amikor leguggoltam, hogy megfogjam a vállát, ő előrebukott egy vértócsába. Lobogó nem csupán ideges volt – hanem halott.

Fájdalomdíj

Senkit nem érdekelt. Az idősök kitették a testét az alagútba adományként a Korcsoknak. Ez volt minden. Az emberek megdöbbenek, de abban mindenki egyetértett, hogy bizonyára öngyilkos lett. Egy lány a fürdőben két felvágott csuklóval? Mi más történhetett? Találgatták, hogy esetleg kilesett valamit, és emiatt került bajba. Talán engedély nélkül közösült. Az ilyen vétség miatt száműzetés járt.

Szinte akármi miatt száműzhettek. Vakarcsként nem fogtam fel ennek a súlyát; nem mertem kifejezni a gondolataimat, a félelmeimet. Az enkláve biztonsága lassan börtönként zárt körül. Az élet ment tovább, és csak Fakó viselte a bánat jeleit kendőzetlenül. Az őrzáron kívül már szóba sem állt velem, mintha nekem is közöm lett volna az esethez. És ez jobban fájt, mint beismertem volna.

A névadó ünnepség után felkeresett Sodrony.

– Köszí, hogy elintézted az ajándékokat.

Annyi minden történt, szinte el is felejtettem, hogy ezt hátsó szándékkal tettem. Meg akartam tudni, mit műveltek az Odúlakókkal. Nem biztos, hogy még ezek után is kíváncsi vagyok rá. Talán a tudás csak teher az ember számára.

Mivel már úgyis itt volt, gondoltam, megpróbálkozom.

– Örömmel segítettem.

Vele tartottam, miközben azt panaszolta, mennyire izzasztó Mészfálnak dolgozni. Sodronynak tudomásom szerint egy barátja sem akadt, és talán nem volt kivel beszélgetnie. Meghallgattam, nem került semmibe.

Amikor lehiggadt, megszólaltam:

– Láttam, hogy a csapat egy csomó holmit hozott. Gondolom, neked kell szétválogatni és rendbe szedni a szavak őre számára.

Felsóhajtott.

– Hát persze. Másban nem bíznak.

– Mennyit fizettünk mindezért? – kérdeztem feszülten.

– Néhány zsák halat. Úgy hallottam, az Odúlakók fifikásak, és addig nem engedték be a vadászokat, amíg egy keskeny falrepedésen keresztül át nem adták a csereárut.

Megkönnyebbülés áradt szét bennem. Kis híján hagytam, hogy a gyanakvás mindent megmételje. Csak mert az idősök hoztak néhány súlyos döntést, még nem voltak erőszakosak vagy kegyetlenek. Legördült a teher a vállamról.

Egy kicsit még beszélgettem Sodronnyal, nehogy gyanút fogjon, hogy csak ezt az információt akartam kihúzni belőle. Mivel kedveltem – és én voltam a kevesek egyike nem akartam, hogy azt higgye, csupán kihasználtam. A konyhában szétváltunk: ő ment a dolgára, én megjárőrözni.

Fakó ezúttal a barikád túloldalán várt, és leplezetlen türelmetlenséggel dobolt az egyik lábával. Amint sietve átmásztam, sarkon fordult, és elindult a sötétbe. Én szerettem volna beszélgetni, ő viszont szemmel láthatóan került. Az órák kínzó gyorsasággal teltek csendben, feszültséggel terhesen.

Mire végre visszafordultunk az enklávé felé, megszólalt.

– Te hiszel nekik?

– Kiknek?

– Az idősöknek. A pletykának.

– Milyen pletykának? – alighanem tudtam, miről beszél, de az ő szájából akartam hallani.

– Lobogóról. Azt mondják, azért végzett magával, mert... – Elcsuklotta hangja, nem tudta kimondani.

A lány közel állt hozzá. Fakó szülőapa-jelöltje lehetett volna Lobogó meg nem született vakarcsának, ha hihettünk a szóbeszédnek. Nem tetszett az érzés, amit ez keltett bennem. Felrémlt a nap, amikor rátaláltunk, és eszembe jutott a lány felvágott csuklója, a falfehér hőre...

Rosszullét környékezett.

– Nem – feleltem halkán. – Nem hiszek.

Hosszú percekig dermedten állt, aztán megperdült, és a szemembe nézett.

– Miért nem?

Láttam a tekintetében, hogy azonnal feltűnt neki. Én csak egyszerűen nem akartam tudomást venni róla, amíg ő rá nem kényszerített.

– A vágások szabálytalanok voltak.

Ha meg akarnék halni, egy gyors mozdulattal végeznék magammal, nem állnék meg a pengével, hogy aztán folytassam. A vágások, amelyeket Lobogón találtunk, nem voltak folyamatosak, megálltak közben a késsel. Valaki megölte őt; nem tudtam, miért. Ha rájöttek, hogy harácsolt, akkor számúzni kellett volna.

Lehet, hogy mélyebbre vezetnek a szálak. Lehet, hogy az idősek tudomást szereztek a csendes lázadásról. Ez esetben Lobogót azért ölték meg, hogy hasonlóan csendes elrettentésként szolgáljon. Ha velük közösködsz, így végzed. Nem akartak nyíltan összetűzést gerjeszteni, mert ezzel elismernék, hogy bizonyos lakók kételkednek a vezetőségben. Az elégedetlenség létének beismerése csak még több zúgolódást szülne. Értettem a gondolatmenetüket.

– Minden holmiját az archívumba vitték – mondta szelíden. – Őt meg odadozták a Korcsoknak.

Összereztem.

– Sajnálom!

– Mit fogunk tenni ez ügyben?

– Mégis, mit tehetnénk?

Válaszul megfordult, és elindult a barikád felé. Attól féltem, valami ostobaságot csinál, én meg majd törhetem a fejem, hogyan húzzam ki a pácból. Ha bátorítom, úgy végzem, mint Lobogó. Vele együtt.

Néhány hét múlva ígéretükhöz híven megjutalmaztak, mert hozzájárultam kultúránk gyarapításához. Mivel Lobogó halála ott lebegett a fejem fölött, nem vágytam az elismerésre, ám nem volt apelláta. Ünnepi lakomát rendeztek, és a szavak őre díszvendégként maga mellé ültetett.

Miután mindenki megérkezett, szólásra emelkedett.

– Azért gyűltünk egybe, hogy megünnepeljük Pikket, egy vadásznőt, aki jelentős kockázatot vállalva egész zsáknyi emléktárggyal örvendeztetett meg bennünket. Meg sem fordult a fejében, hogy akár egyet is megtartsa saját hasznára. Ilyen esetben mindenkinek hasonlóan kell gondolkodnia: az enkláve érdeke az első.

– A szavak őre tovább prédikálta, hogy a csoport mennyivel fontosabb az egyénnél. Azt is megemlítette, hogy központi szerepet játszottam egy árucserében, amely eddig soha nem látott mennyiségű

lelethez biztosított hozzáférést.

Furcsán éreztem magam, olyasmiért dicsőítettek, amit a véletlennek köszönhettem. Behúztam a fejem, és reméltem, hogy nem gyűlöl meg az egész enkláve, amiért a szavak örét kell miattam hallgatniuk. Ám úgy tűnt, mindenki örül, hogy nem kell ma dolgoznia. Amikor befejezte mondókáját, drámai módon az ég felé vetette mindkét kezét.

– Kezdődjék az ünnepség!

A tömegválaszul éljenzésben tört ki. Sípok és dobok visszhangoztak a menedékben. A fáklyák füstöltek; az emberek pörögtek, miközben a vakarcsok láb alatt futkorásztak. A sült hús és a gomba hihetetlenül finom illata belengte a környéket, és hal is akadt.

Most először nem szabályozták az adagokat, és én repetáztam is mindenből. A vakarcsok egyből megfűjták a tányéromat, majd futás közben kinyalták és elmosták, hogy megkapja valaki más, olyan, akit kevésbé ünnepelnek.

A partvonalról figyeltem az összejövetelt, amíg egy vadász értem nem jött. Miután feltekintettem rá, észrevettem, hogy ő még Fakónál is régebb óta őrzáratozik. Vakarcsként figyeltem őt edzés közben, ő pedig rám mosolygott. Hogy is hívták? Selyem bemutatott neki, de azon az első napon úgy izgultam, hogy alig emlékszem a csapatra.

Daru – jutott eszembe végül.

– Gyere! – mondta. – Lemaradsz róla.

– Miről?

– Bemutatót tartunk.

Komor hangulatom ellenére izgalom lett úrrá rajtam. Hogy mehetett ki a fejemből? A vadászok minden ünnepségen összegyűltek, és megmérkőztek egymással a szórakoztatás jegyében. Az emberek gyakran fogadásokat kötöttek a tusa kimenetelére. Felálltam, és igyekeztem komoly képet vágni, miközben majd szétvetett az izgatottság.

A szavak örére tekintettem, aki velem ült, és nézte a többiek táncát.

– Megbocsát, uram?

– Természetesen. Mindent bele, vadásznő!

Azt hiszem, sosem unom meg, hogy az emberek így szólítanak. Sietve lépést tartottam Daruval. Az edzőterembe vezetett, ahol már

mindenki készenlétben várakozott. Miközben beosontunk, Selyem már a beosztásokat magyarázta, hogy ki kivel kerül szembe elsőként a viadalon.

Az idősebb vadász mellettem odasúgta:

– Kieséses alapon zajlik. Minden menet győztese továbbjut a következőbe, amíg csak kettő marad versenyben.

Erre emlékeztem. Amikor Selyem megállt előttem, így szólt:

– Pikk, az első ellenfeled Szélforgó lesz. – Szörnyen hangzott ez a név, és a lány, akit így hívtak, fenyegetően nézett rám. Magas termetű volt, ami karhosszban előnyt jelentett velem szemben. Láttam, hogy ő is felmér engem.

– Forgó! – morogta a vadásznő, nem mintha Selymet érdekelte volna. Ő már a sor végén járt.

Miután végzett, elment egy dobozért.

– A rangidős vadász húz egy számot, amely meghatározza az egyes mérkőzések sorrendjét.

Mellette álltam, amíg Forgó húzott kettőnk nevében. Kétségtelenül nem én voltam a rangidős, még ha végre is hajtottam egy veszélyes küldetést, és szereztem néhány értékes leletet. A lány feltartotta a faszilánkot, hogy én is lássam, mi van ráírva: „5”. Ez jó, nem mi megyünk elsőnek, és nem is fogom halálra izgulni magam, mire sorra kerülünk.

Forgó odasíszolt mellém.

– Ne aggódj! Gyorsan vége lesz. – De barátságos hangszínnel mondta. Nem ehhez szoktam.

– Figyeljete oda, hogy a közönség jól szórakozzon – parancsolta Selyem. – Most pedig indulás!

Követtem a vadászok rendezett sorát az edzőterem széléhez. Az enkláve többi lakosa besereglett, és kör alakban elhelyezkedett a küzdőtérmentén. Vakarcs koromban mindig előretülekedtem, majd leguggoltam, nehogy valaki reklamáljon, hogy útban vagyok. Rengeteg ilyen tornát végignézttem, és most végre én is ringbe szállhatok. A biztonság kedvéért nem használtunk fegyvereket.

A véletlenszerű párosítás azt jelentette, hogy a képzettségi szint nem számít. Láttam, hogy egy vékony vadásznő egy öregebb vadással került szembe. A lány keményen küzdött, de a férfi

tapasztalata többre tért. A következő mérkőzésen két vadász körözött egymással szemben, de az idősebbnek volt nagyobb karhossza, és jobban is időzített. A gyorsaság idővel előnyére válik a kisebbnek, de egyelőre, tapasztalat híján, ezt nem tudta győzelemre váltani.

Szóval az első kettő hamar lement. Az ellenfelek között túl nagy volt a különbség, nem történhetett másként. Ha mégis, az csalás vádját vonta volna maga után, a vadászok pedig túlságosan is tisztelték a játékot. A következő két menetben gyakorlott vadásznők és vadászok mérték össze erejüket, olyan vadul és kecsesen harcoltak, hogy ugrándoztam örömben, éljeneztem és sikongattam a többiekkel együtt.

Aztán rám került a sor.

Zakatoló szívvel elfoglaltam helyem a kör szélén, szemben Forgóval. Ádáz, határozott tekintettel nézett. Selyem jelzésére odamentünk egymáshoz, és meghajoltunk.

– Rajta!

Körözni kezdtünk. Volt annyira bizalmatlan velem szemben, hogy azt akarta, én támadjak először; ezt bóknak vettem. Mivel látta, hogy nem fogok, Forgó indult meg felém nagy erővel. Elugrottam lesújtó lába elől. Megjátszottam, hogy földet éréskor kibillenek az egyensúlyomból, remélve, hogy így felém rohan majd. De nem. Rám vigyorgott, és a fejét ingatta.

Forgó mindkétszer hárította az ütéseimet, majd ellentámadásként a térdem felé rúgott. Átkulcsoltam egyik karját, aztán a földre löttem. Ha! Erre nem számítottál, mi? Nagy csattanással a hátára érkezett, de magával rántott, így én is elestem, és megpördültem.

Az esésből bukfencet sikerült kihoznom, és lehorzsolt vállal érkeztem a talpamra. A közönség zajongása, a sikongatás és az éljenzés a távolba vészett, ahogy összehúzott szemmel figyeltem a mozgását.

Ütések és hárítások záporát zúdítottuk egymásra. A gyorsaságom előnyömre vált, de amikor betalált, abban nem volt köszönet. Az ökle, akár egy ötkilós tömör szikla, úgy vágódott a gyomromba. Összegörnyedtem, azonban amikor a végső csapást készült bevinni, megragadtam a bokájánál, és felrántottam. Teljes súlyommal azonnal ránehezedtem a mellkasára, és könyökömet a torkára nyomtam. Nem

annyira, hogy bántódása essen, de épp eléggé, hogy tudja, ki az úr. Addig feküdtem rajta, amíg tenyerével háromszor a padlóra nem csapott.

Miután sikeresen lábra álltam, Selyem a levegőbe rántotta a karom. Nem hiszem el! Nyertem! Új horzsolásaim ellenére büszkén és boldogan mosolyogtam a közönség felé. Utána Forgó megrázta a kezem, és hátba veregetett. Mentem, és odaálltam az addigi győztesek mellé.

A többi küzdelem is megjárta, de túlságosan elteltem magammal, nem figyeltem oda alaposabban. Pedig nem ártott volna. A végén még ragad rám valami.

A második körben jól elkalapált a vadász, aki korábban értem jött. Daru letarolt, hiába ravaszkodtam. Fent a levegőben igyekeztem kibillenteni az egyensúlyából, de túl erősen fogott. Éreztem a kialakuló kék foltokat. A földhöz csapott, és végigtörölte velem a padlót, mielőtt visszanyerhettem volna az egyensúlyom. Úgy éreztem, kettétöri a gerincem mielőtt megadhatnám magam.

A végén kezét ráztunk, én meg odabicegtem a többi veszteshez, de a diadalom így sem halványult. Legalább az első körben nem kaptam ki. Tudomásom szerint rajtam kívül egyik új hús sem jutott tovább.

A tétek szédítő iramban emelkedtek a viadal alatt. Hitetlenkedve figyeltem, ahogy Fakó egyre feljebb kerül a rangsorban. A többi vadászhoz képest ő maga volt a megtestesült kecsesség. Halálos eleganciával harcolt, egyre nagyobb nyomás alatt. Egy-egy tusa után néha olyan őrjöngve bámult, hogy a nézők hátrahőköltek. Még a többi győztes is meglehetősen tág helyett szorított neki.

Az utolsó körre végül Daru maradt... és Fakó. A döntő mérkőzés. Itt eldől, kié lesz a bajnoki cím a következő ünnepségig. Fakó magasabb volt, vékonyabb, de Daru nagyobb izomtömeggel bírt. Neki nyers erő jutott, szemben a társam fürgeségével. Miután mindkettőt megfigyeltem, elképzelni sem tudtam, mi lesz ennek a vége.

A nagydarab vadász nekirontott, ám Fakó hirtelen kitért előle. Olyan szélsebes volt, hogy Daru mozgása cammogásnak tűnt mellette. Tudtam, hogy Daru milyen erős, de ahhoz előbb el kellett kapnia a társamat.

Daru háromszor támadt, Fakó mindannyiszor kikerülte, a közönség

pedig elégedetlenkedni kezdett. Fakó kezdte elveszíteni a rokonszenvüket. Ők igazi döntőt akartak látni, nem kergetőzést. Gyerünk már! – noszogattam csendben. Menni fog!

Megkísérelte az első csapást, és pont telibe kapta a melák állkapcsát, így azonban karnyújtásnyira került Daruhoz, ő pedig nem tétovázott. Bordarepesztő szorításban részesítette, és felemelte a földről. Azonnal láttam, mekkora hibát követett el. Fakó gondolkodás nélkül lefejelte a vadászt.

Ez az, így kell ezt! Küzdj meg a győzelemért. Amíg a nagydarab vadász kábán támolypott, Fakó a térdkalácsát vette célba. Nem volt kegyelem, minden perccel egyre vadabbá vált. Mintha hirtelen elfelejtette volna, hogy ez csupán játék, mintha a vereségen az élete múlna. A végén földhöz vágta Darut, és vele magát is; felemelte öklét, hogy beverje a képét.

A melák megadta magát.

A közönség elcsendesült, visszafojtotta a lélegzetét. Azt várták, hogy Fakó így is megüti őt. Én szintúgy. A fejem csóváltam lassan, reménykedve, hogy nem teszi meg, hogy nem ment el teljesen az esze. Komótosan leeresztette a kezét, Selyem pedig talpra állította. Amikor Fakó karját a levegőbe emelte, a társam megtántorodott. Sok mérkőzés volt ma a háta mögött. Ahogy körbetekintett, fekete szeme káprázni kezdett.

Kezét továbbra is ökölbe szorította, hiába fogta Selyem. Szerintem még nem tudatosult benne, hogy a harcnak vége, és már biztonságban van.

– A győztes! – kiáltotta a nő, és a lakók körbevették a fiút, hogy megveregessék a hátát.

Ő volt a vadászok legjobbika, és bármelyik pillanatban ráronthatott az őt üdvözlő tömegre. Jobb híján átverekedtem magam a csődületen, egyenesen felé. Amikor a szükség úgy hozta, vállal vagy könyökkel diszkréten utat törtem magamnak. Megragadtam a kezét, és kivonszoltam a sokadalomból.

A fuvolások és a dobosok újfent rákezdték, ünnepélyes hangulatot csempészve a fülekbe, így könnyebben meglóghatunk. A táncosok dobogtak és tapsoltak, én meg tülekedtem előre, és elvezettem Fakót a lakónegyed egy csendes részébe. Nekidőlt a falnak, úgy tűnt, hálás a

közbelépésért, még ha tétlenséggel is vádolt engem Lobogó halála miatt. Úgy zihált, mintha hatalmas távot futott volna, izzadság csörgedezett az arcán.

– Hozok vizet.

– Maradj! Csak egy percet kérek.

– Nem könnyű neked – mondtam. – Te az életedért harcolsz, nem a nézők kegyéért.

Szemlesütve bólintott.

– Azért vettem részt, mert Selyem nem hagyta, hogy kimaradjak. De miután belemelegszen, én... elfelejtem, hogy nem valódi.

Miket élhetett meg az enklávén kívüli évek alatt? Nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy megkérdezzem, pedig érdekelt. Észrevettem, hogy beszerzett egy csomó új horzsolást a mai mérkőzések során, bár úgy tűnt, nem zavarja különösképpen. Elrugaskodott a faltól, bőre fehéren fénylett a fáklya fényében. Egy röpke pillanatig a szíve fölé akartam tenni a kezem, hogy érezzem a dobogását, és ez az érzés megrémített. Hátraléptem egyet.

– Biztos ne hozzak valamit enni, inni? – normális esetben nem ajánlanék fel ilyet; ez a vakarcsok dolga, de ő kiérdemelte. Ma este ő volt a vadászok bajnoka, és bármit megkaphatott, amire vágyott, még egy vadásznőt is szolgálónak.

– Így is épp eleget tettél, hogy elhoztál onnan. – A nyers, barátságtalan hangsúly belém mart, és a mosolyom lelohadt. Pedig egy percig úgy éreztem, mintha megint visszatértünk volna a régi kerékvágásba.

Nem tudom, miért próbáltam még mindig segíteni neki. Ha továbbra is úgy gondolta, hogy közöm van Lobogó halálához, akkor nem kellene tovább együtt dolgozunk. Megbántottság kavargóit bennem.

– Ha nem rendezzük ezt le – mondtam –, akkor megkérem Selymet, hogy adjon mellém új társat.

– Én már kértem volna, ha ettől bármi jobb lenne.

Nagyot sóhajtottam.

– Beszélek Selyemmel.

Ahogy megfordultam, karon ragadott, és visszafordított.

– Elárulnád, miért tetted? Ez az én saram. Én mondtam neki, hogy

bízhat benned.

Azt hittem, Fakó bízott bennem – és azért volt zabos, mert tétlen maradtam, miután tudtam, hogy a lány nem lett öngyilkos. A helyzet sokkal rosszabb volt, mint képzeltem.

Heves elszántsággal kiszabadítottam magam a fogásából.

– Azt akarod, hogy lejátsszuk? Én nem tettem semmit. Ha valaki megtudta a titkát, nem tőlem, az biztos.

Fekete szeme engem fürkészett.

– Véresküt is tennél?

– Hozd a késed!

Ezt nyilvánvaló okokból nem folytathattuk le az előcsarnokban, így elrángatott a szertartásoknak otthont adó csarnok felé. Megfelelő hely, és senki sem zavarhat bennünket. Miután megérkeztünk, elővette a törét, és felém nyújtotta.

Ejtettem egy vágást a tenyeremen, és elszavaltam a szöveget.

– A véremre esküszöm, semmi közöm nem volt Lobogó halálához. Forrjon fel ereimben, ha igaztalanul szólok!

Fakó úgy nézett rám, mintha az elmondottak ellenére várta volna, hogy megtörténjen. Addig nem nyugodott, amíg vissza nem adtam neki a pengét. Összeszorítottam a kezem, mintha rabul tudnám ejthetni a vért, de az kicsörgedezett az ujjaim között.

– Sajnálom – mondta. – Ő volt az egyetlen barátom, és kellett valaki, akit hibáztathatok.

A nassaui utunk után azt hittem, mi vagyunk barátok. Nem mutattam, hogy szavai az elevenembe vágtak. Tekintetem továbbra is kifejezéstelen maradt.

– Lehet, én is ugyanígy éreznék, ha Gyűszűről vagy Kőről volna szó.

– Ő az a nagydarab nemző, akivel néha látlak?

Bizonyára.

Fakó tétovázott.

– Még sosem volt olyan társam, aki ennyit törődött velem.

Ettől úgy éreztem, átléptem egy szintet. Két társa volt előttem, szóval ő jobban tudta nálam, mi számít normális viselkedésnek. Lehet, hogy túl közel kerültem hozzá. Ami nem helyénvaló, és Selyem lefokozna nemzőnek, ha tudomást szerezne róla.

– Vissza kéne mennem – motyogtam.

– Még ne. – Hihetetlen merészséggel kihúzta a szalagot a hajamból, így az az arcom köré hullt.

– Ezt miért csináltad? – a lélegzetem is elakadt, amikor csak úgy beletúrt a tincseim közé. Megérintett. Bizonytalan terepre tévedtünk. Ha valaki meglátna minket...

– Látni akartam, hogy nézel ki.

Hagyd itt – mondtam magamban. Indulj el most! Ehelyett viszont ledermedtem, és felfelé bámultam, képtelenül sötét szemébe.

Megdöntötte a fejét, és odaérintette ajkát az enyémhez. Haja ijesztően finoman simogatta a homlokomat. A sokktól mozdulni sem bírtam – de volt még valami. Egy részem hozzá akart bújni. Ezt nem szabadna éreznem. Egy vadász nő nem ilyen. Szégyen, zavar és vágyódás hadakozott az elsőbbségért. Bár a józan ész mást sugott, engedtem, hogy a szemöldököm súrolja az állát; csak egy leheletnyi melegség, amely úgy körülölelt, mint két szerető kar. Aztán elhúzódtam.

– Mégis, mit művelsz? – kérdeztem erélyesen.

– Hát bocsánatot kérek. Hiányoztál, Pikk! Ne haragudj, hogy kételkedtem benned.

Talán a csók nem jelentett semmit. Lehet, hogy csupán bocsánatkérésnek szánta, ahogy mondta.

– Meg van bocsátva. De ha még egyszer előfordul, hogy rosszul ítélsz meg...

– Felfogtam – mosolygott. – Na, menjünk! Lemaradunk a mulatságról.

Meglepetésemre kézen fogott, és visszavezetett a táncolók közé. Vakarcs koromban nem vettem részt hasonlóban, ám elég könnyen felvettem a ritmust. Kígyó sorban köröztek, mi pedig csatlakoztunk a végéhez. A második kör után Fakó elengedett, elragadták őt a jóakarók.

Kifulladásig roptam a táncot. Egy vakarcs megbökdöste a karom. Megfordultam, és felismertem az egyik ifjancot. Ez a kislány tréfálkozott velem a konyhában nemrég, és ő aludt mellettem a szálláson a névadó napomig. Koszos kis arcán ugyanaz a csodálat tükröződött, amely egykor az enyémen. Emlékeztem a számára is.

A szeme felcsillant, amikor megkérdeztem:

– Mi a helyzet, Huszonhatos?

– Szerinted egyszer én is fogok olyan jól harcolni, mint te?

– Ha keményen dolgozol, és nem lógsz az órákról, szerintem igen.

Bizalmasan megjegyezte:

– Nem akarok csúf, vén nemző lenni.

– Nem csodálom. Légy kitartó, és teljesülni fog a vágyad. – Egykor ezek a szavak a világot jelentették volna számomra. Az új húsok azzal voltak elfoglalva, hogy az öregeknek bizonyítsanak, a tapasztalt vadászoknak pedig nem volt idejük a vakarcsokra. Miután huszonhatos elfutott, mentem a többi vadással a lakónegyed azon részébe, amelyet kisajátítottak a maguk számára. Más nem merészelt idejönni. Ami azt illeti, még én sem jártam itt, bár megtehettem volna. Fáklyák világították be a sötétséget, és az építők, jelentőségünk figyelembevételével, alkalmas székekkel és párnákkal rendezték be a helyiséget.

Messze ez volt az enkláve legkellemesebb része; jobb, mint amit az öregeké – kivéve persze, ha akadtak eldugott kényelmi zónák.

Fakó pillantását kerülve Daru mellé ültem, aki felém villantotta vigyorát.

– Nincs harag, új hús?

– Nincs – feleltem, és visszamosolyogtam.

Bevettek egy játékba, én pedig egyszerűen élveztem, hogy közéjük tartozom. Pikk. Vadásznő. Ez volt életem legszebb napja.

Számtalan órával később Selyem egy mosoly kíséretében félrevont.

– Szívesen!

– Köszönöm – feleltem. Azt nem kérdeztem, mit köszöntem. A lényeg, hogy mondtam valamit.

– Én szóltam nekik – utalt a Fakó körül sereglő, gratuláló vadászokra. – Közöltem velük, hogy mindkettőtöknek megbocsátottunk, és újra a csapat tagjai vagytok... hogy mindketten vezekeltetek, és nem keverték több bajt. – Szünetet tartott. – Mert nem keverték, ugye?

Á! Már értem. Tudomásomra akarta hozni, hogy azért fogadták be Fakót, mert ő rendelte így, és én csak azért élvezhettem a vadászlétet,

mert ő így látta jónak. Ebből következik, hogy lakatot kell tennem a számra Nassauval, a Korcsokkal vagy akár az Odúlakókkal kapcsolatban, ha továbbra is részesülni akartam a hasonló csekélyiségekből. Sem a gondolkodás, sem a tervezés nem tartozott a feladataim közé. Vadászni voltam – még hozzá új hús. A fontos dolgokat az idősekre kell bízni. Minél jobban megismertem a vakarcskoromat végigkísérő hőskultusztól mentes Selymet, annál kevésbé kedveltem. Talán azért kellett így viselkednie, nehogy valaki kilógjon a sorból.

Megráztam fejem.

– A parancs az parancs, asszonyom.

Aldozat

A közhangulat heteken át kiváló maradt. Az őrzérek viszonylagos könnyedséggel folytak, hoztuk az elvárt húsmennyiséget, én pedig élveztem a vadászói létet. Az időnkénti Korcs-harcoktól eltekintve minden nyugalomban zajlott. Az a balsejtelmem támadt, hogy miután Nassauban jól megtömték magukat, elindulnak a következő legközelebb eső enklávéba. Hozzánk. A gyanakvásomat azonban megtartottam magamnak.

Amikor a legkevésbé vártam, becsapott a mennykő. De nem úgy, ahogy gondoltam.

Fakóval mi voltuk az egyik legutolsók, akik aznap visszatértek az őrzérből. A szokásosnál is nagyobb területet kellett bejárnunk, mire megtöltöttük a zsákjainkat. A csapdák fele üresen tátongott, ami igen aggasztó, ám sikerült annyi prédát ejtenünk, hogy jogosan neveztük magunkat vadásznak. Pár Korcsot is sikerült leterítenünk, de ez szinte említésre sem méltó. Halál közeli állapotban voltak, csupa csont és bőr, meg vértől vöröslő fogsor.

Amikor átmásztunk a barikádon, rögtön tudtam, hogy valami baj van. Először is az örök háttal álltak az őrhelyüknek. Csak futó pillantást vetettek ránk, hogy lássák, emberek vagyunk-e, aztán visszamentek a köztérre, amely azon túl helyezkedett el.

Fakóra néztem, aki vállrándítással megemelte a zsákját. A húst egymásra pakoltuk a többihez – Sodrony majd később gondoskodik róla, és lassan közelebb húzódtunk, hogy halljuk, mi folyik. A szavak Őre ülésezett Mészfallal, Réz pedig kettőjük között állt. Egy nagydarab, vörösesszőke fickót láttunk a kör közepén. Mindenki abbahagyta a munkát, mert kíváncsiak voltak, hogyan alakulnak az események. Ahogy a közelbe értem, megakadt rajtam a szavak őrének szeme, aki mosolygott rám, mintha volna egy közös titkunk.

– A vád ellened tolvajlás és harácsolás – jelentette ki Mészfal kemény hangon.

– Mit hozol fel mentségedre? – kérdezte Réz.

– Nem én voltam. Soha nem tennék ilyet!

Jaj, ne! Még mielőtt körbefuthattam volna, hogy lássam oldalról az arcát, felismertem Kő hangját. Egy vakarcsot dédelgetett egyik

karjában, vonásain rettegés jelei mutatkoztak.

– Ezt Selyem találta elrejtve a matracod alatt. – A szavak őre felmutatta az egyik vékony, színes könyvet, amelyet én hoztam. – Szemtanúk állítják, hogy az archívum körül ólálkodtál. Tudsz bármi magyarázattal szolgálni, mielőtt meghozzuk az ítéletet?

Könnyek csordultak le a barátom arcán. A vakarcs a karjában megérezte, hogy Kő milyen állapotban van, és aprókat szipogva hüppögni kezdett.

– Az nem az enyém. Nem tudom, hogy került oda.

Figyeltem őket, és tudtam. Egyre növekvő rosszullét fogott el, mert tudtam. Valószínűleg Teke sem csinált semmi rosszat. Időnként találomra kipécéztek valakit. Emléktárgyakat helyeztek el a lakrészükben, aztán harácsolással vádolták meg őket. Szükségük volt erre, hogy a következmények mindenki tudatában frissen éljenek. Így érték el, hogy ne kérdőjelezzük meg a döntéseiket. Egykor elhittem, hogy az idősek jóhiszeműek és bölcssek.

De többé már nem.

Kőnek esélye sem volt a Felszínen, ráadásul egy vakarcsról is gondoskodnia kellett. Nemzett egyet; talán épp a fiút, akit a karjában fogott. Ezt nem nézhettem végig tétlenül. Ha az alagútbéli vakarcs emléke kísértett, akkor a barátom száműzetésével kizárt, hogy együtt tudjak élni.

– Ezzel még nem cáfolod a bizonyítékot – mondta Mészfal.

– Az enyém – szólaltam meg, mielőtt tudatára ébredtem volna, mit teszek.

Barátságatlan kezek lökdöstek a középpont felé. Megbotlottam, majd visszanyertem az egyensúlyomat – egyre közelítettem örülten zakatoló szívvel. Nem akartam ezt tenni; nem kellene ezt tennem. Nem akartam elhagyni az egyetlen otthonomat.

A szavak őre összehúzta szemét, ahogy rám nézett.

– Azt állítod, te loptad el? Miután mintapolgári viselkedésről tettél tanúbizonyságot? – szigorú arc kifejezése arról árulkodott, hogy tudta jól, semmi ilyesmit nem csináltam.

– Akkor miként került Kő magánlakrészébe? – tudakolta erélyesen Selyem.

Fogalmam sincs, mit feleltem volna, ám akkor Fakó

előretolakodott. Ne, ne tedd ezt! Maradj veszteg, ne keveredj bele! Abban a pillanatban próbáltam rávenni, hogy ne szólaljon meg. Még a fejemet is ingattam, de nem nézett felém.

Az idősekre összpontosított.

– Én raktam oda. Féltékeny voltam a barátságukra, és azt akartam, hogy a fiút okolják Pikk tetteért.

A kezdeti hüledezést csend követte.

Láttam, hogy mérlegelik, mit nyerhetnek azzal, ha két korábbi hős megbecstelenedik, ha két áldozatot kapnak egyért. Fakó bizonyult közülünk a legjobb vadásznak, így kiváló példát statuálhatnának vele. *Látjátok?* – mondanák. – *Bárki eltévelyedhet. Ezért olyan fontos az állandó éberség és engedelmesség.* Nagyon hamar összeültek, a névadó napom már ez sokkal hosszabb időbe telt. A helyzet komoly volt, és valakinek fizetnie kellett.

Mészfal megszólalt:

– Elfogadom a vallomásod. E pillanattól fogva száműzünk titeket, megfosztunk címeitektől, és bármely egyetemi lakos csak kiűzetés terhe mellett nyújthat segítséget vagy menedéket nektek. Eredjetek a felszínre, törvényszegők!

Bár készültem rá, a kijelentés súlyától összeroppantam. Próbáltam elkapni Gyűszű tekintetét, de elfordult. Ahogy szép lassan mindenki, egyik a másik után. Vakarcs koromban én is részt vettem kiközösítésen; csak azt nem tudtam, milyen érzés. Nekem biztos helyem volt. Minden évben – jutott eszembe. – Minden egyes évben küldtünk embereket a Felszínre.

Közben rájöttem, azért szálltak rá Köre, hogy figyelmeztessenek. Mert kedveltem őt, mert vakarcstársak voltunk. Emlékeztetőnek szánták, hogy hallgassak arról, amit esetleg Lobogótól vagy Fakótól tudtam meg. Nem gondolhatták, hogy így reagálok majd. Még én sem hittem el egészen.

Kő arckifejezése zavart volt, mintha nem értené, mi történik. Megütögette a vakarcs hátát, és feltörölte a könnyeit, miközben néma sértettséggel bámult rám. Annyi mindent éltünk meg együtt. Tényleg elhitte, hogy képes volnék...

– Tolvaj – köpött, és sarkon fordult, akárcsak a többiek.

Nem jött rá, hogy megmentettem. Nincs, aki méltányolja az

áldozatom. A tudat teljesen elfásított.

– Öt percet kaptok – mondta Selyem. – Nem engedélyezzük, hogy ételt vagy vizet vételezzetek a készletünkből. A személyes holmitokat magatokkal vihetitek, de megmotosunk majd, mielőtt végleg elhagyjátok az enklávét.

Szomorú tekintetében láttam, hogy tisztában volt vele, mit tettem. Hogy mit tett Fakó. Bár nem kedveltem, nem hittem, hogy ő rendelte így; ő csak végrehajtotta. Azt tudtam, hogy én miért álltam ki Kő mellett, de azt már kevésbé, hogy Fakónak mi oka volt rá. Akárhogy is, nem maradt más választása, mint követni engem a száműzetésbe.

Remegő kézzel berakosgattam pár holmimat a zsákba, amelyet az őrzőkre hordtam: váltás ruha, a pokrócom, a gyógykenőcs, amit Lobogó készített, és néhány csillogó csecsebecse. Akárki megmondhatja, nem volt sok mindenem. Már csak a fegyvereim maradtak, hát felcsatoltam őket reményvesztettség és levertség közepette.

Sodrony megállított útközben, és betaszígált a lakrészébe, amit még sosem láttam belülről.

– Nincs sok időnk! – a rekeszében kotorászott, és elővett egy tárgyat, amely leginkább egy bőrhámra hasonlított. A tartókba szárított húst, a tasakokba vizet rakott. – Tessék, vedd a ruhád alá!

– Megölnék, ha megtudják, hogy segítettél.

A fiú elhúzta a száját.

– Úgy, mint Lobogót?

– Honnan tudod?

– Szerinted ki foglalkozik a halottakkal? – Sodrony behuntya a szemét egy pillanatra, de még előtte megláttam a benne ülő bánatot. Lobogó fontos volt a számára. A keze ökölbe szorult, és a tenyerébe csapott. – Valaki elárult bennünket.

– Bennünket? – képtelenség, hogy ez kelepce lett volna, ahhoz túl kimódolt. De nem mertem teljes bizonyossággal kijelenteni.

A lázadókhoz tartozom.

Megdermedtem, mert arra gondoltam, hogy Fakóhoz hasonlóan ő is azt gyanítja, szerepet játszottam Lobogó halálában. Bárha ezt feltételezné, biztos nem segítene.

– Sajnálom! Bárcsak segítettem volna a lánynak, ahogy most te

nekem.

Megvonta a vállát.

– Ezzel nem vállalok nagy kockázatot. Azért fognak megölni, amit a távozásotok után fogok csinálni.

Most először láttam Sodronyt a maga teljes valójában – nem annak a meghunyászkodó, lóti-futi figurának, aki Mészfal nevében intézkedett. Tekintetében heves tűz lángolt; a válla talán nem volt széles, de egyenes és biztos. Kis híján megkérdeztem, mit tervez, de nem volt vesztegetni való időnk.

– Ne dobd el az életed – mondtam kedvesen. – Akármit teszel, ne legyen hiábavaló!

Bólintott.

– Mindig rendes voltál velem, Kő pedig jó ember. Tudom, hogy nem ő tette. És te sem.

– Senki nem tette – jegyeztem meg halkan.

Sodrony szaggatottan biccentett, átdugta fejét a függönyön, nehogy szemtanúk legyenek a közelben, és kitaszigált. A hám látszódott kissé a ruhám alatt. Ha szerencsém lesz, az örök csak a zsákomat kutatják át, engem nem.

Leköptek, ahogy áthaladtam a lakónegyeden a barikád felé. Felemelt fejvel mentem tovább, és levegőnek néztem őket. Fakóval ott találkoztam. Néma csendben álltunk, miközben átvizsgálták a holminkat. Forgó a fejemhez dobta a zsákom, én meg elkaptam. Alig mertem levegőt venni, ahogy közelebb lépett.

– Undorodom tőled – közölte halkan.

Nem válaszoltam. Mint már oly sokszor, Fakóval átmásztunk, és magunk mögött hagytuk az enklávét. Ám ezúttal nem járőrözni mentünk. Nem várt minket vissza egy biztos hely. Gondolkodás és különösebb cél nélkül futásnak eredtem.

Addig rohantam, amíg az oldalamba nyilalló fájdalom fel nem ért a szívemet mardosó kinnal. Azután Fakó megragadott hátulról, és megrázott.

– Nem fogjuk túlélni, ha ezt így folytatod!

Elfojtott kacaj tört fel belőlem.

– Megvesztél? Amúgy sem fogjuk túlélni. Ha Nassau kihalt, nekünk mi esélyünk van? Miért jöttél velem? Most miattad is

furdalhat a lelkiismeret.

– A társam vagy – felelte, mintha a szavak most más jelentéssel bírnának.

– De hát hazudtál. Tudom, hogy nem te tetted Kő lakrészébe a könyvet.

– Én meg tudom, hogy nem te loptad el.

– De ő sem – súgtam. – Csaltak. Ők voltak.

– Tudom.

– Mióta tudod? – szívszaggató fájdalom és csalódottság hasított belém, akár az üvegszilánk.

– Mindig is tudtam – mondta egyszerűen.

– Ez megmagyarázza, miért gyűlölted őket annyira.

Körém fonta mindkét karját, mire az első reakcióm az volt, hogy eltaszítam magamtól. Azonban már nem léteztek szabályok. Nem voltam vadásznő. Csupán egy lány, akinek hat forradás éktelenkedett a karján, így hát a mellkasára hajtottam a fejem, és hallgattam a szívdobogását.

– Ne tekintsd ezt halálos ítéletnek – szólalt meg egy idő után.

– Tényleg azt hiszed, hogy életben maradhatunk?

– Idelent? Nem sokáig. De a Felszín nem olyan, mint mondták, Pikk. Veszélyes, igaz, de a felmenetel nem jelent azonnali halált.

A fogam már a gondolatára is vacogni kezdett. Egész életemben az alagútbeli veszélyekre készültem. Semmi mást nem ismertem. Hátravettem a fejem, mintha keresztül tudnék látni a temérdek fémen és sziklán, és megpillanthatnám a Fakó által megélt csodákat és az átélt rémségeket. A felszíni világ olyan volt, akár egy legenda, amelyet csendes pillanatokban mesélnek a vakarcsoknak. Elképzelni sem tudtam, milyen lehet odafent.

– Ha te mondod!

– Gyere! Menjünk tovább. Ki kell jutnunk a területükről, mielőtt megérkezik a következő őrző, különben meg kell verekednünk az utunkba kerülő vadászokkal.

Ezt nem akartam. Az arckifejezéséből ítélve ő sem.

– Te ölted meg Tekét?

Hallgatása válasz volt a kérdésre.

– Nem fogunk sokáig lent maradni – közölte végül. – Emlékszel a

talapzatra, ahol első éjszaka aludtunk?

Ahol az a rémséges ürítő fülke volt – persze hogy emlékeztem. Bólintottam.

– Nos, a másik végében álló fémkapu eltorlaszolja a lépcsőt. Az a Felszínre vezet.

– És szerinted szabaddá tehetjük.

– Ha nem, az Odúlakók talán tudnak egy kiutat. Mindenféle mellékjáratot ismernek.

Bólintottam.

– Ezenkívül figyelmeztetnünk kell őket, hogy óvatosan kereskedjenek az enklávével, feltéve, hogy Sodrony igazat mondott. Ennyivel tartozunk nekik.

– Egyetértek.

Mögötte haladtam tovább. Fakó szédítő tempót diktált; tudtam, mit akar – kijutni az alagútból. Bármikor leléphetett volna, de talán nem akart egyedül belevágni. Ezt meg tudtam érteni.

Minden újabb lépéssel magam mögött hagytam az ismert világot.

kettő

a felszínen

*A lány a pincéből egy hosszú folyosóra jutott, ahová
besütött a hold, majd elérkezett egy ajtóhoz. Sikerült
kinyitnia, és nagy öröme a másik helyen találta
magát, nem a fal tetején, hanem a kertben, ahová
régóta vágyódott.*

George MacDonald: The Day Boy and the Night Girl
(A nappalfiú és az éjszakai lány)

Ismeretlen

A talapzat ugyanúgy festett – egy lényeges különbség volt csupán. A Korcs-tetemek eltűntek, még csontokat se lehetett látni, csak vérfoltok árulkodtak arról, merre vonszolták el őket. A fülünket hegyezve megpihentünk, hogy együnk és igyunk, aztán Fakó odasietett a fémkapuhoz.

Lakattal zárták le, de maga a kapu öreg és rozsdás volt. Folyamatos rúgásokkal végül sikerült annyira meggörbítenie, hogy átférjünk közte és a fal között. Ehhez viszont oldalt kellett fordulnunk, és bár kissé súroltuk a falat, sikerült átjutnunk.

Ott álltunk a másik oldalon. Lépcső vezetett felfelé, középen egy fémelválasztóval, amely két részre osztotta. Fakó ment elől, és elkezdtünk felfelé kaptatni. Sokkal kevesebb időbe telt, mint vártam. Ha az enklávében tudnák, milyen közel vagyunk a felszínhez, képletesen szólva igencsak hánykolódnának éjszakánként.

Ahogy magasabbra jutottunk, úgy változott a levegő. Megcsapta a bőrömet, új illatokat hordozott. Azonban a lépcső kőrakásban végződött. Csak a szél juthatott át rajta, ember nem. Egy pillanatig meredten álltunk ott, mert kútba esett a tervünk, és bármikor belefuthattunk az első vadásztársaságba.

– Akkor keressük fel az Odúlakókat – javasoltam.

– Ha az se válna be, ott, ahol megtaláltad az emléktárgyakat, állt egy lépcső. Szerintem az elvezet egészen felfelé.

Az félúton volt Nassau irányába. A csekély ellátmány birtokában, amelyet Sodrony biztosított, emberpróbáló menet lenne. Minél közelebb merészkedtünk a kihalt településhez, annál nagyobb az esély, hogy Korcsokkal is meg kell ütköznünk. De nem volt mit tenni. Fakóval visszamentem az úton, és újra átpréseltük magunkat a kapu mellett.

– Odatalálsz innen? – kérdeztem.

– Nincs olyan messze.

Képletesen szólva. Hosszú órákon át gyors tempóban futottunk. Zajok visszhangoztak a távoli alagutakból, de egy Korcsot sem láttunk. A járőreink jó munkát végeztek az utóbbi napokban, remekül megtisztították a területet.

Amikor odaértünk az elágazáshoz, ahol korábban elvesztettem Fakót, számolni kezdtem, és a megfelelő számú lépés elvileg elvezetett az Odúlakók búvóhelyéhez. Ujjaim végigfutottak a köveken, amíg meg nem találtam a lazább darabokat. Megnyomtam az egyiket, mire az kipottyant. Hatalmas szempár bámult ki rám.

– Pikk! – Azonnal felismertem Dzsengu hangját.

Kitágította a rést akkorára, amelyen átfértünk. Miközben a keskeny tárnában haladtunk lefelé, a tágasabb közösségi tér irányába, hallottam, ahogy sietve visszarakosgatja a köveket; nem hagyták, hogy a Korcsok tudomást szerezzenek róluk. Bizonyára nem ez az egyetlen be- és kijárat, csupán mi nem tudtunk másikról. A többi Odúlakó Fakót és engem bámult, bár nem szólaltak meg. Mivel egyikükön sem láttam sebesülés nyomát, megkönnyebbültem.

– Nem vártam ily hamar viszontlátás tőletek – mondta barátságos mosollyal.

– Akadt bármi gondotok az első kereskedőcsoporttal? – tudakolta Fakó.

Dzsengu vigyorgott.

– Nem, miután tisztázódtuk, hogy nem eresszük be őket, amíg oda nem aggyák halakat, addig meg talán órájuk találnak Húsfalók szépen.

Hatalmas kő gördült le a szívemről. Ha úgy vesszük, az ész is egyfajta erősség. Az Odúlakók egyforma feltételekkel kereskedhettek az enklávéval.

– Mennyit vittek el?

Az odúlakó megvonta a vállát.

– Sokat. Minekünk nem kell. Ehetetlen.

Körülbelül így gondoltam én is. Fakó mosolygott.

– Szólni akartunk, hogy ne bízzatok bennük teljesen, de úgy tűnik, egy lépéssel előttük jártatok.

– Tejjesen senkiben nem bízunk – jegyezte meg Dzsengu bölcselkedve. – De hal, az hal.

Udvariasan visszautasítottam egy pohár gőzölgő valamit, amivel kínáltak. Nem volt jó illata. Inkább megeszem az utolsó falat szárított húsomat, és iszom a langymeleg vizet, amit Sodronytól kaptam. Ám most fontos dolgot kellett megbeszelnünk.

– El kell hagynunk a föld alatti világot – jelentettem ki.

Dzsengu megbillentette a fejét, és olyan kifejezés ült ki arcára, amelyet aggodalomnak véltem.

Folytattam:

– Nem arra kérünk, hogy fedjétek fel a rejtekjárataitokat. De ha megmutatnátok a kivezető utat, hálásak lennénk.

Az odúlakó elgondolkodott.

– Én megmutathatom. Ők viszont – a többi Odúlakó felé biccentett – tudakolni akarják majd, mivel fizettek.

Ezt kihagytam a számításból.

– Mit szeretnétek?

– Mitek van? – kérdezett vissza.

Egy vállrándítás kíséretében kiöntöttem a zsákom tartalmát a padlóra. Elég közel voltunk a fáklyákhoz, így minden tulajdonomat szemügyre vehette. Az a néhány csecsebecse, amely az évek során úgy hozzám nőtt, a fényben egyszerre ragyogni kezdett. Dzsengu lehajolt, megbűvölte egy apró, csillogó kék tárgy. Megmutattam, hogyan kell kinyitni. Belül egy kicsiny tükör rejlett. Kivételesen ez hibátlan volt, nem repedt meg, mint a többi. A műtűr finom illatot is árasztott. Fogalmam sincs, mire használhatták régen, de szerettem nyitogatni, és nézegetni benne a szemem. Az egyetlen, amit szülőanyámtól kaptam, családi kincs. Azóta megvolt, mióta az eszemet tudom.

Kisajátítva felmarkolta.

– Eszt. Ezér megmutatom.

Hát-persze. Kissé belesajdult a szívem, de kénytelen voltam elfogadni, hogy semmit nem adnak ingyen.

– Áll az alku. Hosszú az út?

– Kétalvásnyi.

– Indulás előtt pihenhetünk a raktárban?

– Hely van má bőven.

Nem kísért el bennünket. Már leszámoltam az odavezető utat, a harcon kívül ez volt az egyik fő erősségem. Ezúttal a talapzat félig üresen állt. A vadászok rengeteg emléktárgyat elvittek a szavak őréhez, aki katalogizálta őket; hosszú ideig el lesz foglalva vele.

Ha szép lassan hozzászoktatom magam a gondolathoz, nem taglóz le majd az ismeretlentől való félelem. Fakó talán tudta, mit érzek.

Úgy aludtunk el a talapzaton, hogy nem került szóba, mit tartogathat a jövő.

Miután felébredtünk, megettük az utolsó falat élelmünket. Azután Dzsengu jött értünk. Visszavezetett a köztérre, majd le egy másik alagútba. Számoltam a lépéseket, de a sok kacskaringóba hamarosan belezavarodtam. Ha rajtam múlna, nem hinném, hogy rátalálnék a helyes útra.

Ez az alagút nyirkos és párás volt, azonkívül iszonyúan bűdös. Dzsengu kis fáklyát vitt a kezében, ami számomra azt jelezte, hogy itt nincsenek Korcsok. Középen sötét víz csordogált lefelé, ezért igyekeztünk a széleken maradni, és kikerülni a lebegő, bundás tetemekeket.

Nyomorúságos út volt. A végén ráfanyalodtunk arra, amit Dzsengu adott enni, és bízunk benne, hogy nem lesz tőle bajunk. A levegő gusztustalan ízét is nehezen viseltem, így próbáltam az orromon át lélegezni. Úgy tűnt, túravezető odúlakónkat nem zavarta, Fakó pedig nem panaszkodott.

Végül elérkeztünk egy nyálkás falhoz, amelyhez fémrudakat erősítettek. Dzsengu hátravetette a fejét.

– Mászka fel! Nyom! És kinn is vattok.

– Te nem jössz?

– Nem kell minekünk semmi Felszínről mostan. Néha szokunk ott gyűjtögetni, eszt-aszt.

Alkalomadtán felugranak utánpótlásért? Érdekes. Lehet, hogy Fakó mégsem mondott butaságot. Talán mégis túlélhetjük.

– Köszönünk mindent! – mondta Fakó.

– Igen, köszönjük!

– Szívesen!

Az odúlakó nem várta meg, míg sikeresen felérünk. Sarkon fordult a fáklyával, és visszacaplatott oda, ahonnan jött. Rövidesen bekebeleztek minket az árnyékok, és csak Fakó halvány körvonalát láttam a közelben.

– Én megyek fel elsőnek.

Nem vitatkoztam, de azt sem engedtem, hogy túlságosan le hagyjon. Amint mászni kezdett, én is követtem. A síkos fémen sokszor megcsúszott a tenyerem; ilyenkor elvesztettem az egyensúlyom, és

majdnem leestem. Mogorván kaptattam tovább felfelé.

– Látsz már valamit?

– Mindjárt vége. – Hallottam, hogy tapogatózik, aztán mintha fém súrlódott volna a kövön. Fakó kiemelkedett egy kisebb lyukszerűségből. Szórt fény áradt lefelé; ilyen árnyalatút még sosem láttam. Kellemesen ezüstös és hideg színe volt, akár egy korty víznek. Fakó segítségével megtettem a hátralévő utat, és első alkalommal megpillantottam a fenti világot.

Elakadt a lélegzetem. Lassan körbefordultam, megdöbbenett, milyen hatalmas. Hátrabillentettem a fejem, és egy óriási, fekete térség tárult a szemem elé, amelyet világosság pettyezett. Legszívesebben lekuporodtam volna, és eltakartam volna a fejem. A roppant tér hatására rettegés fogott el.

– Nyugalom – mondta Fakó. – Lefelé nézz! Bízz bennem!

Igaza volt. Amikor a földet néztem, a rettegés alábbhagyott. Ebből a szögből csak szükség esetén pillantottam fel. Magas valamik vettek körül minket, zavartak a kilátásban. Üvegszilánk és kötörmelék hevert szanaszét a talajon. Mivel csak az enkláve zajait ismertem, a levegőben zsibongtak a számomra azonosíthatatlan hangok. Szél süvített a sziklák között, mintha bús éneket dalolna. A csiripelés és a zizegés megriasztott. Nem voltunk egyedül, és nem tetszett, hogy nem tudtam, mi rejtőzik a sötétben.

Odalent mindent ismertem.

Nem mutattam, hogy félek. Zárd ki a zajokat, vadászni!

– Mik azok? – érdeklődtem mutogatva.

– Épületek, főként üres épületek.

Némelyek valószínűtlen magasságokba tornyosultak. Elképzelni sem tudtam, hogyan épülhettek ilyesmik. Mások megroskadtak és ledőltek, törmeléket szórva a földre. Ez viszont ismerős volt.

Legalább a levegő nem égette a tüdőmet, és frissebbnek is hatott, mint amit az elmondások alapján vártam. Se rothadás, se bűzös szél, mint odalent. És ahogy itt álltam, nem éreztem rosszul magam. Szinte meg sem lepődtem, hogy az idősek hazudtak. Bár az is lehetséges, hogy változás következett be a Felszínen, amióta menedéket találtunk a föld alatt.

Amíg én igyekeztem kiismerni magam, Fakó visszahelyezte a

fémkört a helyére, és jól rátaposott. Egy végtelenbe nyúló, öreg kőszikla közepén álltunk. Nem tűnt természetes képződménynek. Kora és ramaty állapota ellenére úgy hittem, ezt a valamit kiöntötték, majd hagyták megkeményedni.

– Jó lenne, ha mindent elmesélnél erről a vidékről, amit tudsz – kérleltem reszketve.

– Így lesz – ígerte Fakó. – De előbb menedéket kell keresnünk. Idefent nincsenek Korcsok, legalábbis eddig nem voltak, azonban akadnak más veszélyek, úgy emlékszem.

– Amerre csak nézek, búvóhelyeket látok.

Bólintott.

– De mindegyiket megjelölték. Látod? – Ahogy elindultunk, rámutatott az épületeken virító, kisebb fehér és vörös festékjelzésekre.

A felszíni bandák komolyan veszik a terület fogalmát.

Nem kéne ujjat húzni velük.

– Mi az a banda?

– Olyasféle, mint az enkláve – magyarázta. – Csak galádabb.

– Ezért jöttél el? A bandáktól menekültél?

Részben.

Láttam, hogy nem kapok válaszokat, amíg az épületek pásztázása köti le a figyelmem, így igyekeztem segíteni neki. A szimbólumok jelentését ugyan nem ismertem, azt viszont meg tudtam állapítani, hogy a falon voltak-e. Egy ideje sétáltunk már a durva kőösvényen néhol felpúposodott, mintha a világ felemelte és megrázta volna, mikor Fakó kiszúrt egy omladozó, piros épületet, amelyen semmiféle jelzés nem látszott.

– Ez? – kérdeztem.

– Nézzük meg! – felszökkent három lépcsőfokot az ajtóhoz; megpróbálta kinyitni, sikerrel. Azonban botladozva meghátrált, és egyik kezét az arcához szorította. – Ne gyere ide! Nem csoda, hogy senki nem akarta birtokba venni.

A távolság, amelyet bejártunk, hihetetlennek tűnt számomra. Mindvégig a pánikomat igyekeztem leküzdeni. Nem is lehetnék idefent. Az érzés ellen az új látványosságokra összpontosítottam. Valami csapdosott fölöttünk a sötétben, én pedig hirtelen

leguggoltam, és összegömbölyödtem.

– Ez meg mi volt?

Fakó mosolygott.

– Madár. Nem tudnak megenni, túl nagy vagy nekik.

Az állat felfelé vitorlázott az égből. Megmutatta szárnyai íves, kecses körvonalát. Csodáltam, hogyan létezhet ilyen mesés teremtmény, és elmerengtem, milyen érzés lehet így utazni, méltósággal, a széllel sebesen.

– A régi mesék igazak – sóhajtottam.

– A többségük.

Annyit gyalogoltunk, hogy már sajgott a lábam. Láttam még madarakat póznákon, épületeken. Itt-ott rozsdás fémroncsok heverték az utcán. Fakó elmondta, hogy autóknek hívták őket, és egykor azon a felületen jártak, ahol most mi. Ezt kételkedve fogadtam. Növények türemkedtek át a repedéseken, ezért a kő mohás, egyenetlen képet mutatott.

Az ég kezdett kivilágosodni, mire találtunk egy épületet, amely nem búzlott iszonyatosan, és bandajelés sem virított rajta. Fakó próbálta kinyitni az ajtót, de zárva volt.

– T alán van másik bejárat.

Körbementünk, és találtunk hátul valamit, amit Fakó ablaknak nevezett – olyan alacsonyra helyezték, hogy becsusszanhattam rajta. Fakó is velem akart jönni, de túl szűknek tűnt. Leintettem, hogy ne aggódjon.

– Vadásznő vagyok – mondtam megszokásból. – Nem lesz bajom.

Újfent rá kellett döbbernem: nincs jogom ezt a címet használni. Elhessegettem rosszkedvemet, és megkértem, hogy toljon fel. Az ablak kinyílt, én pedig befurakodtam rajta. Fejjel lefelé lógtam, majd sikerült talpra érkezni. Menet közben bevertem a vállam a falba.

Amikor szétnéztem, láttam, hogy egy sötét szobában állok, azonban ki tudtam venni az ajtó formáját. Itt még a sötétség sem tűnt olyan feketének, mint odalent. Talán van előnye is a felszíni létnek. Kikerültem a hulladékot: több halom porlepte üvegszilánkot, és olyan dolgokat, amelyek azóta vagy elrothadtak, vagy elporladtak. Ám akadt pár tárgy, amelyet felismertem: evőeszközök, üvegpalackok, tányérok meg különböző színű és mintájú csészék. A szavak őre az

izgatottságtól belehalna a látványba.

Némi babrálást követően sikerült kioldani az összes zárat, azután kinyitottam az ajtót, és beengedtem Fakót. Miután bejött, újfent mindent beretesztelt, majd körbenézett.

– Ez egy raktár. Azt hiszem, valamiféle bolt lehetett.

– Bolt?

– Ahol az emberek, kereskedtek.

Jó ötletnek hangzott. Az enklávéban szokásos módon a társalgó helyettesítette a boltot, ahol szemügyre vehettük egymás portékáit, majd kiajánlhattuk érte legkiválóbb árucikkeinket. Viszont ha az emberek más-más épületekben laktak, kellett egy helyszín, ahol összegyűlve kereskedhettek egymással.

– Nézzünk körül!

Én mentem ki elől, át egy sötét folyosón, és be egy nagyobb szobába. A fémpolcok – guberáltunk pár ilyet az évek során – nagy része üresen állt. Csupán néhány konzerv maradt rajtuk, amelyek ismerősnek tűntek, a többit sosem láttam ezelőtt. Üvegszilánkok ropogtak a talpam alatt. Egy másik ajtó ürítőfülkéhez vezetett, de ez nem szaglott úgy, mint a korábbi. A közelben Fakó eltekert egy fogantyút, de semmi nem történt.

– Régen jött belőle víz, olykor – közölte. – Ezt ittuk, apa meg én, aztán ő megbetegedett.

– A víztől?

– Talán. Vakarcs voltam. Csomó mindent nem mondott el nekem.

– Akad még egy kis vizem, ha szomjas vagy. Fordulj meg! – kérdés nélkül hátat fordított. Kikecmeregtem a bőrhámból. – Sodronytól kaptam. Találsz benne vízszakokat. A hús már elfogyott, de innivalóm még maradt.

– Miért? Hatalmas kockázatot vállalt ezzel.

– Tudom.

– Bárcsak megköszönhetném neki!

– Én megköszöntem kettőnk nevében. Lássuk, mi van még itt!

Bent találtunk egy újabb ajtót, amely a hátsó szobából nyílt. Először nem tűnt fel, mert ahhoz szoktam, hogy az alagút csak egyirányú. Fakó észrevette, és kinyitotta az ajtót. Lépcső vezetett felfelé.

– Tudtam én, hogy kétszintes az épület – motyogta magában, és elkezdett futni felfelé.

Ezt nem tartottam jó ötletnek, de még kevésbé akartam egyedül maradni. Miközben kaptattam, megszokásból számoltam a lépéseket, még ha idefent mindent tökéletesen is láttam.

A lépcső egy magánlakrészbe vitt minket, legalábbis én így hívtam. Az én mértékemmel mérve elképesztően fényűzően rendezték be. Csak az időseknek lehetett volna ilyen elegáns lakhelyük az enklávében, de még ők sem birtokolhattak volna ekkora teret. A szoba úgy öt méter hosszú és majdnem ugyanilyen széles lehetett. Azt felismertem, hogy a berendezési tárgyak bútorok, de a nevüket meg kellett kérdeznem Fakótól.

Lángolt az arcom a szégyentől, amikor vigyor kíséretében rájuk mutogatott.

– Kanapé. Szék. Asztal.

A kanapé elképesztő érzést nyújtott, amikor belesüppedtem, áporodott szag ide vagy oda. Még a rongymatracom sem bizonyult ilyen puhának. Hátradöntöttem a fejem, és behunytam a szemem. Hallottam, ahogy Fakó mászkál, és feltérképezi a helyiséget.

– Van még egy szoba – mondta. – Mindkettőnknek jut saját lakrész.

– Enyém a kanapé.

Leült mellém.

– Szóval kérdezni akartál tőlem.

Ez bizony felhívásnak hangzott, hogy az égvilágon akármiről faggathatom.

– A Felszínen születted... meddig éltél itt?

– Úgy nyolc-kilenc évig? Aztán apám halála után elmérgesedett a helyzet. Lekergettek az alagútba, ahol egyszerűen... elvesztem. – Tekintete sötét lett és távoli, mintha fájó emlékeket idézne fel.

Eszembe jutott, milyen állapotban találtak rá a vadászok, mintha kiveszett volna belőle az emberség. Ha valaki évekig egyedül él a sötétben, ez történik. Újfent csodáltam őt, amiért túlélte.

– Miért maradtál velünk, ha egyik bandába sem álltál be?

– Az idősek nem hagytak választást – felelte. – Illetve ahogy vesszük. Miután a vadászok elfogtak, közölték, hogy vagy harcolok értük, vagy meghalok.

– Ó! – nem csoda, hogy gyűlölt bennünket. Foglyul ejtettük.

– Már nagyfiú vagyok, meg tudom védeni magam. Más lesz a felállítás, ha újra összefutunk a bandákkal.

– Mi rossz van bennük? Mármint miben hasonlítanak az enklávéhoz? – még mindig fájt a csalódás, amit okoztak.

Félig felém fordult, karja a fejem mögött pihent.

– Emlékszel a szabályokra, amelyekben hittél? Hogy a védelmedet szolgálják, és az idősök csak mindenki javát akarják?

Bólintottam, alig bírtam ki egy helyben ülve.

– Mi van velük?

– A bandákban nincsenek szabályok. Nagyon... durvák, Pikk. Apámnak volt fegyvere, így békén hagytak minket. Miután ő elment, mindenképp be akartak venni maguk közé. Ők nem csak gondozzák a vakarcsaikat. Olykor... – Tekintete az enyémbé fúródott, szinte kérelt, hogy ne kelljen kimondania.

A hideg futkosott a hátamon.

– Ó!

Az enklávéban ritkán fordult elő, hogy az idősök ilyesfajta elferdülésen kapták a nemzőket. Azoknak nemcsak száműzetés járt; meg is vágták őket, hogy a Korcsok hamarabb rájuk találjanak.

– Most már érted, miért nem akartam, hogy beavassanak.

Magam is hevesen tiltakoztam volna ellene.

– Mondj el mindent a bandákról! Tudnom kell, hogy mivel állunk szemben.

– Közösülni akarnak majd veled – mondta szemlesütve. – A fejlődés egyetlen módja, ha ölnek. Addig ölnek, amíg nem marad élő ember, aki keményebb volna náluk.

– Szóval nem olyan, mint az enklávé, ahol a kor a bölcsesség jele. Felnevetett.

– Nem. Mi már idősnek számítanánk. Nem élnek túl sokáig.

– De nem betegség vagy az életkoruk miatt.

– Nem. A bandákban megölnek, mert van valamid, ami kell nekik, vagy egyszerűen csak az útjukban állsz.

– Akkor sokat kell nemzeniük, hogy pótolják a kiesést.

Fakó hátrasimította a hajam, és közben hozzáért az arcomhoz. Ujjainak melegétől bizsergés futott át rajtam. Oldalra billentettem a

fejem, így a tenyere a tarkómat érintette. Hüvelykujja könnyedén végigsimított puha bőrömön, és én megrezzentem. Mire lassan hátrahúzódott, kis híján kiment a fejből, miről is beszélgettünk.

– Szerintük a lányok csak erre jók. Titeket idefent nem véd semmiféle szabály. Nincs hatalmatok.

Jeges érzés mart belém. Szóval így értette, hogy veszélyes itt, csak másféleképp. Idefent a női lét egész mást jelentett. A karomon virító hegektől nem fognak megrettenni, de talán, ha látják, hogy ügyesen forgatom a fegyvert, elgondolkodnak.

– Azt hiszem, bőven elég volt mára a válaszokból – ismertem el szemlesütve.

– A fontos dolgokat már tudod.

– Várj! Még egyet kérdeznék.

– Nyugodtan.

– Hogyan kaptad a neved? Erre mindig kíváncsi voltam.

Egy pillanatig azt hittem, nem fog válaszolni, mert az enkláve szabályai szerint ez tolakodásnak számított. Amennyiben nem voltam ott, és nem járultam hozzá az ajándékhalomhoz, meg kellene várni, amíg önszántából el nem árulja. Csakhogy már nem az előírásaik szerint éltünk.

Beletúrt a zsákjába, és egy szakadt papír fecnit kotort elő. Elvettem, és odatartottam a tompa fény elé, amely épp csak annyit ért, hogy ki tudtam venni a betűk formáit. Olyan régi lehetett, hogy sokuk elkopott:

Nncst bfakósz n.

A vére finoman rácseppent az utolsó előtti szóra. Ujjaimmal megdörzsöltem a fényes, síkos papírt – egyetlen enklávebeli anyaghoz sem hasonlított. Világított a sötétben. Ő részt vett az én névadásomon, különben én is elővettem volna a kártyámat. De már látta. Tudta. Megtisztelve éreztem magam, és visszanyújtottam a talizmánját.

– Egy régi flakonról származik – közölte. – De azt nem vihettem magammal állandóan, túl nagy volt, ezért lekapartam róla a papírt.

– Tudod, mi van ráírva?

Hüvelykujjaival széthúzta a széleit; láttam, hogy ott sötétebb kicsit. A névadója óta gyakran nézegethette.

– Szerintem az, hogy „Nincs több fakó szín”.

Számomra ez csodálatos üzenetnek hangzott, a bizalom és hűség ígéretének. Nem fakul meg a színe, egyenes, őszinte, aki mindig színt vall. Ez a név passzolt olyasvalakihez, aki nem hagyja cserben a társát, még ha az el is tűnt a sötétben, és nem engedi, hogy egyedül menjen a Felszínre.

– Illik hozzád. – Szünetet tartottam. Elgondolkodtam, megkérdem-e. Lehet, hogy nem emlékezett. Lehet, hogy nem árulja el.

– A szülőapád hogyan nevezett?

– Mint mondtad, már Fakó vagyok. Inkább nem bolygatnám a múltat.

Megértettem. A régi nevét egy halott embertől kapta. Nem tűnt helyénvalónak kimondani. Amikor körém fonta a karját, nem ellenkeztem. Várt egy szívdobbanásnyit, mintha a reakciómat figyelte volna, aztán fejét lassan az enyémnek támasztotta. A bánat leple borult rá, olyan veszteségek érték, amelyeknek én sem szemtanúja, sem elszenvedője nem voltam.

Ez a közelség újnak hatott... és bizalmasnak. Másfajta, mint Gyűszű és Kő társaságában – akkor nem tapasztaltam izgatónan kellemes bizsergéseket a testemben. Mert úgy tűnt, neki szüksége van rám, még ha kimondatlanul is, én pedig válaszként odafordítottam a szám az övéhez, és felidéztem a csókot.

Miután elhúzódott, testének melege szellemként még hosszú ideig velem maradt, és kísértett álmomban.

Napfény

Amikor felébredtem, hirtelen azt hittem, kigyulladt a szoba. Négykézláb iszkoltam a kanapéról, és épp futásnak akartam eredni, amikor az érzékszerveim utolérték ösztönös félelmemet. Füst nélkül nincs tűz sem; kölcsönös viszonyban állnak.

Akkor meg mitől volt olyan világos a szobában?

Odakúsztam az ablakhoz, és kikémleltem, a fájdalom miatt szememet csak résnyire nyitottam. Minden ragyogott. Ha ezt bárki meséli nekem, nem hiszem el. A fény bántó volt.

Fakó jött oda mögém. A szeme körül viselt valamit, és odanyújtott nekem egy másikat. Az arcomra vettem.

– Napszemüveg. Maradt pár lent a földszinten – mosolygott. – Jól jön. Már én is elszoktam a naptól.

Szóval a fénynek neve is volt. Még nem tudtam eldönteni, hogy tetszik-e, de így, letakart szemmel elviseltem.

– Ártani fog nekünk?

– Meglehet. Emlékezz csak, milyen rég jártam itt utoljára.

A füstüvegen át életemben először végignéztem a városon. Persze láttam már régi, kifakult képeken. Az idősek azt állították, egy elveszett világot ábrázolnak, amely menthetetlenül fertőzött. Semmi más nincs a Felszínen, csak rettegés és halál. Mint meséik többsége, ez is tartalmazott szemernyi igazságot a hazugságok alá temetve.

Nyúlánk formák kerültek a látóterembe; némelyik már összeomlott, és romokban hevert. Az alacsonyabb épületek, amelyek odalent megbújtak, jobban tartották magukat. Régi kőből készültek – egy részük természetesnek tűnt, másokat mintha emberkéz alakított volna. A színeket kiszívta az égető nap; az odalent talált emléktárgyak is hasonlóan kifakultak nálunk. Szorosan egymás mellé építették őket, nem maradt sok hely közöttük, és az idő alkalomadtán egyiket-másikat oldalra döntötte, ezért fáradtan pihentek szomszédjukon.

Egy építmény a társai fölé magasodott zölden csillogó, hegyes tornyával. Különbözött a környező többi háztól, jóval mutatósabbnak látszott, az ablakok tetejét lekerekített csúcsok díszítették. Többségük cakkos darabokban lógott, falát pedig fehér festékkal jelölték meg, hirdelve, hogy már birtokba vették. Nem tudtam megmondani, mi

okból, de az épületben esett kár elszomorított. Eltökélten megfordultam.

– Mi a tervünk? – kiosztottam az enklávebeli élelmünk maradékát. Véleményem szerint az első teendők étel és víz beszerzése.

– Apám folyton arról beszélt, hogy el kéne hagyni a várost – mutogatott Fakó. – Így nevezte ezt a helyet. Mesélt egy olyan vidékről, ahol minden zöld és tiszta, ahol ételt lehet termeszteni, ahol bőven akad vadászni való állat, és inni lehet a vízből anélkül, hogy az ember megbetegedne.

Elég valószínűtlennek hangzott, de...

– Elárulta, hogy merre van?

– Északra. Csak ennyit mondott.

– Akkor indulás!

Reméltem, hogy körülbelül azért tudja, merre kell menni. Kissé kételkedtem abban, hogy én képes volnék eltájékozódni a Felszínen.

– Várjunk, amíg beesteledik. Nappal nagyobb eséllyel futunk bandákba, és gyanítom, hogy le is sülhetünk odakint.

– Lesülhetünk? – elképzeltem, ahogy egy nyárson ropogósra pirítanak.

– A nap miatt – mosolygott kissé Fakó. – A bandatagok nem fognak minket megfőzni és megenni.

– És honnan szerzünk vizet? Ételt esetleg találhatunk útközben is, de...

– Már gondolkoztam ezen. Víz akad a földszinten. Ha valahogy fel tudnánk forralni, talán meg is felelne.

– Rakhatnánk tüzet kint a hátsó részben. – Bőven volt mit elégetni.

Felkeltem, és átkutattam a fiókokat. Találtam egy edényt, de kellett valami, amivel a lángok fölé függeszthetjük. Egész nap ezt a tákolmányt csináltgattuk mindenféle hulladékból.

– Szerinted sikerülni fog?

A fejemet ingattam. A nap nagy része ráment az összerakásra, Fakó pedig őrt állt, amíg tüzet csiholtam. Vigyázó tekintete feszültté és egyúttal magabiztossá is tett. Ha lebzselne a környéken pár bandázó, ő kiszúrná őket. A zajok számomra továbbra is túlságosan furcsán hangzottak ahhoz, hogy azonosíthattam volna a várható fenyegetést, azokkal kezdtem, amelyeket Fakó ártalmatlannak ítélt, például a kis

állatok csipogása és a szárnyak suhogása. A látásom sem volt éppen normálisnak nevezhető. Még szemüveggel is alig bírtam elviselni a napfényt. Bár a melegség különösnek és csodálatosnak hatott a bőrömön, Fakó visszahessegetett a házba.

– Csak módjával, Pikk! Hozzá kell szoknod, különben csípni fog.

Jó. Azt mondta, a naptól leéghetek. Mondjuk tényleg elég tüzesen festett: csupa narancsságra és vakító ragyogás.

Felbámultam rá a sötét szűrőn keresztül, az ablakon át, és azon tanakodtam, hogyan feledkezhettünk el valamiről, ami ennyire hatalmas. Lent az enklávében nem esett szó nappalról vagy éjszakáról, nem emlegettek mást, csak izzó levegőt meg tűzforró vizet. Valahogy sikerült mindent összekavarniuk. Bánat fogott el, ahogy tudatosult bennem: a szavak őre egész életét hazugságoknak szentelte. Kár érte.

A raktárszobában ültem, amíg Fakó az érdemi munkát végezte, és elkezdtem szemügyre venni a poros, papírszerű dobozokban heverő holmikat. Találtam egy fémes tárgyat, amely első pillantásra nem tűnt különösnek, de minél többet játszottam vele, annál több része bukkant elő. A kést felismertem, a többi eszközt viszont nem. Úgy tűnt, kettővel jól lehet szűrni, a maradékot tekintve viszont csak találgatni tudtam. Mivel könnyű volt, és szépen összehajtható, a zsákomba raktam.

A nyitott ajtón keresztül figyeltem, ahogy Fakó dolgozik. Az öngyújtóval, amelyet apja hagyott rá, lángra lobbantotta a kisebb tárgyakat, aztán sorban a többi is meggyulladt. Végül a tűz fényesen és tisztán égett, füst kígyózott az ég felé. Az enklávében soha nem hagytuk, hogy ekkorára nőjön. Itt látszólag nem számított. Átfutott az agyamon a gondolat, hogy valaki esetleg észreveszi a lángokat, és idejön megnézni, de még ha így is lenne, elintézzük.

Fakó megfordult, és meglátta, hogy bámulom.

– Találtál valami jót?

– Meglehet.

Tovább kurkásztam csalódottan, hogy elutasította a segítségemet. Azon tűnődtem, vajon mindig ilyen hasznavehetetlen leszek-e a Felszínen. Egy magas polcon poros fémdobozt fedeztem fel. Leemeltem, és megpróbáltam kinyitni. Bizonyára valami fontos lehet

benne. Egy nyílást vettem észre rajta, amelybe, úgy tűnt, illik egy tárgy; az nyitja.

Idővel végül sikerült rálelnem a megfelelőre. Becsúszattam, és kattantást hallottam. Amikor felemeltem a fedelét, mesés dologra bukkantam. Egy könyvre. Nem egy részére, nem pusztán lapokra. Egy egész könyvre. Ráadásul nem is olyan vékonyra, mint amilyeneket eddig találtam lent az alagútban. Jóformán féltem megérinteni.

Az eleje bézsszínű alapon kitüremkedő betűkkel és zöld festékekkel díszített egy különös képet, amelyen egy furcsa ruhát viselő lány, egy szárnyas vakarcs meg egy madár szerepelt. Kissé nehézkesen, de sikerült kiolvasnom a betűket: „A nappalfiú és az éjszakai lány. George MacDonald meséi.” Bár a legtöbb szót megértettem, nem tudtam összerakni. Elbűvölve és lélegzetviassafojtva kinyitottam. Halk, pukkanó hangot hallatott, mintha hosszú ideje senki nem nyúlt volna a könyvhöz, ami valószínűleg igaz is volt. Az ujjam segítségével lassan, egyenként összeolvastam a betűket, bár több szó is kifogott rajtam. „London: Arthur C. Fifield, 1904. Kiadja Greville MacDonald; nyomta S. Clarke, Manchester.”

Rettentő óvatosan lapoztam egyet, és elállt a lélegzetem. Valaki írt a könyvbe. A szavak őre elájulna. A halvány tintával lejegyzett szöveg így hangzott: „Marytól Gracie-nek szeretettel.” Ezek nevek voltak, gondoltam, amiből az következett, hogy a könyvet ajándékba adták. Mások kezében is járt már, olyanokéban, akik az elveszett világban éltek. Nekik is voltak az enyéimhez hasonló álmaik, de már sosem fogom megtudni, teljesültek-e. Éreztem, hogy egy különös kapocs köt össze bennünket.

Megfeledkeztem minden gondomról.

Megfeledkeztem a veszélyről. A csodától ittasan ujjbegyemmel átlapoztam a következő oldalra.

Élt egyszer egy boszorkány, aki arra vágyott, hogy mindent tudjon a világon. Ám minél bölcsebb egy boszorkány, annál inkább hajlamos fejjele rohanni a falnak. Valtrának hívták, és egy farkas élt az elméjében. Önmagában őt nem érdekelte semmi – csak tudni akart róla. Gonoszsága nem természetéből fakadt, a farkas tette ilyenné. Magas és méltóságteljes alkatához hófehér bőr, vörös haj és tűzben lángoló, szénfekete szem párosult. Egyenes és erős személyisége

olykor-olykor összeroskadt, megingott, és ilyenkor egy pillanatig a vállára döntött fejjel ücsörgött, mintha csak a farkas előmászott volna az elméjéből, hogy a hátára vándoroljon.

– Mi jót találtál? – kíváncsiskodott Fakó.

Majdnem eldugtam előle, aztán hirtelen nagy megkönnyebbülés fogott el, mert rájöttem, már nem kell ilyesmihez folyamodnom. Szótlanul felé nyújtottam a könyvet. Megcsodálta, ugyanolyan tisztelettel bánt vele, mint én. Gyorsabban olvasott nálam, majd amikor befejezte az első oldalt, fátyolos tekintettel nézett vissza rám.

– Elvisszük – mondtam. – Nem nehéz.

Belecsúsztotta a könyvet a zsákomba, és visszament dolgozni. Mire besötétedett, pár napra elegendő tiszta vízzel lettünk gazdagabbak. Titokban féltem útra kelni, mert már megszoktam ezt a két szobát. Bent nem tartottam semmitől. Odakint viszont a hatalmas, éktelen nagy égbolt terjengett mindenfelé, és már a puszta mérete miatt is legszívesebben elbújtam volna.

A sötétség viszont most valamiért másnak hatott. Levettem a szemüvegem, és felfelé bámultam. Ezüstös ív nyúlt el székében a világosabb foltok között; olyannak tűnt, akár egy görbe tör, csodaszép, de halálos, mintha kettészelné az eget.

Nem mutattam ki, mennyire rettegek. Felmálháztam, mintha ez is csak egy rutinórjárat lenne.

Ellenőriztem a fegyvereimet meg a készleteinket; egy vadász határozottságával vállra vettem a zsákom. Az éjszakával nem volt bajom.

De te nem vagy vadász. Csupán egy lány, akinek hat sebhely éktelenkedik a karján.

Viszont legalább Fakó is viseli őket. Lehet, hogy a törzsem kitalált, de nem voltam egyedül. Ez sokat számított. Ha magam jutok a felszínre, már rég feladtam volna. Túlságosan eltért attól, amit eddig ismertem. Azonban Fakó higgadt határozottsága elhitette velem, hogy egy nap talán meglátjuk a zöld vidéket, amelyről az apja mesélt.

Ha mégsem, akkor azért, mert nem létezik, és nem azért, mert nem próbáltuk meg.

Ahogy kiléptem a szabadba, dörgést hallottam, gyakorlatilag a föld is belerengett. Az épület oldalához lapultam. Eközben víz kezdett

lefelé ömleni, akár a csövekből az enklávében, csak éppen százszor erősebben. Seperc alatt bőrig áztam, és ott álltam csonttá fagyva, arccal felfelé bámulva.

– Ne félj! Csak eső. – Fakó közel került hozzám, éreztem lehelete melegét a füleimen. Borzongás futott végig rajtam, amely visszhangzott a távoli dörrenésekben, és a föld is megremegett a talpam alatt.

Ő is felemelte az arcát, és ivott belőle, én pedig az ezüst függönyön át figyeltem halvány, megkapó vonásait. Cseppek tűzdelték szempilláit, és én meg akartam...

Nem kéne ilyesmire gondolnom. Eső. Inkább az érzéseim másik felére koncentráltam.

– Nem éget – suttoztam.

Ellenkezőleg, csodálatos érzés. Nem fürödtem egy ideje, és ez szinte ugyanolyan jólesett. Mosolyra fakadtam. Lassan megfordultam, ámultam a fényvillanásokon. Az eső úgy csapódott a földnek, mintha futkosó lábak kórusát susogó suttozások hangjával elegyítenénk. Életemben nem hallottam még ilyen szépet. Az sem zavart, hogy benne jártunk; viszont reméltem, hogy a könyvnek nem esik baja, és száraz marad. Amint lehet, tovább akartam olvasni.

– Nem ám. Ezt is rosszul tanították.

Rengeteg mással együtt. Most először kezdtem sajnálni azokat, akiket gúzsba kötnek az enkláve szabályai, akik sosem szabadulnak fel, akik sosem fognak ilyeneket látni. Akik végig a sötétben élnek és halnak.

– Vissza akarok menni – jelentettem ki. – Az időseknek tudniuk kell az igazat.

Fakó a vállamra tette a kezét.

– Úgysem hallgatnának ránk, Pikk. Ott helyben megölnének. Különben is... gondold, hogy nem meséltem róla?

Forrt bennem a gyűlölet. Nem osztották meg velünk a tudást. Egy nyikkanást sem hallottunk, miután Fakó megérkezett. Egyikünk sem tudta, honnan jött a fiú, sem azt, mit látott, mit csinált. Úgy hittem, a hallgatása azt jelenti, hogy nem akar beszélni, de most már tudtam az igazat.

– Megfenyegettek téged.

– Ezt nem állítanám. Harcolhattam értük, vagy meghalok – ismételte, amit korábban mondott, és csak ekkor döbbsentem rá az egész mértékére.

Ők mindvégig tudtak erről, és minket tudatlanságban tartottak, hagyták, hogy a sötétben tapogatózzunk. Szó szerint és átvitt értelemben. Elveszettnek éreztem magam, mintha minden, amiben hittem, megszűnt volna létezni.

– Hát ezért nem próbáltál beilleszkedni. Ezért nem beszéltél gyakran senkivel.

Lobogót kivéve. A lányt, akiről azt állította, hogy az egyetlen barátja – talán azért, mert hozzá hasonlóan a lány is hitte, hogy változásra van szükség. Ha segítettem volna, ahelyett, hogy elfutok, talán még ma is élne. Most először fogadtam el, hogy az idősek kémei esetleg meghallották a beszélgetésünket. Ha gyanakodtak Lobogóra, szóváltásunk okozta a halálát.

Attól féltem, hogy ártani fognak azoknak, akik kedvesek a számomra. Hogy móresre tanítsanak.

– Szóval egész idő alatt nem érezted ott magad biztonságban.

Megvonta a vállát.

– Tudtam hol aludni, és ennivalót is kaptam. A munka sem volt olyan vészes, miután kiképeztek, és az emberek sem zavartak, többnyire. Idefent rosszabbul jártam volna.

– Sajnálom! Nem is sejtettem.

Némasága azt jelezte, hogy nem kíván erről többet beszélni. Megértettem. Felesleges volt olyasmin rágódni, amin már nem lehet változtatni.

Elindultunk abba az irányba, amelyet Fakó északnak mondott. Fokozatosan felcsillant bennem a remény, és elnyomta gyűlöletes kiábrándultságomat. Nem szívesen fordítottam hátat, és hagytam magára Gyűszűt, Követ meg a vakarcsokat, de el kellett fogadnom, hogy nem tehetek másként.

Ha létezett egy jobb hely, mi megtaláljuk.

Az út során teljesen lekötötte figyelmem a hűvös levegő és a zuhogó víz. Beezüstözte az épületeket, és elmosta alakjukat, mintha könnyfüggönyön keresztül nézné az ember. Fakó a sötét utcát kémlelte, és kereste az ajtókon álló jelzéseket. A vörös és fehér

festék rejtett veszélyekről árulkodott.

– A területünkön kódorogtok – szólt egy erélyes hang.

Az esőzuhatag nyilván elfedte a lépteik zaját, mert nem hallottam meg. A hátunk mögül érkeztek, és csak úgy előtűntek a semmiből; szabályosan körbevettek bennünket – mind hímnemű, többségük fiatalabb nálunk, kezükben fegyver. De a korukat véletlenül se tudtam be gyengeségnek. A szemükben olyan vad dühöt láttam, amelyet az enklávében soha nem tapasztaltam. Ekkor döbrentem rá, hogy Fakó igazat beszélt. Már értettem, miért vállalta a Korcsokkal meg a lenti sötétséggel járó nyilvánvalóbb kockázatot.

Fakó kilépett, és beállt elé. Nem volt sok értelme, mert minden oldalról támadhattak minket. Ezért megfordultam, arccal a mögöttem ácsorgó bandázóknak. Vállt vállnak vetve fogunk harcolni. Tisztázta, mi történik majd, ha elragadnak. Én halok meg elsőnek.

Hasznosítottam a kiképzésen tanultakat, és megszámloltam őket. Nyolc. Mind úgy fogta a fegyverét, mint aki tudja használni, és izmosabbnak, tűntek egy átlagos Korcsnál, kipihentnek és jól táplálóknak. Ez lesz életünk legkeményebb harca. A kilátások mosolyra fakasztottak.

– Nem akarunk bajt – mondta Fakó. – Átutazóban vagyunk.

A nagydarab a fejét csóválta.

– Csak szeretnétek.

Ő volt a főnök, ehhez kétség sem fért; a többiek tőle várták a parancsokat, és ha a földre kerül, előfordulhat, hogy megfutamodnak. Én vele kezdenék. Finom mozdulatokkal előhúztam a töreimet.

A vállam fölött Fakó felé vigyorogtam.

– Lássuk, mennyit sikerül elintézni!

Ellenállás

Késeimet harci pozícióba emeltem. A husángom súlya megnyugvással töltött el; még ha most nem is tudtam használni – túl közel álltam Fakóhoz, mivel fedeznem kellett –, jó érzés volt magamnál tudni. A bandázók úgy méregettek bennünket, mintha azon tanakodnának, hogy vagyunk-e annyira jók, mint hisszük. Gondolom, pillanatokon belül ki fog derülni.

A bandavezér nagy erővel felém rontott, lengőütését egy csuklójába vágott pengével díjaztam. Gyors ki-be mozdulat – nem akartam elveszíteni a fegyverem. A fájdalomtól felordítva visszatáncolt, szeme kikerekedett a csodálkozástól. Rövidesen hárman jöttek ellenem, de ezúttal nem rohángásztam egész nap az alagútban. Volt étel a hasamban, és végigaludtam az éjszakát.

Kecses és sebes mozdulatokkal hárítottam a támadásaikat. Egyedül harc közben éreztem szépnek magam, és ez túlmutatott a testi adottságok korlátain: élvezetet leltem az egymást követő mozdulatokban. Rúg, támad, döf. Nem kételkedtem Fakóban a hátam mögött. Nem inogtam meg.

A nagydarab bandázó dőlt ki elsőnek. Elintéztem még egyet, mielőtt megbontották soraikat, és futásnak eredtek. Lépteik dobogása lassan beleveszett az esőbe, én pedig csak néztem az ott heverő néhány holttestet meg a rózsaszínné lágyuló vér áramlását. Fakó felé fordultam, és láttam, hogy mosolyog rám, sűrű szempilláin vízcseppek csillantak.

– Szerintem miattuk nem kell fájjon a fejünk – mondtam.

– Feltéve, ha nem jönnek vissza többen. Márpedig így lesz, csak idő kérdése.

– Akkor meg mit ácsorgunk itt?

Kérdésemre indulása volt a válasz. Átgyalogoltuk az éjszakát. Fakó az órájába épített iránytűvel mutatta az utat. Ezt már a föld alatt is kiszúrtam, de nem jöttem rá, mire való, amíg nem láttam működés közben. Én mindig a lépések számolgatásával tájékozódtam; ilyen kicsiny volt korábban a világom.

– Ez mutatja, merre van észak – magyarázta.

– Szülőapád elmondta, meddig kell észak felé menni? – a fenti

távolságok és nyílt terek még mindig zavarba ejtettek. Ha gyaloglás közben csak a lábam néztem, és nem gondoltam bele, jól elboldogultam. De olyan hatalmas volt az egész, hogy ilyen aprónak még sosem éreztem magam.

– Nem. Sajnos nem sok mindenről beszélt.

– Viszont legalább emlékszel rá. A szülőapák és – anyák nem játszottak nagy szerepet az enklávében. Mármint néhány nemző gondoskodott rólunk, de azt nem tudtuk... – elhalkultam, és azon merengtem, miért mondtam ezt neki. Nem számított.

Fakó karórája szerint két órája sétáltunk, amikor elállt az eső. Utána minden megtisztult, bár én csurom víz voltam, és fáztam. Az épületek örületes, elképzelhetetlen magasságokba törtek – mégis nyilvánvalóan mind halottak, a régi idők hírmondói. Mérhetetlen magánnyal vegyes várakozás kavargott bennem; mint amikor kivonszoltuk halottainkat az alagútba, és otthagytuk őket a Korcsoknak. Egyedül voltunk... de mégsem egészen. Rejtélyes búvóhelyekről érkező pillantások súlyát éreztem magamon, ami nyugtalanná tett.

Madarak csaptak le sebesen az árnyak közt iramló kis bundás lényekre. Egy kövér, bátor példány megmerevedett, és némi távolságra, abbahagyta a rágszálást. Ezt a fajtat felismertem; megkönnyebbülés futott végig rajtam. Tudtam, miként ejtsem el, ha megéhezünk. Valamennyire megnyugodtam – mégsem változott meg minden.

Fakó követte a tekintetem, és bólintott.

Patkányok élnek idefent is.

Több állat is portyázott velünk a sötétben, soha nem láttam még hasonlókat. Egy csordányi agancsos valami dobogott végig az utcákon. Szarvas – mondta Fakó. A szó semmit nem jelentett számomra, de megjegyezte, hogy finom a húruk. Viszont gyorsak voltak, és túl méretesek egy egyszerű hurokcsapdához. További lármázás szelte ketté a csendet: morgás, dörögés és nyivákolás. Elképzelni sem tudtam, mik adhatnak ilyen hangot.

– Hol vannak az emberek? – suttogtam.

A szavak őre azt tanította, hogy ezekben a városokban régen emberek éltek, tömegekben. Persze azt is mondta, hogy az égbolt

tüzesen lángol, az eső pedig leégeti a húsunkról a bőrt, és a végén csak a csont marad. Szóval a korábban tanultakban nem igazán bízhattam.

Fakó habozott, tanácstalannak tűnt.

– Apám szerint réges-rég elhagyták a várost. Északra és nyugatra menekültek.

– Mi elől?

– Nem tudom.

– Talán ki lehetne deríteni – jegyeztem meg. – Találtunk egy könyvet, pedig nem is kerestük. Lehet, hogy akad még több is.

Megállt, és átnézett rajtam, mintha valami eszébe jutott volna.

– Mesélt egy épületről, ahol rengeteg található belőlük. Könyvtár.

– Ahol a könyveket tárolják? Tudod, hogy hol lehet?

Fakó a fejét csóválta.

– Azt meg kell kérdeznünk. A város túl veszélyes ahhoz, hogy összevissza keresgéljünk. A bandák előbb-utóbb végeznének velünk.

– Kit tudnánk megkérdezni? – a sötétségbe meredtem, és elfojtottam a félelmem, amikor úgy tűnt, visszabámul rám. – És szerinted érdemes utánajárni?

– Most már azt teszünk, ami nekünk tetszik. Szóval a kérdés inkább az, mennyit akarsz tudni.

– Sokat – adtam hangot a gondolatomnak.

Többé nem voltam hajlandó beérni féligazságokkal és nyílt hazugságokkal, amelyeket vakarcskorunkban nyomtak le a torkunkon. Mindent meg akartam érteni, amire odalent nemzedékek óta senkinek sem adódott lehetősége. Tudnom kellett az igazat.

– Akkor talán ismerek valakit. Apámnak volt egy barátja... ő már bizonyára elment, de született egy lánya. Pearl meg tudná mondani... feltéve, ha még él. Az apja térképeket tartott.

Bután éreztem magam, ám muszáj volt rákérdeznem:

– Milyen térképeket?

– Hogy mi hol található a romok közt. Illetve a régi helyén.

Ha lett volna térképünk az alagút egészéhez, nem kellett volna számolnom, merre megyek. Hogy hány lépés, hány forduló. Betanulnám az útvonalakat, és elraktároznám a fejemben, mielőtt felkerekedek. Készültek térképek a gyakori utakról, például a

Nassauba vezetőről, de fogalmunk sem lehetett arról, merre futnak a hátsó járatok, vagy hol húzódnak az ereklyékkel teli rejtett szobák, mint amilyet Fakó talált. Lelkesedésem alábbhagyott, amikor eszembe jutott, hogy ez már nem tartozik a feladataim közé. Cél nélkül maradtam. Egy vadásznő forradásait viseltem, de nem volt kit megvédenem.

– El tudsz találni hozzá?

– Ha még nem költözött el. Túl sok a ha. – Elindult.

– Miért nem hozzá mentél, miután a szülőapád...

– Mert túl messze lakott. Épphogy elvergődtem a föld alá.

– De szerinted most sikerülni fog.

– Te bírod a strapát – mondta. – És nem vagyunk oktan vakarcsok.

Szótlanul gyalogoltunk az éjszaka hátralévő részében. Fakó jellegzetességeket és ismerős utcákat keresett. Kíváncsi voltam, mit érezhet most, ha eszébe jut, amikor erre járt a szülőapjával, vajon másnak látja-e a világot. Próbáltam elképzelni, milyen a Felszínen élni, és még most is inkább álomnak gondoltam, mint valóságnak. Szinte vártam, hogy egy nap, felriadva ebből a vad ábrándvilágból, Sodrony a bordáimba mélyeszi a lábát, és azt kiabálja, ugorjak, mert munka van.

Ugyanolyan jól láttam a sötétben, mint bárki más, így szinte azonnal kiszúrtam az árnyakat. Követtem őket a szemem sarkából. Úgy tűnt, be akarnak cserkészni bennünket, támadásra készen álltak. Bár lehet, hogy súlyosabb a helyzet. Elképzelhető, hogy tagokat toboroztak a következő akciójukhoz, ahogy Fakó megjósolta.

– Látod őket? – suttogtam.

– Bandázók. Megmondtam, hogy hoznak erősítést.

– Hányán vannak? Meg tudod számolni?

A fejét rázta.

– Legalább kétszer annyian lesznek, mint legutóbb. Nem fognak még egyszer lebecsülni minket.

Még be sem fejezte a mondandóját, máris ránk vetették magukat. Ezúttal minimum húszan lehettek. Néhányukat vakarcskorúnak néztem, ezért haboztam. Engem úgy neveltek, hogy óvjam a kisebbeket, ne harcoljak velük, ezért nem reagáltam elég gyorsan.

Harcba szálltam, de ők nem vadász módra küzdöttek. Rúgtak, haraptak, karmoltak, ugráltak, akár a vadállatok. Létszámfölényben végül legyűrtek, és egyikük tarkón vágott a husángjával.

Hallottam, hogy Fakó a nevemet kiálltja, amint elfeketedett a világ.

Amikor felébredtem, sötét fogadott. Nem az az éjszaka volt, amelyet itt megismertem, sem az alagút feketesége, hanem egy lágy, mintás sötétség. Valamit a szemem köré tekertek. Próbáltam felülni, de meglepetésemre karomat gúzsba kötötték a hátam mögött, így arccal a kemény padlónak csapódtam. Éreztem, hogy elvették a fegyvereimet. Egy újabb mozdulat után kiderült, hogy a bokámat is megbéklyózták.

Nevetés tört ki körülöttem. Nem adtam meg nekik az örömet, hogy tovább élvezzék a kínlódásomat. Aggodalom mardosott. Hol lehet Fakó? Egy rongydarabot dugtak a számba, így beszélni sem tudtam, különben már rég szólítottam volna, még ha cserébe bakancsot kapok is a képembe.

Amint a fülem csengése alábbhagyott, felismertem a hangokat, majd a szavakat.

– Ki kapja a csajt? – tudakolta valaki.

Magas, vékony hang felelt:

– Én! Én ejtettem el. Ő az enyém.

Egy másik hímnemű szólalt meg mély, gúnyos hangon.

– Szép munka, kölyök! De nem tudnál mihez kezdeni vele.

Ösztönösen tudtam, hogy tartanom kell a hang tulajdonosától, miközben leguggolt hozzám. Levette a szemkötőt, én pedig visszahőköltem a látványától. Az egész arcát összekaristolták, de nem csata közben, mint Fakóét itt-ott, hanem szántsándékkal. Vértörő festéket tettek a mélyre hatoló vágásokba; állatias vadság áradt a bőrét felszántó csíkokból. A sebhelyek sokkoltak, talán azért, mert nem értettem, mi célt szolgálnak.

Szeme visszatükrözte a tűz fényét; színtelen volt, akár az esővíz, és lángok táncoltak a mélyén.

– Hát felébredtél. Honnan jöttél, hogy úgy küzdesz, akár egy Farkas?

Kikapta a szalagot a hajamból, ám Fakó hasonló megmozdulásával ellentétben meghökkenésem nem volt kellemes. Inkább

félelemkeltőnek hatott, és amikor beletúrt a hajamba, fájt. Balra, majd jobbra fordította az arcomat, vizsgálgatott, amitől színtiszta rettegés fogott el. Szürkés szeme úgy fürkészett, mintha valami furcsa élőlény volnék.

Tekintetemmel próbáltam sugallni, hogy ezt ő sem akarhatja, hogy megbánja, mert nem lesz jó vége, de nem hinném, hogy bevált. Fenyegető nézésekre nevetéssel felelt. Ahogy ott feküdtem gúzsba kötve, védtelenül, csak egyvalamit tudtam: én halok meg elsőnek. Nem azért küzdöttem fel magam az alagútból, hogy így végezzem. Kivette a rongyot a számból, csakhogy válaszolni tudjak.

– A föld alól – bökte ki.

Érdeklődés nyomai tűntek fel vad vonásain. Azt suttopta:

– Akkor érsz valamit, többet, mint egy nemző. Ha eljön az idő, ne feledd, hogy megmentettelek. – Felegyenesedett, és olyan hangerővel beszélt, hogy a Farkasai is hallják a parancsot. – Vigyétek, és csutakoljátok le! Majd később betöröm, saját kezűleg.

Kezek ragadtak meg, és elvonszoltak. Minden egyes hasadékot és rögzítést éreztem a padlón; horzsolások fognak borítani. A helyszínre csak futó pillantást tudtam vetni. Zötykölődés közben roppant nagy tér és magas plafon látszatát keltette. Aztán megálltunk. A fejem újfent a földön kötött ki.

Valaki talpra állított, majd letérdelt, hogy kiszabadítsa a bokámat. Okosan hátulról oldozott ki, különben biztosan úgy megrúgom, hogy nyakát szegi. Fejemet elfordítva átlestem a vállam fölött, mire fájdalom nyilallt a koponyámba; viszont még így is láttam, hogy lány az illető. Alacsony volt és vékony alkatú, tele kék-zöld foltokkal. Néhányuk már pár napos lehetett, mások frissnek látszottak. Nem viselt semmiféle jelzést, így arra gondoltam, hogy a bandázók csak a hímekre ruháznak különféle tisztségeket.

A kezemet nem szabadította ki. Okos lány. Legalábbis viszonylag. Annyi esze azért nem lehetett, ha szó nélkül tűrte, hogy bántsák; bár saját tapasztalatomból tudtam, minden csak szokás kérdése. Ha itt nevelkedett a bandázók között, bizonyára nem kérdőjelezte meg a dolgok mibenlétét. Nekem is felül kellett vizsgálnom az eddig világnézetemet, ami nem volt egyszerű feladat.

Teljes közömbösséggel benn hagyta a rongyot a számban, és

elkezdett dolgozni rajtam a késsel. Öltözetem cafatokban foszlott le rólam, aztán nekikezdett lemosdatni, mint valami kidobott ócskaságot, amit használható állapotba kell hozni. Hiába forogtam, nem tágtott; közelebb jött, és befejezte a tennivalóját.

Azután rám adott egy hosszú, rongyos inget, amelyet ő is viselt. Sajnos a ruha a kelleténél sokkal többet mutatott a lábamból, ráadásul a lány nem adott hozzá semmiféle alsóneműt. Gondolom, nem véletlenül. Félelem igyekezett tompítani a mérgemet, de nem hagytam. Ösztönösen megértettem e rituálé célját. Megfosztottak a holmimtól; lefokoztak a meghunyászkodó, szolgálalkú nőstényeik egyikévé. Viszont a karomon díszelgő jelzéseket nem tudják elvenni soha. Azokat kiérdemeltem.

Az erős életben marad – mondogattam magamban. Bár ez vadásztantétel volt, csak egyvalami húzhat ki ebből a szorult helyzetből: az eltökéltség, amit a kiképzésen tanultam. Akárhány alkalommal küldött padlóra egy nagyobb vakarcs az órán, én mindig talpra álltam. Még keményebben harcoltam. Új fogást, új dobást tanultam. A Daru elleni menet kivételével egyszer sem maradtam alul.

Már bántam, hogy nem teljes erőbedobással küzdöttem a mostani vakarcsok ellen, de a törtéteken nem lehetett változtatni. Nem engedhettem, hogy a pánik lebénítson. Lehet, hogy ez egy új világ, de itt is életben tudok maradni. Túl fogom élni.

Végre kioldotta az arcom köré tekert szövetcsíkot. A földre köptem, hogy megszabaduljak a száraz, szálkás íztől. Tanulmányoztam a lány arcát. Ha nem lett volna ennyire lestrapált, akár szépnek is mondhatnánk. Szegény pára még az én szemembe sem mert belenézni.

– Pikk vagyok – mutatkoztam be. – Hát te?

Meglepetten felnézett, mintha nem várta volna, hogy tudok beszélni.

– Tegan.

– Mit tettek a barátommal?

– Megvan neked a magad baja.

Ez mosolyra fakasztott. Úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

– Tudom jól. De mégis, hol van? Él még?

– Egyelőre. Később fogják levadászni.

A vér is megfagyott az ereimben.

– Ez mit jelent?

– Vágást ejtenek rajta, és adnak neki egy fejhossznyi előnyt. Aztán a Farkasok üldözőbe veszik, követik a vérnyomokat. Amikor utoléri, végeznek vele.

A „Farkas” szót nem ismertem, de úgy gondoltam, e néven szólítják egymást ezek a bandázók. Nem kételkedtem Teganben, bizonyára igazat mondott. Valamiképp sikerült eltitkolnom a kétségbeesésem.

– És velem mi lesz?

– Kósza kisajátított – mondta vállrándítva. – Szóval gondolom, az övé leszel, amíg rád nem un. Általában annál a Farkasnál végzed, aki elejtett. Kósza ritkán gyakorolja a jogait.

Tehát nem véletlenül mondta: „Ha eljön az idő, ne feledd, hogy megmentettelek.” Legyek hálás, amiért szívességet tett nekem? Ugyan már.

– És azután?

– Ha Kósza végzett, alighanem megküzdenek majd érted. Új jövevény vagy.

– Kószával senki nem akar harcba szállni?

Én igen. Párbajra hívnám. Nem biztos, hogy le tudna győzni, hiába díszeleg ez a púp a fejemen. Ha nem rontanak ránk annyian, sosem kaptak volna el bennünket. Bárcsak ne tétováztam volna, amikor elém kerültek a vakarcsok. Bárcsak elfutottunk volna. De nincs értelme rágódni a múlton.

– Már senki sem próbálkozik – felelte Tegan. – Legyőzhetetlen.

Összecsapás

Égett a vállam.

Mivel Tegan csak a lemosdatásomat kapta utasításba Kószától, nem tudott mihez kezdeni velem. Így hát vártunk. A Farkasok jelenleg épp az esti halálfutamra készülődtek, és ha ezt valahogy nem sikerül megakadályoznom, Fakó meghal; kínok között, magányosan. Mert hazudott értem.

Nem akartam, hogy értem haljon meg.

A tűz körül ültünk. Az óriási épület nagy része üresen állt, és eső dobolt a tetőn. Nyújtogattam a nyakam, hátha találok valamit, amivel kiszabadíthatom a csuklóm. A hátam mögött nem láttam semmit, viszont magam előtt észrevettem egy üvegszilánkot. Felsérti majd az ujjam, de cserébe a kötelet is átvágja.

Apránként megindultam előre. Úgy tűnt, Tegan egyáltalán nem figyel rám. A lángnyelvek lefoglalták a tekintetét; reméltem, hogy így is marad, amíg nem végzek.

A torkomban dobogott a szívem. Időtlen időbe telt, míg végül elértem a szilánkot. Mielőtt becsúsztottam magam mögé, izegtem-mozogtam, hogy elfedjem az apró zajt, amit kiadott. Sürgetett az idő; súlyos, visszafordíthatatlan pillanatok teltek el, miközben én vagdostam.

Vér csordogált az ujjaimról, tudtam, hogy megvágtam magam, de azt nem, mennyire. Síkos kézzel végre kiszabadultam a meglazult kötelékből.

Meglepett, amikor Tegan megszólalt.

– Kiszabadultál már?

Megdermedtem.

– Ha tudtad, mit csinálok, miért nem akadályoztad meg?

– Nem ez a dolgom – válaszolta némi kurázsival. – Arra kaptam utasítást, hogy mossalak le. Ennyi. Ide kellett volna állítaniuk néhány őrt, de ostobák, és csak egy törékeny lányt láttak benned.

Ez nem volt teljesen igaz. Kósza tudta, hogy más vagyok. Rá is kérdezett. Szóval elképzelhető, hogy próbára tesz. Csakhogy én nem várom meg, míg kiderül. Nem érdekelt, mi lehet velem a szándéka; hiába fárad.

– Tévednek – folytatta. – Te meg tudod védeni magad.

Bólintással nyugtáztam.

– Akkor nem kiáltasz, ha elillanok?

Egyenesen a szemembe nézett.

– Csak akkor, ha nem viszel magaddal.

A másodperc törtrésze alatt meghoztam a döntést.

– Hová rakták a felszerelésemet?

A zömök épület hosszan elnyúlt, magasan fekvő ablakain alig hatolt be fény. Az üvegeket korom sötétítette, néhány tábla pedig be is tört. Bizonyára nappal van, bár itt belül ez nem látszott. Ugyanakkor a fejünk felett kopogó esőnek is lehetett némi köze a gyászos homályhoz.

– Itt vannak! – elvezetett egy sarokba, ahová behányták a holmimat Fakóéval együtt.

– Ezen a helyen laktok, vagy ide csak az áldozatokat hozzák? – Mivel Teganen kívül nem láttam más nőneműt, a nem felé hajlottam.

– Mindig ott lakunk, ahová Kósza visz minket – felelte. – De nem. Nem itt.

– Több lány is van?

– Igen, viszont bennem nem bíznak. Ezért fognak rövid pórázra. – Szája megfeszült a tűz fényében, sérült lelkében düh forrongott.

– Miért?

– Mert én nem a Farkasok közt születtem. Pár évvel ezelőtt még anyával éltem. Sokat bujkáltunk, költözködtünk.

Akárcsak Fakó – gondoltam csodálkozva.

– A halála után raboltak el? – nem kérdeztem, miként élte túl. A fájdalom az arcára volt írva.

Tegan nyílt, határozott tekintettel biccentett.

– Tavaly két kölyköt vesztettem el. Legutóbb kis híján én is meghaltam. Akkor határoztam el, hogy ha lehetőségem adódik, elmegyek innen. Csak az alkalomra vártam.

Hallgattam, fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Ha az enklávében valaki így bánt egy lánnyal, a Korcsok elé vetették, darabonként. Lehet, hogy az idősek nem voltak olyan jók, mint hittem, de lehettek volna sokkal rosszabbak is.

Miközben a lány mesélt, beletúrtam a zsákomba. A koszos

ruhámnak annyi, de nálam volt még a váltás. Mindent megtaláltam hiánytalanul, még a fegyvereimet is. Megkönnyebbülve behunytam a szemem, aztán felvettem az ingemet. Kapkodva öltöztem, mielőtt a Farkasoknak feltűnik, hogy Tegan segít a szökésben.

A lány befejezte mondandóját.

– Így vertem át őket. Elhitettem velük, hogy addig ütlegettek, amíg kiöltek belőlem minden reményt.

Felkaptam a töreimet, és magamra csatoltam őket. A husáng a hátamra került, súlya magabiztosságot kölcsönzött. Ezúttal elmaradt az ellenőrzés. Mielőtt Kószával és a Farkasaival találkoztam, azt hiszem, nem értettem teljesen, miért mondta Fakó, hogy a Felszínen más a helyzet, mások a veszélyek. Most már igen. A bandázók némiképp hasonlítottak a Korcsokhoz; észérvek nem hatottak rájuk.

Tegan éhséggel a szemében figyelt engem, de nem ennivalóra vágyott. Erő, magabiztosság és bosszú után sóvárgott, amiért ezt művelték vele. Nem tépelődtem túl sokáig, előhúztam a husángot a hurokból, és a kezébe nyomtam.

– Ez egyszerűbb, mint a két kés. Kevesebb fortély kell hozzá. Csak lendítsd meg teljes erőből, és üsd őket, amíg mozognak.

Többször bólított.

– Gyere! Megmutatom, hol szokták kezdeni a vadászatot.

Bár a lány nem lopakodott olyan csendben, mint egy vadász, ahogy közeledtünk, az egyre erősödő zaj elnyomott minden hangot. Éles kurjongatás töltötte meg a levegőt, felállt tőle a szőr a karomon.

Hátranéztem Teganre, aki odasúgta:

– Ez mindennapos.

Közelebb kúsztunk, át az épület hátsó részén tátongó nyíláson egy furcsa udvarra, ahol halmokban álltak a letűnt világ emlékei: rozsdás fém, ferde kapuk és egy rakás döglött gép. Előttünk pedig az ég olyan borúsnaak tűnt, hogy azt hittem, leszakad; rövid fent tartózkodásom alatt ilyen színt még nem láttam. Zölden és kéken gomolygott, mintha harag és fájdalom dúlna benne egyszerre.

Tegan szavára óvatos mozdulatokkal megbújtam az ereklerakás mögött. A Farkasok térdre kényszerítették Fakót; teljesen körülállták. Többen voltak, mint korábban. Hátravetették a fejüket, lábbal dübörögtek, és azon a szörnyű hangon zajongtak. Nem tudtam

megállapítani, mennyire sérült meg, de amikor Kósza nyakon ragadta, és megvágta a késsel, az egész testem megfeszült.

Tegan durván megcsípte a karom.

– Még ne most! Várjuk meg, amíg vérét veszik, és elengedik, az lesz a legjobb alkalom.

Megszólalt belőlem a harcos.

– Ne rohanjuk le mindet egyszerre. Ha sikerül elsőként Fakóhoz érünk, párosával tudjuk kiiktatni őket.

A stratégia némiképp hasonlított az alagútbéli Korcs-vadászatra. Mindig igyekeztünk távol maradni a nagyobb falkáktól, nehogy létszámfölénybe kerüljenek. Ez többé-kevésbé ugyanazon az elven alapult.

Így hát csendben ácsorogtam, mialatt Fakót vagdosták, közben pedig felmértem, hányan vannak, és kiszámoltam, mennyi idő kell ahhoz, hogy mindenki elinduljon. Nem tudtam, hogyan viselte Fakó a névadó napját vagy a fehéren izzó billogot, amelyet Sodrony helyezett a sebek fölé, de némán tűrte, amíg a Farkasok dolgoztak rajta. Zsigeri gyűlölet forrt bennem. Kósza élvezettel figyelte a történéseket, mintha mindent az ő kedvéért rendeztek volna.

– Megvagyunk! – nyilatkoztatta ki, miután a Farkasok végeztek. – Eredj, préda! Hamarosan elejtünk.

Tegan és én kitörtünk az árnyak közül, és elszeleltünk, ahogy Fakó tovairamodott. Vigyáztunk, nehogy magunkra vonjuk a Farkasok figyelmét, így a túloldaltól kerültük meg az épületet. Számoltunk ezzel a kockázattal. Lehet, hogy elveszítjük szem elől Fakót, ha...

Abban a pillanatban a ház sarkán befordulva nekem vágódott. Két keze a karom felé nyúlt, hogy reflexszerűen egyensúlyba hozzon, és elnyűtt ábrázata vad mosolyra fakadt. A karján elkenődött vér nem csorbította vadászjelének szépségét. Sosem láttam ennyire szívderítő, vagy éppenséggel zavarba ejtő – dolgot.

– Hát te meg mit művelsz? – kérdeztem erélyesen. – Meg se próbálsz elmenekülni!

– Kerültem egyet, hogy kiszabadítsalak – mondta. – Úgy hittem, kettőnknek több esélye lesz. Ő meg ki?

– Tegan. – Csak úgy dült benne a le nem vezetett fölös energia, ahogy ott állt husánggal a kezében.

Nem tudtam, hogy megöleljem vagy megüssöm ezt a fiút.

– Tűnjünk el innen!

– Nem jutunk messzire, a Farkasok hamar utolérnek – mondta a lány. – Lehet, hogy elsőre meglepődnek majd... a legtöbb préda csak bög, mielőtt meghalna... de gyorsan kapcsolnak.

Fakóval egymásra mosolyogtunk, aztán a tőreimhez nyúltam.

– Semmi gond. Nem akarunk elfutni.

A közeli épület ideális helynek tűnt egy orvtámadáshoz; kinézetre pont olyan, mint amelyiknél elfogtak, bár a szaga arról árulkodott, hogy ezt végképp nem használták: vadállatokat, ürüléket és furán megemelkedett páratartalmat éreztem. Miközben átvizsgáltuk, tervet készítettünk. Az itteni tárgyak segítségünkre lesznek, és ha sikerül megfelelően használnunk őket, ellenük is fordíthatjuk.

Számos tényező a kezünkre játszott. Először is a Farkasok úgy tudták, hogy Tegan meg én még mindig a tűz körül ücsörgünk, és várjuk, hogy diadalittasan visszatérjenek. Azt sem vették számításba, hogy Fakó szinte bármit képes fegyverként használni – valamint hogy pusztán kézzel még ügyesebben harcol. Azt hitték, két gyáva alakot ejtettek foglyul: egy lányt, aki kérdés nélkül engedelmeskedik, meg egy fiút, akinek nem volt elég mersze beállni bandázónak.

Ez jó mulatságnak ígérkezett.

Csapdaállítás közben sem csillapítottuk a vérzést. Fakó sebei elég felszínesek voltak, és azt akartuk, hogy ide találjanak. Nem telt bele sok idő, és neszezést hallottam, vagyis az egyik Farkas bekapta a csalit.

– Friss – szólt egy hang. – Itt van benn.

Nem jutott messzire – motyogta lekicsinylően egy másik. – Pedig hittem benne, hogy izgalmas lesz.

Fakó előlépett egy ládarakás mögül.

– Mármint ilyen?

Kurjongatás közepette, kiszámítható módon rárontottak. Ezt a rémes hangot, gondolom, azért adták ki, hogy tudassák a többiekkel, ránk találtak. Egyet én intéztem el fentről. Térdemet a hátába mélyesztettem, és hallottam a csontok roppanását. A másikat Fakó iktatta ki a lágyékába rúgva; Tegan meg bevégezte a munkát.

– Kettő kipipálva – mondta vigyorogva.

Elosontam az eszméletlenül heverők mellett, mert lépéseket hallottam odakintről. Zajt csaptak, nem vesződtek lopakodással, amit a képességeinkkel szembeni nagyfokú tiszteletlenségnek vettem. A fejemet csóváltam Fakó felé, aki vállat vont. Eszementek – jelezte sötét tekintetével. Ki tudja, mit miért csinálnak?

A ládasorok búvóhelyként szolgáltak, így nehezebben akadtak a nyomunkra. Fakó mindent összekent a vérével, amit ért, miközben kibe futkostunk árnyékból árnyékba, nehogy ránk találjanak. Én a sötétségben születtem. Egykor a fáklya tüze jelentette számomra a legfényesebb világosságot, így most hazai terepen éreztem magam.

Szemlesütve hallgattam őket. Kettes és hármas csoportokban érkeztek. Szinte már sértő. Mivel Fakót keresték, gondoskodtunk róla, hogy nagy ritkán megtalálják. Amikor csatlakoztam a küzdelemhez, az arckifejezésük sokkolt. Mintha sosem láttak volna még lányt, aki tud bánni a fegyverrel. Az ostobaság ölni képes.

– Mennyinél tartunk? – kérdezte Tegan zihálva.

Fakó rám nézett.

– Én tízet számoltam. Te?

– Tizenkettőt. Kihagytad azt a párost, amelyik próbált elfutni.

Tegan letörölte a husángot. El kell magyaráznom, hogyan kell szakszerűen tisztogatni, nehogy a vér tönkretegye a fát. Majd később, ha találunk elfekvő készleteket, beolajozom.

– Akkor már túl vagyunk a felén – jegyezte meg a lány.

Összeszorítottam a szám.

– Még nincs vége. Móresre kell tanítanunk Kószát.

– Egyetértetek. – Fakó továbbvezetett bennünket egy rakás régi gépezet és rozsdás fém közé.

Még több Farkas érkezett könnyű zsákmány reményében. Nagy kár, hogy nem találták meg. Az egyikbe pengét eresztettem, aztán futottam, hogy visszavegyem. Fakó a távolból figyelt, miközben megjátszottam, hogy nem tudok a mögöttem osonó fiúról. Vesztére kést kapott.

– Én jövök – mondta Tegan. – Régóta vágytam erre.

Meghagytuk neki a következő kettőt. Jogosan volt dühös. Rettentően felhúztam magam, ha belegondoltam, min mehetett keresztül, csak mert lánynak született. A Farkasok – és talán az összes bandázó – elvakultságukban nem látták meg az igazságot: az

emberek értékét a cselekedeteik határozzák meg. Az enklávében az erős és a tökéletes fizikumú maradt életben, ám ha erős voltál, te védelmeztél a gyengét, amíg lehetőségük nem adódott saját erejükből boldogulni. Legalábbis ez volt az elképzelés. A gyakorlatban olykor másként működött a településünkön, és könnyen lehet, hogy a többi enklávében, például Nassauban, még rosszabb volt a helyzet.

Ezt az egyensúlyt a Felszínen nem tapasztaltam, és ettől felfordult a gyomrom.

Végül, számításaim szerint, már csak kettő maradt: Kósza meg a vadásztársa. Közeledtüket lépések adták hírül. Mozdulatlanságra intettem Tegant, mert lopakodás terén ő bírt a legkevesebb tapasztalattal. Bár ferdén nézett rám, de úgy tett, és szorosan a ládához simult.

– Kifektette Mickeyt meg Howet – magyarázta egy új hang. – És mindenvérben tocsog. Annyi a hulla, hogy már számolni sem tudom. Lehet, hogy jobb lenne, ha futni hagynánk. – A fiatal hangba félelem vegyült. Ez zavart egy ideig, amíg eszembe nem jutott, milyen vígan támadtak rám a vakarcsaik. Még az is lehet, hogy pont ő vert fejbe, és ez a lehetőség megacélozta elhatározásomat. – Kósza, nem hinném, hogy rajtunk kívül életben volna még valaki. A lány még a foglyunk. Vele is el tudnánk szórakozni, hm?

– A prédának fogai vannak – felelt Kósza. A hangja higgadtan szólt és magabiztosan. – De elkapjuk.

– Azt csak hiszed! – suttoztam.

Tempó

Kósza pontosan olyan indulatos volt, mint elsőre gondoltam. Azonban ész is szorult a fejébe. Amikor hárman eléléptünk, megállt. Meg sem lepődött, hogy engem is ott talál. Hát jól sejtettem: próbára tesz. Azt azért mégsem hittem volna, hogy a képességeim felmérése érdekében tétlenül végignézi ennyi embere bukását. Kétségtelen, igazi kihívás volt, de az ár, amit követelt, sokat elárult a jelleméről.

Selyemnek tetszett volna.

Szürkés szemét Teganre szegezte, majd a fejét csóválta.

– Megemlegeted még ezt.

Szóval rá nem számított. Azt várta, hogy legyűröm a lányt, és egyedül megszököm. Jó tudni.

Egy tört repített felém, ám én nagy ívben kikerültem. Amint Fakó is megindult felé, megkocogtatta kölyke vállát, és a további támadás helyett mindketten elszeleltek. Utánuk iramodtam volna, de Tegan karon ragadott.

– Ne! Kósza agyafúrt.

Mivel ő jobban ismerte, hallgattam rá, és rászóltam Fakóra:

– Várj!

Miután Fakó visszatért, Tegan folytatta:

– Addig nem látjuk viszont, amíg össze nem szed egy falkát, hogy kibelegzen minket. A vadászatnak vége, most már a büszkeség a tét.

Megdobbant a szívem.

– Úgy érted, még többen vannak?

– Ti csak a kölyköket láttátok, akik épp beavatáson vettek részt. A tapasztaltabb Farkasok az odút védik.

Hasonlított a névadó napi rituálénkhöz; legalábbis én így véltem, csak épp nekünk a nevünk elnyeréséhez nem kellett levadásznunk valami szerencsétlent. Inkább az egyéni bártorságra helyeztük a hangsúlyt.

Nemigen tetszett, amit eddig a fenti világból láttam.

– Úgy hallom, elég sokat tudsz róluk – jegyezte meg Fakó.

Tegan bólintott.

– Csak egyszer tudunk megszökni előlük. Most.

Fakóra pillantottam.

– Odatalálsz innen Pearlhöz?

– Azt hiszem.

Mielőtt útra keltünk, betekertem a karját; ezúttal nem akartunk nyomot hagyni. Csak gyors kötésre futotta, egyébre nem. Majd ha biztonságos búvóhelyet találunk, szüksége lesz jobb ellátásra és Lobogó gyógykenőcsére. Fakó persze a maga megszokott módján nem mutatta ki a fájdalmát.

Szerencsére újra besötétedett, ahogy átgyalogoltunk a városon. Zavarba ejtőnek találtam a csendet. Az enklávében folyton lehetett emberi hangokat hallani. Az épületek errefelé haldokló őrszemekként álltak, és az a baljós félelmem támadt, hogy bármelyik pillanatban összeomolhatnak, por és törmelék alá temetve minket. Odalent éreztem, hogy hasznos tagja vagyok a társadalomnak. Idefent semminek gondoltam magam. Az óriási tér nyugtalansággal töltött el, és szinte képtelenségnek tartottam, hogy ezen a helyen egykor emberek éltek. Sehogy sem fért a fejembe.

Hajnalban Fakó talált menedéket. A házra nem festettek jelzést, az elülső ablakok pedig betörtek, így könnyedén bejuthattunk, de készenlétben álltam baj esetére. Bár mindenféle pénzmaillat terjengett, nem láttam, hogy emberek lagnának itt. Akárkik is törtek be ide először, rég továbbálltak.

– Már elég távol vagyunk a Farkasoktól, talán pihenhetünk egy keveset – jelentette ki Tegan. – Ha mázlink van, nyomunkat vesztették, amíg Kósza elment a többiekért.

– Meddig kell még a hátunk mögé tekingetnünk? – kérdeztem.

– Ő kiváló nyomolvasó, de mi jó sokat jöttünk.

A fájós lábam igazolhatta ezt. A felszíni járkálás nem hasonlítható az alagutas gyalogláshoz. Kikészített bőrsurranóink odalent jól szolgáltak, ide viszont valami strapabíróbb kellett.

Fakó megjegyezte:

– Remélem, eleget.

Miután óvatosan kikerültük az üvegszilánkokat, egy boltot találtunk, hasonlót, mint amelyikben korábban megbújtunk, ez viszont nagyobbak tűnt, és temérdek fémpolc sorakozott benne. Egy óriási kék-piros tábla lógott felemásan a plafonról. Hátrahajtottam a fejem, így el tudtam olvasni pár betűt: NAGYÁRUHÁZ. Kíváncsian

sétálgattam fel-alá a polcok között. A legtöbb üresen kongott, de találtam pár konzervet. Azokat becsúszattam a zsákomba.

Közös megegyezéssel szétváltunk, hogy alaposan feltérképezzük a helyszínt. Néhány perccel később Tegan sikoltozni kezdett, mire előhúztam a töreimet, és felé viharzottam. Amikor hirtelen megtorpantam, rájöttem, hogy nem félt, hanem izgatott lett. Ruhákat látott körös-körül. Szokatlan szabásúak és élénk színűek voltak; anyaguk hűvösnek, síkosnak hatott. Amikor hozzájuk értem, néhány szétszakadt, mások viszont tökéletes állapotúnak látszódtak.

– Nem volt saját holmim, amióta a Farkasok elhurcoltak – mondta Tegan olyan hangon, hogy összeszorult a szívem.

– Keress olyat, ami jó rád – javasoltam. – Ha ezek a kereskedők tartottak ételt és ruhát, akkor alighanem akad itt valahol egy zsák is a számodra.

A kis szabdalós megmozdulásának hála, nekem is kellett egy tartalék szerelés. Az enklávében való élet megtanított rá, hogy csak arra van szükség, amit könnyen magával hordhat az ember, de én szerettem átöltözni, ha a viselt ruhám már túlságosan elkoszolódott. És bizony lassan ez volt a helyzet.

Nézelődtem az öltözékek között, és kiszúrtam egy zöld ing és nadrág együttest. Az ing közepén egy fémcsík futott lefelé; fel-le húzogattam, mire rájöttem, hogy nyilván a könnyebb felvételt szolgálja. A nadrág egyszerű szabású volt a szokásos madzaggal, amely megszorítja deréktájon. Ez jó lesz; könnyű, finom tapintású, és elvileg kényelmes is. Kissé beporosodott, ezért a falnak csapkodtam; a síkos, fényes anyag rendkívül tiszta lett, ilyet még egyetlen ruhánál sem tapasztaltam. Hasznos tulajdonság.

Otthagytam Tegant, aki tovább kereste a zsákot, amelyben hordhatja a cuccát. A következő polcsoron egy csomó palackot láttam, úgy tűnt, vizet tartalmaznak. Jó szerencsémet áldva magammal vittem párat. Lehet, hogy akad itt valahol ürítőfülke is – gondoltam. A bolt végében egy sötét folyosó mélyén meg is találtam. Az árnyékok nem zavartak. Jó fülem van, és meghallom a mozgolódást.

Belül undorító kosz terjengett, mint a talapzatnál. A tükör ezúttal nem tréfált meg. Nem törődtem a lánnyal, aki ment a dolgát végezni, bár az eszemmel tudtam, hogy ő én vagyok, idegennek tűnt számomra,

és olykor-olykor felnéztem, hogy ugyanazt folytatja-e, amit eddig, vagy abbahagyta, és bámul, akárcsak én. A mozdulatai mindannyiszor egyeztek az enyéimmel, de a nyugtalanító érzés nem múlt el. Pont, mint egy ajtónyílásnál – gondoltam.

Kinyitottam egy palackot. Nem olyan illata volt, mint a felforralt vizünknek, bár nem is szándékoztam meginni. Lemostam magam, mielőtt belebújtam volna az új ruháimba; melegebbnek és könnyedebbnek érzetem őket, mint vártam. Miután sikerült a tőlem telhető alapossggal eltávolítani az összes vérfoltot, kicsit jobban éreztem magam.

– Pikk! – szólított Fakó. – Gyere csak!

Még több öltözetre számítottam, ám egy másik szobát talált súlyos fémajtó mögé rejtve, amelyen az állt: IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS! Telepakolták dobozokkal, rekeszekkel, azon túl pedig egy másik helyiség foglalt helyet, egy kisebb, ahol asztalok, székek, magas tárolóegységek és két porlepte kanapé állt. Ezeket megveregettük, hogy valamennyire használhatók legyenek.

– Ez az ajtó zárható – mondtam. – Itt meghúzhatnánk magunkat, amíg odakint világos van.

– Nem ezt akartam mutatni.

Leültem mellé, miközben egy konzerv tetejét húzta le. A doboz vörös anyagot tartalmazott, amitől elhúzódtam. Bizonyára nem erre gondolt – aztán az orrom elé emelte, hogy beleszagoljak. Ennél finomabb illatot még életemben nem éreztem, összefutott a nyál a számban.

– Mi ez?

– Kóstold meg! – Fakó belemártotta az ujját a konzervbe, és odanyújtotta.

Nem bírtam ellenállni, bár nem szabadott volna hagynom, hogy vakarcsként etessen. Édes íz robbant a nyelvemen, amelyet Fakó bőrérnek melege ellensúlyozott. A döbbenettől és a boldogságtól hátrébb húzódtam, és két ujjammal kis lapátot formázva belenyúltam a dobozba. Ezúttal nem csak szószat halásztam ki. Egy vörös, kerek kis valami pihent meg az ujjbegyeim között. Tétovázás nélkül bekaptam, kettőt, hármat, majd így tovább, amíg a szám környéke teljesen piros nem lett, bár ez nem érdekelt. Fakó jól szórakozott rajtam.

– Honnan tudtad, hogy ilyen finom lesz? – kérdeztem.

Mosolya lehervadt.

– Apámmal ettem ilyet régen.

Megfordítottam a dobozt, amelyet ezek a vörös valamik borítottak, és kék szalag díszelgett rajta fehér betűkkel. Az állt rajta, „Comstock”, alatta pedig, „Minden ízében cseresznye.” Még több új szó. Cseresznyét ettünk, amit korábban soha, és annyira ízlett, hogy egyre többet kívántam. Leálltam, mert Tegannel is meg akartam kóstoltatni.

– Hiányzik?

Fakó bólintott, és letette a konzervet. Bátortalanul a vállára tettem a kezem. Nem voltam nemző, az érintés számomra nem ösztönből jött. Fordított esetben biztosan meg tudnám vigasztalni. Talán még a megfelelő szavakat is megtalálnám, így meg csak hallgatásra futotta. Most először gondoltam azt, hogy jól jönne, ha nemző lennék.

Ez volt az első alkalom, hogy nem reflexet, izmot vagy harci készségeket láttam benne. Csupán egy fiút, aki kijött velem az alagútból, aki barátként viselkedett, bármilyen nehézséggel kerültünk szembe. Még akkor is a megmentésem foglalkoztatta, amikor a Farkasok vadásztak rá. A szívem megmozdult egy kicsit a mellkasomban; mintha megduzzadt volna, hogy kiszabaduljon, és hangosan a bordáimnak ütődött.

– Igazad volt, tudod? – mondta végül.

– Mivel kapcsolatban?

– Hogy miért maradtam. Nem várt engem semmi más. Az enkláve jobb választásnak tűnt az egyedüllétnél.

– Nem vagy egyedül – jelentettem ki. – És sosem leszel. Mi már társak vagyunk.

Ekkor Fakó elmosolyodott. Nem tudtam, miért, amíg meg nem szólalt.

– Apámnak is volt egy társa. Bár nem emlékszem rá.

– Hm. – Vajon az apja is vadász lehetett, vagy annak valamiféle felszíni változata? Az egész világ csak nem állhat a Kószához hasonlókból!

– Ő volt az édesanyám.

A szavak kérdésként hangzottak, de nem akadt rá válaszom.

– Gyere! Találtam egy kis vizet a polcon. Meg kell tisztítanunk a karodat.

– A seb nem is olyan mély – ellenkezett.

– És ha elfertőződik...?

– Jó, tudom. – Követett engem vissza a boltba, ahol a polcok mellett haladva találtam dolgokat, amelyeknek talán hasznát vehetem. Némelyik, úgy tűnt, sebtisztításra is alkalmas lehet.

Fakó összeresztett, amikor letekertem a szövetsíkokat. Igyekeztem finom lenni, azonban a megalvadt vértől beragadtak a sebbe. Tökéletes higgadtsággal bámultam, hogy az újdonsült vágásokat a Farkasok a vadászjelzésével párhuzamosan ejtették. Most már tizenkettőt viselt. Egy részem szerette volna, ha megfelelően le tudom zárni őket, hogy a karja mindenkinek azt hirdesse: Én kétszer jobb vadász vagyok nálad. De ezek a szimbólumok a Felszínen nem jelentettek semmit. Csupán sebhelyek voltak. Attól nem csodálták jobban, ha több borította. Ez sem tetszett a fenti létben.

Lehajtott fejjel kimostam a sebeit, és bekentem a Lobogótól kapott krémmel. Az ösztönlény bennem nem szívesen használta – úgy hitte, bármilyen gyógyerőt is oltott bele a lány, az már elszállt a halálával.

De nem volt más, és szerettem volna, ha a társam felépül.

Fakó nem mutatta többször fájdalom jelét. Kötszer gyanánt síkokra vágtam az egyik inget, és a puha, fehér részét fordítottam a vágás felé. A külseje síkosnak hatott, mint az általam viselt öltözet, így az eső majd leperreg róla. Igen hasznos anyagnak látszott. Kár, hogy már nem tudjuk, hogyan kell készíteni. Mint ahogy szintén a múlté lett minden, amit eddig ismertem. Úgy éreztem, mindent előről kell kezdenem, akár csak egy vakarcsnak, különben rossz vége lesz.

Miután rátekertem a ruhát, felpillantottam, hogy megmondjam, készen vagyunk, azonban merev, acélos tekintetével kerültem szembe. Nem nézett félre. Két keze felemelkedett, és közrefogta az arcomat, melegséget árasztott. Tudtam, hogy mit fog tenni, mielőtt előrehajtott volna a fejét: az enyémhez érinti az ajkát. Ó, és én mennyire akartam ezt! Lehetőséget hagyott, hogy visszakozzak, kiszabaduljak a fogásából. Nem mozdultam, levegőt is alig mertem venni. A régi szövegeket, mint a tilos és a nem szabad, elnyomták az új szavak, mint az igen és a még.

Ezúttal tényleg átfontam a nyaka körül mindkét karom. Lábujjhegyre álltam, és beleolvadtam. Együtt lélegeztem vele, és megízleltem a lényét. Egyszerre volt a tűz melege és a hold üdesége, amellyel csak nemrég találkoztam. Nem csoda, hogy a nemzők mindig olyan kedélyesek – gondoltam lélegzetvisszafojtva.

– Nem tartoztam sehová, amíg veled nem találkoztam – mondta, ajkát a hajamon pihentetve.

– Én azt hittem, megtaláltam a helyem.

Fájdalommal gondoltam vissza az enklávéra. Kő és Gyűszű mindig hiányozni fog. Sodrony miatt is aggódom majd, és remélem, hogy a vakarcsoknak jó soruk lesz, főleg 26-os Lánynak. De az nem az én világom. Most már tudtam. A könyörület mellett más oka is volt, hogy feláldoztam magam Kőért.

– És most?

Nem hazudhattam neki.

– Én ott születtem. Azt hittem, ott is halok majd meg. Ha nem jövök el, szerintem kiegyeztem volna ezzel. Elhittem, amit idefentről meséltek nekem. Amikor aznap mászni kezdtünk, azt gondoltam, szörnyethalok.

– Rosszul gondoltad – mondta. – Még sosem láttalak téged vert helyzetben. Úgy igyekeztél bebizonyítani mindenkinek, hogy kiérdemelted a vadásznői címet, pedig ezt rajtad kívül senki más nem vonta kétségbe.

Ezen meglepődtem.

– Ezt hogy érted?

– A legjobbak között voltál. Ha Daru izomerejét nem számítjuk, velem küzdöttél volna meg a döntőben. Csakhogy szerintem azért kételkedtél benne, mert a kezdetektől fogva nem volt meg benned az a rideg keménység, ami a többi vadászban. Belőled az nem jön könnyen.

– Nem – mondtam halkan, és a világtalan vakarcsra gondoltam, akit nem sikerült megmentenünk.

– És én épp ezért...

Mielőtt befejezhette volna a gondolatot, Tegan megtalált minket.

– Hát itt bujdostok ti ketten!

A pillanat elszállt, így utat mutattam a kanapés szobába, ahol a

dobozos cseresznyét hagytuk. A lány kezébe adtam a felbontott konzervet.

– Kóstold meg!

– Igencsak... ó! – Miután gyanakvóan megízlelte, hozzám hasonlóan ő is kezéből kanalat formázva nyúlt bele.

Most már láttam, hogy miért szeretett Fakó nézni engem evés közben. A lány öröme ragályosnak bizonyult, és utat talált az én vonásaimra is csendes mosoly formájában. Hagytuk, hadd egye meg a maradékot; megérdemelt egy kis élvezetet.

– Akad itt még pár. Mit szólnátok, ha bezárkóznánk éjszakára? – amíg Fakó becsukta az ajtót, én a zsákomban kotorásztam. – Lássuk, mi van még vacsorára!

Az első konzervből, amelyet kibontottunk, kissé gyanús, de nem avas szag szállt elő. Az évek során eléggé kiismertem, melyik hasonló ételt lehet nyugodt szívvel megenni. A színe és a mintázata alapján ez hal volt. Felosztottuk hármunk között. Tudtam, hogy szükségünk lesz az energiára; ki tudja, mikor eszünk újra ilyen bőségesen. Egy másik dobozon az állt: „Vegyes zöldség.” A benne lévő sokszínű valami nem volt túl jóízű, ráadásul el is pépesedett, a gyomrunkat azért megtöltötte.

– Köszí, hogy magatokkal hoztatok – hálálkodott Tegan.

Fakó sóhajtott.

– Még ne köszönd. Észak felé megyünk. Mire a végére érünk, lehet, megbánod, hogy nem a Farkasokkal maradtál. Fogalmunk sincs róla, mi vár minket odakint.

– Én kíváncsi vagyok rá. – A tekintetén örömteli vágyakozás látszódott, egy jó értelemben vett sóvárgás, amely az igazságot szomjúhozza.

Megértettem őt. Amióta letettem arról, hogy megváltoztatom a vakarcsok helyzetét, fűtött a vágy, hogy értsem a dolgok miértjét. Tudni akartam, mi célból élnek némelyek a föld alatt, mint a mi enklávénk, a Korcsok meg az Odúlakók, és mások miért maradtak a Felszínen, s vált belőlük a legkegyetlenebb szörnyeteg.

– Megvan még az a könyv? – érdeklődött Fakó.

Szó nélkül kivettem a zsákomból, és a kezébe adtam. A távoli ablakon át beszűrődő fény kellően megvilágította a lapokat. Nem

kérdezte meg, kíváncsiak vagyunk-e rá, kinyitotta a könyvet, és olvasni kezdett. Hallgattam, amíg a szemem el nem nehezült, és le nem rogytam a lábára. Vöröses aranszínben ragyogó fiúkról és árnymintás bőrű lányokról álmodtam.

Pearl

Két napunkba telt, mire megtaláltuk a romok között azt a részt, ahol Fakó szerint az apja barátja lakott. A sötétség leple alatt meneteltünk, és ahol csak lehetett, elkerültük a bandázókat. A jelzések segítettek ebben, így távol maradtunk a legtöbb falfestéses területtől. Sajnos így sem haladtunk gyorsan.

Másfajta volt errefelé a levegő illata, csípősebb, erősebb. Ha a számon keresztül lélegeztem, a sós halkonzerv ízét éreztem. Tegannek is feltűnt ugyanez; felkapta a fejét, és eliramodott. Fakó utána szólott, de a lány a füle botját se mozdította. A nyomába eredtem, mert én is tudni akartam, mi okozza ezt a változást. Rövidesen megálltunk, mert véget ért a világ. Alattunk meredek lejtő, majd laza talaj következett, azon túl pedig víz. Életemben nem láttam ehhez foghatót, még álmaimban sem; kiterjedése az égboltéval vetekedett.

Meghitt csókot váltottak a messzeségben, a kék különféle árnyalataiban pompázva, amelyek egyre mélyültek a csillagok ragyogásának visszavert fényében. Beszívтам a levegőt, erőt vettem magamon.

– Láttad ezt már valaha? – kérdeztem suttogva Fakótól.

– Egyszer. Csak nem voltam biztos benne, jól emlékszem-e. Azt hittem, képzelődtem.

Lelki szemeim előtt megelevenedett, ahogy feleekkorán, szülőapja kezébe csimpaszkodva bámulja a magasba szökellő, szikláknak csapódó vizet. Nem láttam, hol ér véget, csak ezt, ahol kezdődik, bár elképzelhető, hogy rosszul néztem, és ez volt mindennek a vége. Én igencsak így éreztem, ahogy fájó csendben bámészkodtam, és nem voltam hajlandó könnyet ejteni azért a csodáért, amelyet az enklávebeli vakarcsok sosem láthatnak.

Aztán megpillantottam a felkelő napot, életemben először, ahogy az égre emelkedik a víz fölött, és rám vetíti sugárzó fényét. Fogalmam sincs, meddig álltunk ott elbűvölten, míg végül Fakó megrángatta a kezem.

Eddig észre sem vettem, hogy fogta, de most már éreztem erős, határozott ujjait. Tegan kótyagosnak tűnt; talán csak a kimerültségtől.

– Remélem, nem tévedtél el miattunk – mondta.

Fakó a fejét ingatta.

– Nem. Sőt, azt ott felismerem.

Egy különös formájú házra célzott, amelyet sétány kerített körbe. A többivel ellentétben úgy festett, akár egy korhadt fa; régen megadta magát, darabokra hullva roskadozott. Fakó innen északra haladt tovább a víz mentén, amíg meg nem érkeztünk egy alacsony, piros építményhez. Több betűt festettek rá, ám a nagyja lekopott, így csak az alábbi rejtélyes üzenet maradt: OLEA SZÓ A. Nem tudtam, mit jelent, de Fakó magabiztosnak tűnt. Megkerülte a házat, ahol lépcső vezetett egy ajtóhoz. Az összes ablakot nehéz, fekete fémmel fedték be.

Ahogy kezdett világosodni, egyre sürgetőbben kopogtatott. Még mindig nem szerettem kint lenni a napon, ezért elővettem a sötétített szemüveget. Fokozatosan melegedett az idő, éreztem, ahogy csípi a bőrömet. Fakó egy örökkévalóságig dörömbölt az ajtón, majd meghúzott egy ott lógó zsinórt. Jó ideje vesztegeltünk odakint.

– Menjetek innen! – kiáltott ki végül egy női hang.

– Pearl?

Végre valahára résnyire megnyílt az ajtó, éppen csak annyira, hogy a bent lakó valaki láthasson minket.

– Kik vagytok?

– Apám ismerte a te apukádat. Oslo lánya vagy? Hozzád jöttünk. Mondott egy szót, de nem értettem, mert a csúszó fém nagy dördüléssel becsapódott. Hallottam, ahogy az illető egy csomó zárat és láncot kiold, azután kivágódott az ajtó.

– Gyertek befelé, gyorsan!

Úgy tettünk, ahogy kérte.

A lány egy végtelennek tűnő lépcsősoron vezetett lefelé bennünket, egészen egy tömör fémajtóig. Kinyitotta, és ahogy beléptünk, én tágra nyílt szemmel álmélkodtam. Minden ragyogott a tisztaságtól. Újszerű volt. A relikviái úgy festettek, mintha tegnap készültek volna. Felismertem pár darabot: kanapé, szék, asztal, de a javát nem tudtam azonosítani. Ezenfelül egy olyan szobája is akadt, amelyet teljes egészében ellátmányok töltöttek meg.

– Régen láttalak – jegyezte meg Fakó. – Megváltóztál.

Mosolyán olyan rétegeket véltem felfedezni, amelyek nem

tetszetek. Persze hogy Pearl megváltozott. Legalább hat éve nem látta. Egykorúak lehettek, a lány talán valamivel idősebb, viszont nagyon csinos. És tiszta. Halvány színű haja úgy fénylett, akár a csillagok, szeme zöld volt, mint a víz, amelyet percekkel ezelőtt csodáltunk. A bőre pedig... a bőrén nem látszott az a beteges sápadtság, ami nálam a föld alatti lét öröksége volt. Az övé finom melegséget sugárzott.

Pearl szemügyre vette a sebhelyeit.

– Hát még te! Hol jártál?

– Odalent.

– Uh! – fintorgott. – Azt hallottam, nem sok különbözteti meg őket az állatoktól.

Vicces. Én ugyanezt gondoltam a felszíniek többségéről, akikkel eddig találkoztam. Tegan néma részvét gyanánt megérintette a kezem, én pedig összeszorítottam a fogam.

– Nem olyan rémesek – jegyezte meg Fakó. – Legalábbis nem mindegyik.

Előreléptem, és hamis mosolyt erőltettem az arcomra. Végül is az otthonában voltunk. Ilyenkor a legkevesebb, hogy udvarias az ember.

– Pikk vagyok, egy állat a föld alól.

Előzékenyen, bűnbánó arccal felelt.

– Ne haragudj! Nem sokan jönnek hozzám látogatóba.

– Te sosem szoktál kijárni? – tudakolta Tegan. Bizonyára azon tűnődött, miért nem fogták még el Pearl a bandázók.

– Nem igazán. Szinte mindenem megvan, ami kell.

Fakó bólintott.

– Édesapád gondoskodott rólad.

Sajnos az övé nem, máskülönben mi ketten sohasem találkoznánk. Hirtelen kíváncsi lettem rá, többet akartam tudni róla, mint Pearl vagy bárki más. Azonban az idő és a hely most nem volt megfelelő. Adódott korábban lehetőségem kérdezősködésre, de valahogy sohasem sikerült annyit, amennyit szerettem volna.

– Igen – helyeselt Pearl. – Szerencsés vagyok. Apám dédapja réges-rég épített idelelt egy bunkert. Félték, hogy a világ felrobban, vagy mi.

Bár a „bunker” szót nem ismertem, inkább nem kérdeztem meg, mit

jelent, mint Fakótól szoktam kettesben. Az a megmagyarázhatatlan érzésem támadt, hogy nem szabad gyengének mutatkoznom Pearl előtt, mert akkor vad őrzöngésben törne ki, akár egy Korcs. Tegan gyanakodva figyelte a lányt, bár azt hiszem, más okból kifolyólag. Ő egyszerűen csak nem bízott az emberekben; nem tudtam biztosan, hogy bennünk bízott volna-e, ha nem harcolunk közösen – ilyenkor szorosabb kötelék alakul ki.

– Azt reméltem, tudsz nekünk segíteni – mondta Fakó.

Pearl mosolygott.

– Sztyepan fiáért... bármit!

Felbátorodva, és szemmel láthatóan boldogan, Fakó folytatta:

– Aludni szeretnénk, aztán megnézni apád régi térképeit, ha nem nagy gond.

– Elraktam őket egy dobozba. Attól tartok, nincs sok szabad hely nálam, de te nyugodtan alhatsz az ágyamban. Ők meg lefeküdhetnek ide, a padlóra. – Ránk tekintve megkérdezte: – Van pokrócotok? – szívélyessége mesterkéltnak hatott; olyan jellege volt, akár a romlott húsnak.

Nem akarta ő, hogy Tegan vagy én a padlóján aludjunk, sem a házában. Fakónak ez láthatólag nem tűnt fel. Vele tartott a másik szobába, ahol halkabban beszélgettek tovább. A lány azt magyarázta, mennyire magányos. Az ezt követő csendben tudtam, hogy átöleli Pearl, és gyermekkori emlékeket idéznek fel együtt.

Mivel Tegannek nem volt saját takarója, az enyémen kellett osztoznunk. Ez annyit tett, hogy közel feküdtünk egymáshoz, és összekucorodtunk. Én nem bántam. A vakarcsszállás jutott eszembe, amikor helyszükében szorongtunk. Így nem tört rám annyira a honvágy.

– Nem tetszik a csaj – suttogta Tegan. – Mit keresünk itt?

Elmagyaráztam neki, mi az a könyvtár, és miért akartunk odamenni. Miközben engem hallgatott, egyre szaporodó ráncok jelentek meg a homlokán. Amikor befejeztem, megkérdezte:

– Számít egyáltalán, miért történtek a dolgok? Azt hittem, leléptek, ezért indultatok északra. Én ezt akarom... eltűnni innen messzire.

– Mi is ezt szeretnénk – mondtam. – De előbb válaszokat kell találnunk. Úgy vélem, ha megtudjuk, mi történt, jobban

felkészülhetünk a ránk váró megpróbáltatásokra.

– Ez logikus – ismerte el.

Visszafeküdtem, és a szürke plafont bámultam.

– Semmit sem tudok erről a világról. Mármint azon kívül, amit Fakó mesél róla. És olykor ő is elbizonytalanodik, mert éveket töltött a föld alatt.

– Én talán szolgálhatok pár válasszal – közölte.

Kis gondolkodás után szaván fogtam:

– Anyukád nem bandázó volt?

– Nem. Ő és az apám egy kisebb csoporthoz tartozott, amelynek sikerült elrejtőznie. Először többen voltunk. De aztán az emberek megbetegedtek. Apám halt meg elsőnek. Anyukám utoljára. Aztán végül én maradtam egyedül.

Fakó apja is megbetegedett. Közös pont?

– Régen fertőzés pusztított az enklávében. Az idősek mesélték, hogy akkoriban kis híján mindenki belehalt. Szerinted ez a kettő ugyanaz?

Tegan a vállát vont.

– Meglehet.

– Azt tudod, hogy te miért nem kaptad el?

– Sajnos nem. Amikor a Farkasok elfogtak, én is azt kérdeztem magamtól, miért éltem túl.

Meglepett a gondolkodásmódja. Az enklávében én nem kérdőjeleztem meg, miért élt és halt meg egyikük másik vakarcs. Úgy tűnt, nincs rá különösebb magyarázat. Előfordult, hogy olyanok, akiket én aprónak és törékenynek hittem, mint Sodrony, végül erősebbek lettek. Olykor pedig egy izmos, keménykötésű halt meg álmában. A világban nem volt semmi ésszerűség.

– Talán hogy megerősödj – sugalltam.

– Hát sikerült. – Oldalra fordult, velem szembe, dühös ábrázattal. Éppen ezért fogom figyelni azt a lányt. Nem hagyom, hogy bárki újra odasózzon nekem.

Örülök, hogy ezt mondta. Így legalább nem kínozta az a kényelmetlen érzés, hogy csak azért nem kedveltem Pearl-t, mert többet tudott Fakóról nálam. Hallgattuk a beszélgetésüket, majd Tegan álomba merült. Én viszont nem leltem nyugalomra. Vártam

valamire – valami rosszra –, és a várakozás körém tekeredett nyúlványjaival.

Végül aztán elaludtam. Kőről és Gyűszűről álmodtam. Amikor felébredtem, kíváncsi lettem, mit csinálnak, hiányzom-e nekik egyáltalán, esetleg éreznek-e még jogos felháborodást a száműzetésem miatt.

Hiányoztak nekem, mindentől függetlenül. Kezdetől fogva ők voltak a legjobb barátaim.

Azon a reggelen kiderült, hogy jogosak az ellenérzéseim Pearllel kapcsolatban. Hangja áthallatszott a másik szobába; bizonyára nem vette észre, hogy ébren vagyok.

– Persze, te addig maradsz, ameddig szeretnél, a régi idők emlékére. De a barátaid számára nincs elég ennivaló. Sajnálom.

Fakó azt felelte:

– Ne félj, nem maradunk sokáig. Csak még át akarom nézni az összes térképet.

Tehát már kereste a könyvtárat. Az jó. Éppen felültem volna, ám ledermedtem a következő szavak hallatán.

– Bárcsak maradnál! – kérlelte Pearl gyengéden. – Gyakran gondoltam rád. Tudom, édesapád sem akarná, hogy magamra hagyj.

Volt a lányban valami visszás, valami rossz, és nem csak azért, mert próbálta rábeszélni Fakót, hogy elhagyjon engem. Arra gondoltam, talán beleőrült az egyedüllétbe. Nem tetszett, ahogyan Fakóra nézett.

Az ő hangszíne udvarias volt, szinte békéltető.

– Te jól elvoltál itt az évek alatt. Pikk viszont nem boldogulna nélkülem.

Összeszorítottam a fogam. Nem akartam, hogy szánalomból maradjon mellettem. Tegan ismereteivel a fenti világról és az én harci képességeimmel mi is ellennénk. Majdnem beleszóltam, ám így kiderült volna, hogy fenn vagyok, és kihallgattam őket.

– Biztonságban, de nem jól. Magányos vagyok, Szemjon.

– Ne szólíts így – közölte. – Ő meghalt a sötétben. És amit az imént mondtam Pikkkel kapcsolatban, úgy értettem, hogy nem akarok elválni tőle.

Ó! A szívem ismét olyan furcsán kezdett verni, mintha megijedtem

volna, ám ez jobb és melegebb érzésnek tűnt.

– Értem. – A lány hangja élesre, keményre váltott, elfedve a sértettséget, vagy valami sötétebb érzelmet. – Akkor, ha elkészültetek, szabad az út.

– Én készen vagyok. Köszönöm a vendéglátást, és hogy megnézhettem apád térképeit.

Ekkor felültem, és könyökkel finoman megbökdöstem Tegan. Arcába omló hajával fiatalabbnak festett, mint korábban, mintha még nem élte volna át a bandázók közt elszenvedett rémségeket. Ugyan nem léphet Kő és Gyűszű helyére, de előre tudtam, hogy közeli barátok leszünk.

– Azt hiszem, visszaéltünk a vendégszeretetével – motyogtam neki.

Miután magához tért, odasúgta:

– Hallottad, mit mondott a fiú?

Némán bólintottam; Tegan mosolygása örömteli és egyben kínos is volt számomra. Elvileg semmit nem jelent, hogy Fakó engem választott, de... mégis. Tegan kifejezéséből ítélve ő is így gondolta.

Kíváncsi voltam, képes-e bízni bennünk, legalább egy picit. Talán Dzsenguhoz hasonlóan ő sem bízott meg senkiben teljesen, de mi mégiscsak jobbak voltunk, mint bárki, akit a családja elvesztése óta megismert.

Mire Fakó előjött a hátsó szobából, Tegannel útra készen álltunk. Mindketten odamondtuk Pearlnek a megfelelő szavakat, de ő már csak arra várt, hogy elmenjünk. Biztos rosszületett neki, hogy Fakó visszautasította, ám Pearl nem töltött vele hosszú éjszakákat az alagútban, és nem védte őt foggal-körömmel, amikor Korcsok szándékozták felfalni. A lány mindössze térképeket tudott nyújtani neki, azokra pedig csak ideig-óráig lesz szüksége. Ám úgy látszik, rám szüksége volt. Csendben kiélveztem a pillanatot.

Odakint hűvös éjszaka várt bennünket. Meglátszott a leheletem, ahogy kifűjtam a levegőt, és én sokszor megismételtem, hogy megbizonyosodjak, nem érzékszalódás-e. Az ingnek, amelyet viseltem, akadt egy külön szövetrésze hátul; előrehúztam, és örömmel tapasztaltam, hogy betakarja a fejem. Tegan is ugyanígy tett, mivel hasonló ruhát hordtunk, csak más színben.

Fakó visszavezetett minket a víz közelébe. Mielőtt még láttam

volna, már hallottam és éreztem. Ahelyett, hogy a végtelenbe futó tükröződés felé ment volna, egy szűk csatorna irányába fordult, amely a táj belseje felé kanyargott.

Észrevette az arcomra kiülő tanácstalanságot, és megmagyarázta:

– Ha a folyó mentén haladunk, szinte el is érünk a célunkhoz.

Még egy új szó. Folyó. Bevéstem a fejembe.

– Megjegyezted, hogy elvileg hol található a könyvtár?

– Ha készen álltok, indulhatunk megkeresni.

– És talán válaszokat is találunk – tette hozzá Tegan.

Együtt nekivágtunk utunk következő szakaszának.

Megvilágosodás

Fél éjszaka gyalogoltunk. Ahol a folyó elkanyarodott, ott mi is. A romos területnek ezen a részén csend honolt, csak a holtak szellemei kísértettek a szél szárnyán rémisztő susogások közepette. Oly sok minden veszett oda. Csodáltam a méreteiket, és próbáltam kitalálni, milyen célt szolgálhattak az épületek, amelyek mellett elhaladtunk.

Szerettem a sápadt fényét annak, amit Fakó holdnak nevezett. Ma este meghízott ahhoz képest, mint amikor első alkalommal a Felszínre érkeztünk.

– Még jobban megnő majd? – tudakoltam.

Halvány mosoly kíséretében követte a tekintetem felfelé.

– Igen. Teljes kör lesz belőle. Néha ezüstös, máskor szinte narancsszínben világít. Megint máskor arany színben ragyog, de a napnál nem fényesebben.

Nem kedveltem a napot. Sem Tegant, sem Fakót nem zavarta annyira, én viszont ki nem állhattam. Úgy hittem, ha alkalom adódik, egyszer csak lángra lobbant majd engem. Amikor tűzbe borította az eget, legszívesebben elbújtam volna, nehogy úgy végezzem, mint egy ropogósra sült hússzelet Réz nyársán. Igyekeztem eltitkolni legrémesebb félelmem, mert nem akartam, hogy gyengének higgyenek.

Magas, elhagyatott épületek vettek körül bennünket. Oldalaikat zöldes valami borította, utat tört magának a kő és a szikla között. A gondozatlanságtól jó részük már leomlott, így előtűnt a belsejük. Az a merész ötletem támadt, hogy felmászhathánk rajtuk, akár egy óriás bestia csontjain. Figyelmesen kellett haladnom, hogy kikerüljem a hatalmas lyukakat meg a földbe süllyedt szikladarabokat. A növények olyan sokáig nőttek szabadon errefelé, hogy visszafoglalták maguknak az egész környéket: a magas fajtájúakat Fakó fának nevezte, a hosszúakat pedig fűnek, amelyek úgy hullámozottak a szélben, mintha láthatatlan kezek cirógatnák őket.

Végül egy irdatlan nagy, szürke kőből álló építményhez érkeztünk. Ezt is benőtte a zöld; levélháló tekergett felfelé az oldalán. Rengeteg megrongálódott lépcső vezetett fel a kitárt ajtókhöz, és két óriási kőszörnyeteg őrizte a bejáratot. Bizalmatlanul szemléltem őket. Mindnyájan megálltunk, és csak ámultunk. A korábbiakkal ellentétben

ezt a helyet a magasztosság szelleme lengte be, még lepusztultsága ellenére is. Fogadni mernék, hogy nagy dolgok történtek itt régen.

– És ez az épület tele van könyvekkel? – kérdezte Tegan.

– Elvileg igen, így mesélte az apám.

A lány a lábát bámulta.

– Az én anyukám nem beszélt túl sokat hozzám, kivéve, amikor azt mondta: „Maradj csendben, jönnék!” vagy „Most futnunk kell!”

– Ő milyen volt?

– Az anyukám? – bólintásomra elgondolkodott. – Hasonlított rám, csak ő egyfolytában félt. Nem emlékszem, hogy rettegésen kívül láttam volna mást is az arcán.

Ha volna egy vakarcsom, akit védenem kell, én is félnék. Fakó futva szedte a lépcsőfokokat, mintha próbálna elmenekülni az emlékek elől, amelyeket Tegan szavai idéztek fel benne. Vagy egyszerűen csak égeti a vágytól, hogy megtudja, milyen titkokat rejt az épület. Ahogy én is.

Egy bizonyos részen betörték az ajtókat. Kívül nem vettük észre festék nyomát, tehát ez nem bandázóterület volt – nagy szerencsénkre. Azonban valaki igencsak be akart jutni ide. A kinti hidegből beléptünk a nyugodt sötétségbe. Azt láttam, hogy egykor könyvek sorakoztak itt, néhányuk még most is ott pihent a hatalmas polcfalon, de a többségüket már széttépték, tönkretették és szanaszét dobálták, mintha csak vadállatok dúltak volna idebent. Egy bizonyos szag miatt úgy véltem, néhányuk be is fészkelte ide magát.

– Várnunk kell nappalig, hogy bármit is el tudjunk olvasni – közölte Fakó.

Egyetértve biccentettem.

– Ne nézzünk körbe addig?

Tegan megborzongott.

– Valószínűleg van itt még valami rajtunk kívül, és ez nekem nem tetszik.

– A valami mégiscsak jobb, mint a valaki – motyogtam, Kószára célozva.

– Ez igaz. Járjuk körbe egy kicsit. – Fakó már bele is veszett az árnyak közé, szinte szárnyalt. A hely nyilván ámulatba ejtette, hisz azt a régi könyvet is örömmel lapozgatta. Itt pedig számtalan könyv közül

válogathatott.

Értelmetlenség lett volna a bejáratnál ücsörögni napkeltéig. Mivel a szemem már hozzászokott az átmenethez, észrevettem, hogy az alagúthoz képest itt több a fény. Besütött az ablakon keresztül, és ezüstös keresztutakat pingált a poros padlóra. A lábam látható nyomokat hagyott maga után, emiatt nyugtalanság fogott el. A Felszínen túl egyszerű követni minket.

Próbáltam rávenni magam, hogy ne aggódjak feleslegesen, inkább nyugodtan álmélkodjak azon, milyen lenyűgöző ez az épület. Nem semmi lehetett az a világ, ahol a könyveket az általam ismert emberi lakhelyeket megszégyenítő házban tárolták. A növények ide is bejutottak, és vadul burjánozva szakították át a padlót.

– Órákba telhet, mire átnézzük az egészet – jegyezte meg Tegan.

Fakó vigyorgott.

– Addigra felkel a nap.

Az összes szintet átvizsgáltuk. Mindegyik felfelé vezető, kanyargós lépcsősor megmászása után kicsivel jobban megfeszültek az idegeim. Még sosem voltam ilyen magasan. A szívdobogásomat már a torkomban éreztem, így lassan csak kis állatok meg fészekrakó madarak kiiktatására leszek alkalmas.

A magas plafon és a végtelen polcsorok különös árnyékokat szültek. Asztalokkal teli, tágas, nyílt termeken haladtunk át. Pár zárt ajtó állta utunkat. Akárki törte is be a kinti ajtókat, nem vitte tovább a hév, és nem jutott el a könyvtár szívéig. Itt csupán szárnycsapásokat hallottam, és apró karmok sietős kopogását a padlón. Ha nagyon akarnám, kirakhatnék hurokcsapdákat, és bizonyosan lenne fogás.

Elfáradtam, mire Fakó biztonságosnak nyilvánította a helyet. A napfény igyekezett átjutni a koszos üvegen. Sok ablak betört, bár a romok ezen részét elkerülte a pusztítás. Az idő nem kegyelmez semminek.

– Mit történt itt? – kérdeztem fennhangon.

Tegan a vállamra tette a kezét.

– Ezt fogjuk kideríteni.

Visszamentünk a talajszintre. Itt nagyobb biztonságban éreztem magam, bár nem emiatt gondoltam, hogy itt kellene kezdeni. Ésszerűbbnek tűnt, ha az ajtótól indulunk, és onnan szétszéledünk.

Máskülönben keresztezzük egymást, és esetleg többször vizsgáljuk át ugyanazt a területet.

A bejáráshoz közeli darabokat az időjárás használhatatlanná nyűtte. A nedvességtől hullámossá váltak, majd ahogy megszáradtak, a szavak olvashatatlanok lettek bennük. Sok könyv, amelyet a kezünkbe fogtunk, azon nyomban szétporladt. Reményeim egyre fogyatkoztak.

Távolabb zárt ajtókat találtunk, azokon túl pedig egy óriási termet asztalokkal megrakva. Némelyiken könyvek tornyosultak, másokon megsárgult papírlapok. Itt bent kellő mennyiségű napfény állt rendelkezésünkre az olvasáshoz.

Kézbe vettem egy fakósárga papírköteget. A szavak mellett képek is helyet kaptak rajta, de egyik sem vidám jelenetet ábrázolt. Egy nő sírdogált, és láng csapott fel az egyik autóból. Ilyeneket eddig csak rozsdásan és mozdulatlanul láttam. Úgy tűnt, ezt pont abban a pillanatban rajzolták, amikor belerohant egy másik autó, és mindkettő tűzbe borult.

– „*A járványügy szerint a vakcina hatástalan*” – olvastam lassan. A legtöbb szó ismerteden volt számomra, ezért legjobb tudásom szerint ejtettem ki őket.

– Találtál valamit? – kérdezte Fakó a vállam fölül.

Ott pihentette a kezét, miközben lehajolt mellém. Ez a gyengéd érintés akár Kőtől is származhatott volna, de Fakótól valami mást jelentett. Nem bátorítást, nem kapcsolati viszonyt, és nem is azt kívánta finoman tudatni, hogy jelen van. Minden porcikámban éreztem a különbséget.

– Nem tudom, lehet. – Odanyújtottam neki a papírt.

Nem szégyelltem, hogy jobb olvasási készséggel bírt nálam. Ismertem a betűket, értettem a figyelmeztető feliratokat, szóval emiatt nemkerülnék bajba. Mi másra lehetett még szükségem? Tekintetével átfutotta a szavakat, nem követte az ujjával, mint én.

– Nem értem a teljes szöveget – szólalt meg végül. – De úgy tűnik, a betegség, amit apám elkapott... meg Tegan anyukája... sok emberrel végzett. Ezért próbáltak gyógyszert készíteni ellene, de nem sikerült, és súlyosbodott a helyzet.

Súlyosbodott. Mégis, hogyan? Vagy azóta jobb körülmények között élnek az emberek? Nehéz volt elképzelni.

– Akkor csak mi maradtunk? – suttogta Tegan. – A föld alatti törzsek, a bandázók és néhány túlélő, mint anya meg én?

Fakó mérgesen ingatta a fejét.

– Nem. Apám azt mondta, hogy az emberek északra vándoroltak. Hogy ott jobb a helyzet.

Kis rosszindulattal az merült fel bennem, hogy talán az is mese volt csupán, amit ő szokott olvasni nekünk – tele soha meg nem valósuló ígéretekkal. Mivel tudtam, hogy a kérdés rosszlesne neki, nem tettem fel. Talán látta a szememben, mert éles vonásai összerándultak.

Abban a pillanatban Tegan jött oda egy másfajta papírral.

– Mit jelent a „kitelepítés”?

Én vállat vontam, ahogy Fakó kézbe vette és átfutotta a szavakat. Talán ha végigolvassa, kiderül. Sokadszorra csodáltam meg az eszét a harci készségei mellett.

– Nem egészen világos – ismerte el végül. – De azt hiszem, olyasmi az értelme, hogy elviszik az embereket. Aki ezt írta, dühösnek tűnik. *„A kitelepítési intézkedések a gazdag és befolyásos emberekre vonatkoznak leginkább. Megismétlődik a Katrina-helyzet”* – olvasta fennhangon.

– Befolyásos emberek, mint az idősek – mormogtam. – Tehát akármi is történt, a fontos emberek mentek el elsőnek.

– A többieket meg a sorsukra hagyták – mondta Tegan. – Ezért vagyunk itt.

Kijózanító gondolat. Azok leszármazottai vagyunk, akiket nem tartottak kitelepítésre méltónak. Bár nem értettem pontosan, mit jelent a szó, abban biztos voltam, hogy a „sorsára hagy” ellentéte.

– Ülhetünk itt az idők végezetéig, akkor sem leszünk okosabbak – mondtam.

Kissé csalódtam, amiért nem találtunk meg minden választ egyetlen könyvben, amelyben csak fel kellett volna lapoznunk a megfelelő oldalakat, de már rájöttem, túl nagyok voltak az elvárásaim. Ez a hely nem tudta elárulni, merre menjünk, vagy mi fekszik a romokon túl. Magunknak kellett kiderítenünk, ha van bennünk elég bátorság.

– Én még szétnéznék egy kicsit – közölte Fakó.

– Tőlem... – leültem. Eleget matattam poros lapok közt, halott szavakban keresgélve a választ. Mellettem az asztalon egy

gyerekkönyv hevert. Legalábbis ezt feltételeztem, mivel többnyire képeket tartalmazott.

Szórakozásból kinyitottam. „A mint alma. B mint béka. C mint cica.” Érdeklődve továbblapoztam, és minden oldalon újabb szavakat, tárgyakat és élőlényeket ismertem meg. Ez a könyv strapabíróbbnak tűnt, mint a többi, a lapok jobban tartották magukat. Vaskosabbnak éreztem őket. Az F-nél tágra nyílt szemmel megálltam.

– Tegan! – szólítottam. – Ezt nézd meg!

Sóhajtva állt fel. Azt hiszem, már ő is indult volna, de engedünk Fakónak, mivel egyikünk sem szívesen kelt útra sötétedés előtt. Mindketten jobban szerettünk éjszaka gyalogolni.

– „F mint farkas” – olvastam, és ujjammal a képre böktém. – Láttál már ilyet?

– Igaziból nem. Csak az emberi változatát.

Te tudtad, hogy mik ők? – csalódottságomba szomorúság vegyült. Ezek szerint hármunk közül én voltam a legtudatlanabb. Az oktatásunkban nem kaptunk túl sok felszíni ismeretanyagot, és a tanultak több része is hazugságnak bizonyult. Azzal nyugtatgattam magamat, hogy Tegan meg a Korcsokat vagy az Odúlakókat nem ismerte. Azt sem tudta, hogy mit jelentenek a forradásaim. Sajnálatos, hogy az ismeretanyagom idefent hasznavehetetlen.

– Anyukámnak is pont ilyen könyve volt, így tanultam meg olvasni.

Különös, elfojtott hangon szólalt meg.

Mivel a könyv elkallódhatott, amíg fogságban volt, odanyújtottam.

– Kéred?

Szeme csillogni és könnyezni kezdett.

– Köszönöm!

Tegan elvette és magához szorította, mielőtt a batyujába rakta. Elbabráltam még pár könyvvvel, aztán a türelmemet veszítve elmentem megkeresni Fakót. A padlón ülve találtam rá egy könyvrakás közepén. Hatalmasak és régiek voltak, apró szavakkal teleírva. A fejem is belefájdult a gondolatba, hogy nekem kéne kibogarászni őket.

– Okosodsz?

– Igen – felelte. – De nem azokról írnak, amiket kerestem.

– Például?

– A régi időkről.

Felsóhajtottam.

– Lassan készen vagy? Hamarosan besötétedik. Szerintem minél előbb el kellene mennünk innen.

Mielőtt válaszolt volna, hosszas, metsző kiáltás visszhangzott a folyosókon át. Felismertem, és megfagyott a vér az ereimben. Fakó fekete szeme találkozott az enyémmel.

– Hol van Tegan?

Könyvtár

– Aki bújt, aki nem, megyek! – kiáltotta Kósza. – Gyere elő, Szemjon! Van itt valaki, aki él-hal érted.

Fakó behunyta a szemét.

– Elkapta Pearl.

Engem annyira nem izgatott a lány, de láttam, hogy Fakó ledermed.

– Biztos a Farkasaival együtt jött.

Most már nekem is volt fogalmam arról, hogyan festhetnek: vadul csattogó, tűéles fogak, ezüstszürke bunda és világító szempár. Kósza emberei nyilván nem így néznek ki, viszont ha csak megközelítőleg is hasonlítanak, rémes csata vár ránk, amelyet tovább bonyolít Tegan és Pearl. Fakó az apja miatt akarta megmenteni régi barátját. Az ő esetleges elvesztése legvégső esetben elfogadható volna számomra. Tegant viszont nem hagyom. Mi mentettük meg, nem engedem, hogy visszakerüljön oda.

A sötétség segített. A fal szélén lopakodtam előre, hogy lássam, mivel állunk szemben. Fakó a nyomomban haladt, jelenléte biztonságot nyújtott. Meglepetésemre Kósza nem hozott magával egy egész sereget, csak pár Farkast, akik minden porcikájukban ugyanolyan ijesztőnek hatottak, mint ő. Ugyanaz a sebhely ékítette az arcukat, csak más-más színűre festették őket. Gondolom, azért, hogy senki ne feledje, ki a főnök.

Közvetlenül a beszakadt ajtó előtt álltak. Ettől féltem: Kósza kést szorított Tegan torkához, és hevenyészve tartotta maga előtt. Pearl pedig az egyik Farkasa ejtette foglyul. Erősek voltak, kipihentek, és jól felfegyverezték magukat. A helyzetet súlyosbította, hogy nem lephettük meg őket. Számítottak a támadásunkra.

– Mit csináljunk? – suttogtam.

Például elbújhatnánk. Ha most elszelelünk, nem valószínű, hogy valaha ránk találnak. Már azon is csodálkoztam, hogy ekkora távolságból ránk bukkantak. Az jutott eszembe, Kósza talán csak színlelte, hogy elmenekül, és a kölykét küldte a Farkasokért, miközben ő követett bennünket, és nyomokat hagyott, így a többiek eltaláltak ide. Ez volt az egyetlen ésszerű magyarázat.

– Négyen vannak.

Ám ezek mások voltak, mint a kölykök a raktárban. Az ő életüket igyekeztünk megkímélni, hiszen még vakarcsok voltak, de ezek az ellenfelek képzetek, akár négy vadász, ehhez kétség sem fért. A kérdés az, megütjük-e a szintjüket.

Kószának elfogyott a türelme.

– Egy percet kaptok, utána tovább lyuggatom ezt a két nemzöt.

Öntudatlanul is meghoztam a döntést, és kiléptem, hogy lássanak.

– Hát ránk találtál. Mi a bajod? Most nem vagyunk a területeden.

– Tizennyolc kölyköm lesérült. Ketten meg is haltak.

– Maguknak keresték a bajt – szólalt meg Fakó. – És áldják a szerencséjüket, hogy ennyivel megúszták.

Mogorván javaslatot tettem:

– Engedd el őket szépen! Megbeszéljük.

Kósza mosolyra fakadt.

– Nem beszélgetni jöttem.

Mielőtt még kiadhatta volna a parancsot a támadásra, ocsmány bűzt sodort felém a szél. Ilyet csak egyszer éreztem korábban, Nassau közelében. Jaj, ne! Mielőtt meghallottam a szabálytalan mozdulatsorok zaját, már tudtam, hogy Korcsok közelednek felénk.

Fel sem merült bennem, hogy a Felszínre is járnak, és amint átözlöltek az ajtónyíláson, láttam, hogy az okosabb fajtával akadt dolgunk. Másként festett a tekintetük, nem éhség és örület kavargóit benne. Nem, ezek rosszabbak voltak, mert ravaszság és ügyesség nyomait véltem felfedezni rajtuk. Sárga bőrükkel, véres karmaikkal és pengeéles fogaikkal ezek a lények sokkal hátborzongatóbbnak tűntek napvilágnál. Torz fejükről ritkás haj csüngött, amely áldozataik véréből sötétlett.

– Most nem mi vagyunk a legnagyobb gondod! – kiáltottam felé.

Kósza javára szólt, hogy megpördült. Farkasai félrelökték Tegant és Pearl-t, és harci pózba vágta magukat. Vakarcsaikkal ellentétben ők remekül harcoltak – együttes erővel. A vadászokhoz ugyan nem értek fel, azonban meglepő fegyelmet tanúsítottak. Csakhogy számukra a Korcsok idegenek voltak. Félelmet láttam a mozdulataikban, ahogy próbálták hárítani a csattogó fogakat és mardosó karmokat.

Tőreimmel kezemben csatlakoztam a küzdelemhez, Fakóval

szorosan a nyomomban. Ahogy bevettem magam a harcba, számoltam, ez vadásznői természetemmel járt. Húsz Korcs. A föld alatt egyszer már összetűztünk hasonló számú csapattal, ám azok puhányok és ostobák voltak, ráadásul az óvóhely is védelmet nyújtott ellenük.

Egymás hátának vetve magunkat, összehangoltan hárítottunk és támadtunk; olykor úgy éreztem, mintha Fakó karja és lába a sajátom meghosszabbítása lenne. Számíthattam rá, hogy távol tartja őket mögülem. A töreim körvonala elmosódott, olyan iramban hasítottam és döftem, hátraszorítva a Korcsokat. Sajnos összpontosítanom kellett, nem nézhettem körül, hogyan boldogul Tegan és Pearl. Nem vettem be látványos mozdulatokat – se rúgás, se pördülés. Az volt a célom, hogy fedezzem Fakót. Szinte hallottam Selyem szokásos buzdítását: Intézd el őket egyszerű, tiszta vágásokkal! Ne fecséreld energiát!

Most, hogy már nem az életemre tört, csodáltam Kósza stílusát. Szélesebben mozgott a kézfejére erősített kis késekkel. Huss, huss, huss! Aki ellene harcol, nem egyetlen, nagyobb sebtől végzi be, hanem lassan elvérzik, aztán az ember azon kapja magát, hogy legyengült a testén ejtett ezernyi vágástól, és haldoklik.

A Korcsok visszahúzódtak, miután az első hullám elesett. Vörös szemükkel úgy vizsgálgattak bennünket, mintha gyenge pontjainkat keresgélnek. Talpam alatt a padlón vértócsa terjengett. Elvesztettük Kósza három Farkasát, és Pearl sem láttam sehol. Tegan elrejtőzött – okos lány. Itt most nem kölyköket kellett leütögetni.

– Mik ezek az izék? – kérdezte Kósza.

Ez válaszként szolgált a kérdésemre, hogy találkoztak-e velük korábban.

– A föld alatt mi Korcsoknak neveztük őket. De hallottam már Húsfalóként is emlegetni a fajtájukat. Nem tudom, mik ezek, csak azt, hogy éhesek.

Szürkés szeme tágra nyílt, miközben a Korcsok elhatározták, hogy újra lerohannak bennünket. Nem volt ideje tovább kérdezősködni, mert a harc kiújult. Tízet sikerült kiiktatnunk három élet árán. A Korcsok úgy gondolták, a számok őket igazolják – a túlélők a holtakból lakmározhatnak majd –, és kétlem, hogy meg tudnám cáfolni

őket.

Kósza és egyedüli Farkasa egymásnak háttal állt fel, akárcsak Fakó meg én. Nem volt meg köztük az az összhang és ritmus, amely minket jellemzett, de elszántsággal és kegyetlenséggel ellensúlyozták. Felhasítottam egy Korcs nyakát, és bal kézzel hárítottam. Túl lassú voltam, a karomba mélyesztette fogait. Felsikoltottam, és egyik töröm belevágtam a szemébe. A pukkanás és szortyogás gyomorforgató hangjára ráerősített a keletkező bűz.

Fakó pedig bevadult. Alakzatot bontott, és úgy harcolt, mint a viadalon, amely oly távolinak tűnt már.

Keze és lába helyett csak foltok látszódtak, ahogy cafatokra szedte a példányt, amelyik megpróbált felfalni. Amikor már egyetlen ellenség sem mozdult, Fakó tetőtől talpig vörös pöttyökkel tarkítva állt, és minden tagja reszketett.

Az utolsó Farkas súlyos sérüléseket szenvedett. Négy különböző harapástól vérzett, és egy fájó karmolásnyom éktelenkedett a mellkasán. Azt nem láttam, hogy Kósza megsebesült-e. Fakóhoz hasonlóan temérdek vér borította a testét, így nehéz volt megállapítani, közé vegyül-e a sajátja. Furcsa, világos szemével bámult rám, és olyan kifejezés ült ki az arcára, amelyet nem tudtam hova tenni.

Mindenre, ami szent! – gondoltam. – Ha ez most leáll velünk dulakodni...

– Mennyi van még ezekből?

– Rengeteg – feleltem. – A föld alatt. Gondolom, találtak egy felfelé vezető utat.

Egy részem attól félt, hogy sikerült betörniük az Odúlakókhoz, és felfedezték a mellékalagutakat a fenti világra nyíló lyukakkal. Lehet, hogy Dzsengu már halott, és nem tehettem semmit ez ellen. Talán mostanra a teljes enkláve is kipusztult. Aggódtam Kő és Gyűszű miatt; elképzelhető, hogy kiirtották a föld alattitörzseket. Gyorsan elhessegettem a félelmeimet.

– Indulnunk kell – közölte Fakó. – Egyvalamit biztosan tudok ezekről a lényekről: még többen jönnek majd. Megérzik a vér szagát, és ideözönlenek lakmározni.

Kósza letekintett elhullott Farkasaira, és a fejét ingatta, mintha

bocsánatot kérne, amiért itthagya őket Korcseledelnek. Szerintem már nem bánták. Az erős életben marad, a holtakon már nem lehet segíteni.

– Tegan – szólítottam. – Indulunk!

Előmászott a közeli asztal alól, minden porcikája remegett.

– Ez aztán... ahogy te...

– Volt időm megtanulni, hogyan kell harcolni ellenük – mondtam egyszerűen.

Nem kellett szégyenkeznie, amiért félt. Én meg az égbolttól és a naptól tartottam, pedig azok aligha árthatnak nekem. Nem úgy, mint a Korcsok, bár az igazat megvallva nehezen hittem el, hogy a nap bármi jótékony célt szolgálna.

– Hol van Pearl? – kérdezte Fakó.

A lány Szemjonnak szólította. Hangzása idegennek hatott; a múlt egy darabkája, amely számomra örök rejtély marad. Próbáltam figyelmen kívül hagyni, hogy elment megkeresni őt. Fakó azt választotta, hogy velem marad, miközben dönthetett volna a béke és a kényelem mellett is. Fuldokló hang hallatszott, ezért utánamentem.

Fakó egy Korcs holtteste fölött állt. Pearl félig megrágva hevert a polcok között. Próbált elfutni, de magára vonta egy éhes szörny figyelmét. Amíg mi csatáztunk és beszélgettünk, a Korcs csendben elkezdte felfalni. Ezek valóban okosabbak voltak a többinél. Ha lett volna annyi esze, hogy megszökik, mielőtt befejezzük a küzdelmet, sosem kapjuk el.

– Gyere – mondtam. – Már nem segíthetsz rajta.

– Azért halt meg, mert megmutatta nekünk az apja térképeit.

Ebben igaza volt. Odavezettük Kószát, s miután mi elmentünk, ő betört, és elrabolta a lányt. Így nem sok vigasztaló szavam akadt Fakó számára.

Újra csatlakoztunk a többiekhez. Tegant már nem féltettem. Kósza azzal foglalatzkodott, hogy egy szem Farkasát kijuttassa a könyvtárból, mielőtt a többi Korcs feltűnne. Fakó bánatától függetlenül nekünk is ez volt a legfontosabb teendőnk.

– El fogják lepni a várost – közöltem csendben. – Amint megtalálják a kiutat, a többi Korcs is élelmet keres majd.

– Ideje indulni – értet egyet Tegan.

Megkerültem a hullahegyeket, de így is véres lábnyomokat hagytam magam mögött az ajtó felé sétálva. Tegan jött utánam, és pár pillanat múlva Fakó is megindult. Kósza beért minket félúton, többé-kevésbé vonszolva emberét.

– Merre? – kérdezte.

Nem szívesen árultam el, de mégiscsak segített a Korcsok ellen.

– Északra. A romokon túl állítólag jobb az élet.

– Ki mondta?

– Az apám – válaszolt Fakó halkán.

– Netán valami világvége-szakértő volt az öreg? – gúnyolódott Kósza.

Fakó vállat vont.

– Sok könyvet olvasott.

Nem hagytam, hogy ebből vita kerekedjen a lépcsőn. Hosszú út állt előttünk, és nem tudtuk igazán, hová is tartunk.

– Merre van észak?

Babrált az óráján, aztán felemelte a kezét.

– Arra.

– Akkor gyalogoljunk napkeltéig. A fény jelzi majd, hogy megpihenhetünk. – Kószának és a Farkasának nem kellett tudnia a félelmeimről.

Fakó értette, miről van szó, és bólintott.

– Haladjunk!

– Veletek megyünk – jelentette ki Kósza.

Tegan megdermedt.

– Nem. Ha velünk mertek jönni, esküszöm, kinyírlak álmodban.

– Mi lesz a kölykeiddel? – tudakoltam.

– Lehet, hogy mostanra már prédául estek. Ha ezek a micsodák így hemzsegek mindenfelé, akkor nem segítek azzal, ha felfalatom magam a visszaúton.

– De miért akarsz velünk jönni? – kérdezte erélyesen Tegan. – Pár perccel ezelőtt még végezni akartál mindannyiunkkal!

– Igaz. De meggondoltam magam. Azok ketten – biccentett Fakó felé és felém – úgy tűnik, tudják, hogyan kell szembeszállni velük. Vagyis mellettük kell maradnom, ha túl akarom élni. – Aztán újra merev pillantást vetett a lányra. – Hogy te mit csinálsz, az hidegen

hagy. Neked nem veszem hasznod.

Selyem üdvözlne a hozzáállását. Kósza maga volt a vadászok hitvallásának megtestesítője: „*Az erős életben marad.*” Egyik felem gyűlölte őt, amiért hagyta, hogy a többi Farkas így bánjon Tegannal, ám vadásznői énem furcsállta, a lány miért nem küzdött inaszakadtáig. És csodáltam, milyen könyörtelen gyakorlottsággal forgatja a késeket. Mintha fegyverei a teste részeivé váltak volna.

Fakóra néztem.

– Te döntesz.

– Egy harcos a hasznunkra válhat – mondta. – Alighanem kemény utunk lesz. – A Farkasra nézett. – Azt viszont kétlem, hogy ő bírni fogja.

Meg sem említette a nyilvánvaló tényt – a vérző sebek sok Korcsot vonzanak. Ha képesek voltak kiszagolni a friss húst lent, az alagutak bűzében, akkor a tiszta, csípős levegő számukra nyílt meghívást hordoz. Megvártam, mit szól Kósza, érdekelt, milyen mélyen gyökerezik a pragmatizmusa. A kölykeit szinte sorsukra hagyta. Vajon a Farkasával is kész erre?

A kérdés érdektelenné vált, amikor a fiú Kósza karjában levegőért kezdett el kapkodni. Vér bugyogott fel a száján. Lefektettük a lépcsőre, majd amikor felhajtottam az ingét, láttam, hogy a sebe sokkal súlyosabb, mint azt korábban gondoltuk. Vakarcskoromban láttam el hasi sérüléseket vadászoknál, mert más nem volt hajlandó rá, és az eset minden alkalommal halállal végződött. Néha jó ideig eltart az ilyesmi, ám ezekből a sérülésekből nem volt visszatérés. A karmok belevájtak a hasába, szétszaggatták a húsát. Kósza a fülébe suttogott, majd miután a fiú remegve bólított, a halálba segítette, aztán otthagytuk.

Néma csendben gyalogoltunk a halott utcákon. Egyikünknek sem tellett többre az erejéből. A körülöttünk heverő végeláthatatlan roncsok rám nehezedtek, mintha évekkel korábbi visszhangjait hallatnák egy olyan időszaknak, amikor ezek a romok még tele voltak élettel és pezsgéssel. Ehelyett azonban csak lépteink zaja visszhangzott a sötétben.

Tegan válla megroggyant, teste megtelt feszültséggel. Lapos pillantásain látszott, felzaklatta Fakó döntése. Azt gyanítottam, hogy

egyszer majd beváltja a fenyegetését, és megöli Kószát álmában. Vagy legalábbis megpróbálja. Szerintem így sem bizonyul majd könnyű célpontnak. Aki ki tudta harcolni magának a vezéri posztot a Farkasok között, erősnek számított.

Ahogy haladtunk, végig a földet néztem. Nem törődtem a karom lüktetésével és a sötét égbolt súlyával. Néha gyors pillantást vetettem felfelé, nyomasztó méretére. Fakó mesélt a fenti fénypontokról; nem tudta megmondani, hogy egész pontosan micsodák. Én úgy képzeltem, hogy egy messzeségben épült város fáklyái lehetnek. Egy madár tudna csak eljutni oda, ezért az odafent élő emberek talán repülni is képesek. Halvány és gyönyörű testüket csontszínű tollakkal borított szárnyak emelik a magasba, hajuk pedig fényesen ragyog.

Elhaladtunk egy sötét pocsolya mellett – esővíz gyűlt össze egy sziklahasadékban. Állott szagot árasztott, de arra jó volt, hogy lemossam a vért. A többiek követték a példám. Utána a hideg miatt felhúztam a fejfedőmet, majd addig meneteltünk, amíg a távolban fény nem látszódott az ég alján. Szürkén indult, majd rózsaszínné enyhült, aztán arannyá. Amíg a nap teljesen fel nem kelt, elismerem, csodaszép látványt nyújtott, ahogy átszínezte az épületeket, és ellágyította roncsolt körvonalait.

Ilyen messze északon nem láttam bandázójelzéseket. Ez Kószának is feltűnt.

– Az otthonunk környékén igyekeztünk boldogulni. Nem léptük át a területünk határait.

– Kivéve, amikor nemzők után kajtattatok – tette hozzá Tegan keserűen.

Kósza megvonta vállát, jelezve, hogy a lány véleménye nem sokat számít. Én értettem őt – úgy véltem. Kósza tisztelt bennünket Fakóval, mert harcosok voltunk. Ennek hiányában talán soha nem fog teljes értékű emberként tekinteni Teganre.

– Még akkor sem merészkedtünk el ideig – felelte Kósza.

– Keressünk egy újabb boltot – vettem fel. – Lehet, hogy találunk még konzervet meg ivóvizet. Inkább nem raknék tüzet, amíg ki nem érünk a romok közül.

A többiek egyetértettek. Ahogy mentünk tovább, a fény már kezdte égetni a bőröm, ezért alkalmas pihenőhely után néztünk.

Nyugalom

Három külön boltban sikerült találnunk néhány napra elegendő élelmet, bár a helyiségek szaga nem igazán tetszett nekünk. Nekem sokkal inkább a vadásznőként töltött napjaim során kifejlődött veszélyérzetem jelezte, hogy valami nincs rendben. Ezért a napfény dacára továbbálltunk. Mire sikerült rálelni egy épületre, amely elég szilárdnak és biztonságosnak bizonyult – eltekintve a törött ablakoktól, amelyeken bemásztunk –, teljesen kifáradtam, és a bőröm kellemetlenül bizsergett. Én mentem be elsőnek, Kósza jött utánam.

– Tisztára vörös vagy – mondta nekem. – Soha nem láttál még napot?

Nem zavart, hogy megjegyzéseket tesz. Bebizonyítottam, hogy ha arra kerül sor, meg tudom védeni magam.

– Nem igazán. Már említettem, hogy egy föld alatti törzsből származom. – Tegan szavaival élve. – Egyetem enkláve – tettem hozzá, mintha ez bármit jelentene számára.

– Komolyan mondtad?

– Igen.

Tegan és Fakó is becsusszant. Fakó érkezett előbb, és átsegítette a lányt. Egy folyosón álltunk, amelyet fénysugarak világítottak be.

A szűrt fényben por kavargott, a padló pedig különleges, zöld-fehér színben díszelgett. Nézegettem a mintát, mintha elárulhatna valamit a hely mivoltáról. Olyannak tűnt, akár egy rejtélyes ösvény.

Fakó megszólalt:

– Váljunk szét, és járjuk be az épületet. Tegan velem jön.

Talán sejtette, hogy a lány nem szívesen menne kettesben Kószával, én pedig elbírok vele, villámpenge ide vagy oda. Elindultam. Az épület külső falán függő feliratból hiányzott pár betű, de felismertem az „Iskola” szót. Ide jártak a vakarcsok tanulni. A föld alatt nekünk is volt iskolánk, ám ekkora épület, amelyet kizárólag a vakarcsoktatásnak emeltek, ámulatba ejtett.

Kósza a nyomomba szegődött, és még mindig a nemrég mesélt föld alatti dolgokon merengett.

– Milyen az élet odalent?

– Sötét. Füstös. Nincs annyi hely, mint idefent, így az ember a

kevesebbhez szokott. Úgy nőttem fel, hogy Korcsok ólálkodnak kint az alagutakban, és ha én elég bátor és erős vagyok, kimerészkedhetek, és megküzdhetek velük az enkláve lakóinak védelmében.

– És így történt? – kérdezte.

– Egy ideig. – Nem akartam beszélni a száműzetésemről, de éreztem, hogy rá fog kérdezni.

Meg is tette.

– Na és hogy kerültél ide?

– Pechem volt.

Ebből valószínűleg értett. Abbahagyta a kíváncsiszkodást, és elkezdte átvizsgálni a termeket az enyéimmel átellenben. Szép csendben bejártuk az egészet. Jókorá épület volt, háromszintes, csomó kisebb helyiséggel, amelyeket sok apró asztal és szék töltött meg. Ezt az iskolát tényleg kizárólag vakarcsoknak építették. Minden teremben csak egyetlen nagyobb asztal és szék volt. Amikor álmélkodva beléptem, egy fehér porral lepett fekete falat pillantottam meg. Szinte felismertem rajta a betűk lenyomatát, de az idő itt sem volt kíméletes. A saját tükörképemben mintha valami olyat vettem volna észre, amit nem szabadna látnom. Hozzányomtam az ujjaimat, és lerajzoltam a nevem kezdőbetűjét.

– Az meg mi? – érdeklődött Kósza.

– Egy P.

Továbbmentünk. Kósza mozgása eltért Fakóétól; kevésbé volt óvatos, inkább agresszíven haladt. Ha rejtőzne idebenn valami, ő végezne vele, mielőtt bajt hozna ránk. Érdekesnek találtam ezt az ellenétet, ettől függetlenül alapos és szemfüles embernek bizonyult.

– Elégge biztonságosnak tűnik – közölte, miután végigjártuk a kijelölt szinteket.

Egyet kellett értenem. Nem akadt itt más, csak patkányok és madarak nyomai, semmi nagyobb vagy félelmetesebb teremtmény. Beléptünk egy helyre, amelyet én konyhaként azonosítottam, főként a serpenyőkből. Réz dolgozott odalent hasonló eszközökkel, amikor főzött.

Hatalmas ételkonzerveket találtam itt. Életemben nem láttam még ehhez hasonlókat.

– Kár, hogy nem tudjuk elvinni ezeket – mondtam. – Hónapokig

jóllaknánk belőlük.

– A kisebbeket meghagyjuk az útra. Ezekből meg most eszünk.

– „Kukoricafőzelék” – olvastam fennhangon.

Szürkés szeme tágra nyílt.

– Ezt meg honnan veszed?

– Kicsit tudok olvasni. Nem olyan jól, mint Fakó.

Kósza bámult rám, majd megkérdezte:

– És az mit jelent?

Hogyhogya nem tudja? Aztán rájöttem, ő így nőtt fel, nem tanították meg a nemzők mindenre. Amit tud, azt önerőből sajátította el. Neki nem magyaráztak az olyanok, mint Kő, és nem is járatták vakarcsképzésre.

Csoda, hogy egyáltalán beszélni tudott, nemhogy olvasni.

– Ezek a betűk, itt – mutattam – elárulják, mi rejlik a dobozban. Fogalmam sincs, mi az a „kukorica”, de olyan éhes vagyok, hogy szinte bármit befalnék.

Előszedtem a mókás pengékkel teli kis késem. Az egyik átlukasztotta a konzervet, ezért tovább dolgoztam vele, amíg végül sikerült leszedni róla a fedelet. Meglestem a sárga kulimászt. Kósza odadugta a fejét, és beleszimatolt.

– Szagra nem rossz.

Mivel megmostam a pocsolyában, kellőképp tiszta volt a kezem, így beledugtam az ujjam, és megkóstoltam. Édes. Nem úgy, mint a cseresznye, másként, de finom. Példámat követve Kósza is beleízlelt. Pukkadásig ettem magam, aztán elővettem az egyik palackos vizet, amit találtunk. Eddig még nem ittam belőle, csak mosakodtam vele, viszont most nemigen adódott más lehetőség. Kinyitottam a palackot, és belekortyoltam. Fura íze volt, de nem vészes. Ledöntöttem a felét, aztán felajánlottam Kószának.

– Nem valami jó, de szerintem tiszta.

Amíg érte nyúlt, furcsán nézett rám. Rájöttem, hogy számára szinte ismeretlen az osztozkodás fogalma. Amit akart, elvette. Ám most már más szelek fűjtak. És ezt meg kellett értenie.

Összehúztam a szemem.

– Ugye tudod, hogy nem te vagy a főnök? És nem is leszel soha. Fakó szerint a pengéidnek hasznát vehetjük az úton, és alighanem

igaza van. Viszont ha valamelyikünket bántani mered, legfőképp Tegan, az lesz életed utolsó cselekedete.

Szürkés szeme összeszűkült, így az arcán virító hegek kissé feljebb kerültek.

– Ne fenyegezz!

– Ez nem fenyegetés – szólalt meg Fakó mögöttem. – Ez az igazság.

Tegan torokhangon morgott.

– Képtelen megváltozni. Végeznünk kéne vele.

– Elég volt az öldöklésből – fogta meg Tegan karját Fakó. – Ne félj! Én szemmel tartom. Nem fog bántani.

Egy részemnek nem tetszettek csapatunk újdonsült tagjai. Hiányzott, amikor Fakóval csak mi ketten álltunk a világgal szemben, bár beismertem, elkél a segítség. Ki tudja, meddig kell még gyalogolnunk? A könyvtárban Fakó nem talált térképet, ami útbaigazítana minket. Az apukája meséire támaszkodhattunk csupán, és remélhettük, hogy egy idő után kijutunk a romok közül. Per pillanat ez elég valószerűtlennek látszott.

Egy halott világban éltünk. Hihetetlennek tűnt az elképzelés, miszerint ha elég sokáig menetelünk, élő embereket találunk meleg otthonnal és elegendő élelemmel – akkor már inkább várom a halovány, kedves, szárnyas embereket, akik majd alászállnak az égből, és elrepítenek bennünket magukhoz. Csakhogy az sem megoldás, ha feladjuk. Bizalmamat Fakó szülőapjába helyeztem, és reméltem, hogy a meséi igazak.

– Egyél egy kis főzeléket – adtam át Tegannek a dobozt, ő pedig Kószához hasonlóan megszagolta.

Bizonyosan felfortyanna, ha tudná, hogy van bármi közös kettejükben. – Jobb az íze, mint ahogy kinéz.

Ha a víz mégsem volt fogyasztható, hamarosan megtudom. Hasi fájdalom gyors bőrküttéssel társítva, ezek voltak a fertőzőkór jelei. Eddig minden rendben. Hiányzott a szappanos fürdő, bár a pocsolyás tessék-lássék tisztálkodás is megteszi. Mindent egybevetve, egyedül ez az apróság okozott gondot.

Vállamra kaptam a batyum, kerestem egy sötét zugot, és magamra húztam a pokrócomat. Tegan a másik oldalamon heveredett le; láttam, hogy még nála van a husángom. Egyik kezét akkor is rajta tartotta,

miután álomba merült. Fakó Kósza és miközénk telepedett le. Úgy tűnt, Kószát nem ez zavarja.

Alvás közben nem ért minket bántódás. Én ébredtem elsőnek, mert Tegan felvert; zajongott álmában. A vállára tettem a kezem, mire elkezdett kapálózni. Határozott öklöst kaptam a képembe, míg végül felriadt. Megdörzsöltem az arcom, és rámosolyogtam.

– Így ébresszelek én téged máskor...

– Ne haragudj!

– Úgy hallottam, rosszat álmodtál.

Tekintete Kószára villant.

– Mondhatni.

– Róla?

– Hát... nem igazán. Arról, amit a Farkasai műveltek velem.

– Nem azt mondtad, hogy övé volt az elsőbbség minden nőnemű esetében?

– Kivéve, ha valaki más ejtette el a lányt. Jog szerint megkaphatott, akit csak akart, de általában nagylelkűnek bizonyult. – Csak úgy fortyogott benne a düh. – Akkor tett kivételt, amikor te feltűntél.

– Őt hibáztatod, amiért nem segített neked.

– Még szép! Ő volt a vezér... hallgattak rá. Ha megkéri őket, hogy álljanak le vagy hagyjanak békén, engedelmeskedtek volna.

– Tudsz harcolni? – kérdezte Kósza erélyesen Fakó túloldaláról. Nem gondoltam, hogy ébren van, persze Tegan sem fogta épp suttogóra. – Vadászni? Tudsz ruhát vagy bármi más hasznosat készíteni?

Tegan meredten nézte.

– Nem.

– Akkor meglátásom szerint csak nemzésre vagy alkalmas. Nekem az volt a feladatom, hogy összekovácsoljam a kölyköket. Hogy falkaként vadásszanak – szólt Kósza. Felült és beletúrt szőke hajába. Pearléhez hasonlóan az övé is világosabban fénylett, amikor a nap rásütött, és rakoncátlan tüskékben meredezett. – Ez sikerült is. Jobban, mint bárkinek azelőtt.

– Aztán a sorsukra hagytad őket, mert féltél egyedül visszamenni.

Kósza a lány felé vetette magát, de Fakó akkorát ütött felfelé a karjával, hogy a fiú beleremegett.

– Elhallgassatok mindketten!

Füleltem, hátha közeledik felénk valami. Csak a folyosókon átsüvítő szél panaszát hallottam. Miután talpra álltam, elraktam a takarómat, és felvettem a pakkom.

– Ezt csak egy módon rendezhetjük el – közöltem velük. – Mindkettőtöknek el kell felejtene a korábban történeteket. – Tegan sötét, fenyegető tekintetére felemeltem az egyik kezem. – Ha nem így tesztek, mind odaveszünk. Azt hiszitek, nekem könnyű? Ha úgy akartam volna, most kényelmesen pihenhetnék a saját lakrészemben, a saját matracomon a melegben és biztonságban, és nem kéne mást tennem, mint engedelmeskednem a parancsoknak...

...Mégis itt vagyok, ahol nap mint nap kérdéses, lesz-e ennivalónk vagy alvóhelyünk, vagy mikor ébredek arra, hogy valaki megpróbál megölni. Egyáltalán nem könnyű. És csak még nehezebb lesz, ahogy ismeretlen területre érkezünk. Elképzelésünk sincs, mi vár minket odakint. Semmit sem tudunk róla. Úgyhogy vagy belementek, hogy tiszta lappal kezdtek... vagy nem. De ebből elég! Ha én folyton arra gondolnék, mit vesztettem, beleőrülnék. Javaslom, inkább felejtsetek el ti is.

Dühösen kigomboltam az ingem. Kihúztam a karom az ujjából, és megvizsgáltam a harapást. Még múlt éjjel be kellett volna kennem, de túlságosan fáradt voltam. A seb körül belilult a bőr, a húsom pedig göröngyös lett és duzzadt. Nem tudtam megállapítani, mennyire súlyos. Rálocsoltam némi vizet, letöröltem, majd beletúrtam a zsákomba a krém után. Nem lett jobb szaga, mióta Lobogó nekem adta, továbbra is ragacsos és rémes volt, és úgy égetett, akár a tűz, ahogy beszívta a bőröm. Felszisszentem, a szemem könnybe lábadt, és megmagyarázhatatlan okból rám tört a honvágy.

A Korcsok azóta már be is vehették Egyetemet, ha az idősek továbbra is figyelmen kívül hagyták, amit mondtuk. Sosem tudom meg, mi lett Kövel és Gyűszűvel, és a bizonytalanság úgy égetett, akár a kenőcs a sebemet. Nem kötöztem be, csak visszahúztam az ingujjamat. Jó sokáig fájt, Csontfűrészes kezeléseire emlékeztetett. Ahogy Selyem mondaná: *Ami nem öl meg, az erősebbé tesz.* A szavak örének volt egy könyve tele ilyesfajta szólásokkal, amelyet egyetlen ember írt, egy nagyon bölcs ember, gondolom. Nem

emlékeztem a nevére.

Felsóhajtottam, ettem még a főzelékből, aztán kinyitottam egy másik konzervet. A szaga alapján húsnak tűnt, apróra vagdalva, és akadt benne még valami. Gondoltam, mi baj történhet, és azt is megkóstoltam. Kortyoltam egy kis vizet, aztán körbeadtam a palackot. A többiek épp összeszedelődöztek, amikor kiindultam a konyhából az ajtó felé.

A sötétség gyógyírként borult rám, a hűvös levegő eső ígérését hordozta. Reméltem, nem ered még el. Nem kifejezetten élveztem a fenti világban töltött első éjszakánkat. A víz úgy csapkodta a bőrömet, mintha tűkkel szurkálnák. Kissé melegem lett, és az arcom is fájt, nem kifejezetten Tegan csapásától. Bár az holtbiztos, hogy meg fog látszani; jó erőset tud ütni.

Kósza beért a lépcsőn. Az árnyékok miatt kevésbé tűnt félelmetesnek, a sötét ellágyította a sebhelyeit meg a festéket. Feltűnt, hogy nem koptak le, bár megmosakodott; ez kíváncsivá tett.

– Ha ő hajlandó, én is – mondta.

– Mi van?

– Tiszta lappal kezdeni. A Farkasok között a kötelességemet végeztem. Mára viszont megváltozott a helyzet. És én elfogadom. Tudomásul veszem, hogy nem én vagyok a főnök.

Végiggondoltam a szavait. Ebből a szempontból hasonlítottunk; alkalmazkodott a körülményekhez a túlélés érdekében. Nem nyers erőszakot vetett be, és én ezt erősségként értékeltem.

– Igazából itt senki sem az. Össze kell dolgoznunk.

Bólintott, majd témát váltott; úgy tűnt, a dolog részéről le van zárva.

– Mit jelentenek a sebhelyek?

Először nem tudtam, hogyan szúrta ki, aztán rájöttem. Akkor láthatta meg, amikor a sebemet kezeltem.

– Azt, hogy vadásznő voltam. – Ahogy rám nézett, hozzátettem: – Emlékszel, azt mondtam, ha elég erős és bátor vagyok, megküzdhetek a Korcsokkal az enkláve lakóinak védelmében. – Biccentett. – Hát ezt jelentik.

– Szóval azt tanúsítják, hogy megvéded az embereket – fogalmazott. – Fakón is van ilyen.

– Már valamivel több. – Nem vádló hangnemben szóltam. Mivel én kértem meg őket, hogy borítsanak fátylat a múltra, nekem is így kellett tennem.

– Hát igen.

Magam is meglepődtem, hogy rákérdeztem:

– A tiédnek mi a jelentése? És a festéknek?

– Nem festék – igazított ki. – Tinta.

– Mint amivel a könyveket írják? – redőzött a homlokom.

– Olyasmi. Túvel szurkáljuk végig a bőrt a heg mentén. Ez jelzi a rangunkat.

Ezt legalább eltaláltam.

– Fájt?

– Igen. A tiéd?

Nem árultam el, hogy sírtam, amikor a bőrömhöz érintették az izzó pengét. Annyit elismertem:

– Nagyon.

Mielőtt reagálhatott volna, megérkeztek a többiek.

Fakó kettőnkre pillantott, mintha érdekelné, miről beszélgettünk, ezt leszámítva csak közérdekű mondandója volt.

– Újra meg kell keresnünk a folyót, és annak mentén haladni északra, amíg bírjuk. Mielőtt iszunk belőle, fel kell forralnunk a vizet. Elvileg hal is akad ott, és ha elfogynak a konzervek, vadászhatsz a környéken.

Remek tervnek hangzott. Ahogy feltámadt a szél, fejemre húztam a pótszövetet. A fuvallat egy leheletnyi vizet is hozott magával, és telefröcskölt bennünket. A hideg egyre erősödött. Bár nappal áradt a meleg, az éjszakák hűvösek voltak.

– Mielőtt elhagyjuk a romokat, szerezzünk melegebb ruhákat – javasolta Tegan.

Egyetértettem.

– Biztos lesz útközben pár bolt.

Fakó tegnap óta kevesebbet szólt hozzám. Nehezen viselte Pearl halálát, ahogy Lobogóét is. Mérges lettem. Nem értette meg a tant: „*A holtakon már nem lehet segíteni.*” Az embernek hiányozhat valaki, ám abból nem származik semmi jó, ha elkeseredetten gyászol. Bárcsak ismerném a megfelelő szavakat, akár egy nemző, vagy képes

lennék egy finom érintéssel vigaszt nyújtani. De nem ment. Viszont volt töröm és elszántságom.

Ezzel kellett beélnem.

Vándorút

Északra gyalogoltunk a folyó mentén.

A romok jóval tovább terjedtek, mint azt valaha képzeltem volna. Hihetetlen nagyságú területet öleltek fel. Szinte alig hittem, hogy ekkora helyen egykor emberek éltek. A Korcsok előtt jártunk, már ha voltak a közelben. Kerestem a feliratokat, szagoltam a levegőt, de minél északabbra jutottunk, annál kevesebb jelét láttam annak, hogy ember vagy bármi más lakna erre felé.

Először igen jó tempóban haladtunk, mert rendelkezésünkre álltak a romokból származó készleteink. Miután kifogytak, lelassultunk, mivel élelmet kellett kerítenünk és vizet forralnunk esténként, hogy másnapra is legyen mit inni. A romokat elhagyva hosszú ideig gyalogoltunk anélkül, hogy bármi relikviát láttunk volna a régmúltból.

Továbbra sem tapasztaltuk tanújelét, hogy a föld alatti törzsek és a bandázók kivételével bárki túlélte volna a dögvészt.

Nyolc napja meneteltünk, amikor Kósza és Tegan panaszkodni kezdett az iram miatt. Most először értettek egyet valamiben, bár arra figyeltek, hogy ellenérzéseiket csendben és diszkréten juttassák kifejezésre. Egyikük sem engedte, hogy a múltjuk kihasson az utazás menetére.

Kósza vetette fel a dolgot.

– Éjjelente kellene megpihennünk. Egyre hidegebb lesz, és akkor úgysem jelent veszélyt ránk sok minden.

A vadállatokat leszámítva egyet kellett értsek vele.

Tegan mellette szólalt fel.

– Szeretném újra látni a napot.

Fakó gondolkodóba esett.

– Egy napig felfüggesztjük az utazást. Ébren maradunk, és feltöltjük a készleteinket, hogy átállhassunk az éjszakai alvásra.

– Nem késünk el ám sehonnan – vigyorgott rá Tegan.

Bólintottam.

– Nem gond.

Mindenkinek kellett áldozatot hoznia, most rajtam volt a sor. Egy részem tartott attól, mi történhet. A nap hamuvá fog égetni.

– A bőröd fokozatosan alkalmazkodik majd – mondta Fakó

kedvesen. – Csak fedd el magad minél alaposabban, amíg hozzászoksz.

– Még szerencse, hogy hideg van.

A romokból kifelé menet vettünk magunkhoz melegebb ruházatot, bár nehezebb dolgunk volt, mint ahogy arra számítottam. A bogarak szétrágtak egy csomó szövetet, és a penészgomba is benőtt jó párat. A legellenállóbbnak az a síkos anyag bizonyult, amelyet most hordtam, ezért ilyen kerestünk, csak vastagabb darabokat. Réteges öltözködésre volt szükség, hogy védjen bennünket a csípős szélről.

Lassan hajnalodott, az első fénysugarak ízlelgették az égboltot, és találnunk kellett egy pihenőhelyet. Fakó nem szeretett nagyon eltávolodni a folyótól, így valami köztes helyet kerestem. A sötétben én láttam a legjobban, ami ellensúlyozta, hogy a világosság bántotta a szemem még a guberált szemüvegen keresztül is. Nappal Kószának volt messze a legélesebb látása, ezért amikor áttértünk a napközbeni gyaloglásra, ő haladt az élen, és fürkészte a veszélyeket. Nem tudtam eldönteni, örüljek-e ennek, vagy sem.

– Arrafelé látok valamit. Talán egy épület lehet – mondtam.

– Körülbelül milyen messze van? – kérdezte Tegan.

A testtartásából ítélve úgy tűnt, mindjárt összeesik. Legkevesbé ő állt készen közülni egy ilyen hosszú vándorútra. Nem volt edzett; a Farkasok között töltött évei során csak egyvalamit kellett tennie – és az nem kívánt ilyen jellegű erőfeszítést.

Megvontam a vállam.

– Talán úgy tizenöt percre. Kibírod addig?

A másik lehetőség, hogy bebugyoláljuk magunkat a takaróba a hideg fűvön. Nem tudom, a többiek hogy gondolták, de én örülnék egy fedett helynek, kiváltképp, ha nappal maradunk ébren. Kósza és Fakó bólintott; ők gond nélkül kibírnak még negyedórát.

Előrementem, mert ebből a távolságból más nem látta, amit én. Félúton voltunk, amikor Fakó közölte:

– Már látom.

Ahogy az ég kivilágosodott, a ház körvonala tisztán kivehető lett. Durva, szabálytalan kövekből épült, igencsak ódonnak tűnt – ennél régebbivel talán nem is találkoztunk utunk során, viszont volt négy fala és teteje. Ennél több nekem nem kellett.

Az ajtó megvetemedett a keretben, vagyis nyitva állt, hívogatóan. Megborzongtam, ahogy a szél átfújta a ruhámon. Az épület belül kissé nyirkos volt, és nem túlságosan tiszta. A múlt emléktárgyait por ülte meg, és pókhálók függeszkedtek a sarkokban. A hajnal érkezte sem tudta kiűzni innen a lehangoló sivárságot.

Az első szobában megrongálódott bútorok álltak halomban, mintha valaki dulakodott volna – és alulmaradt – idebent. Ha a ház méretét nézzük, nem akadt sok hely. A konyhát felismertem a mosdókagylóból meg a rozoga asztalból. Mivel a székek lábai vékonyabb fából készültek, elkorhadtak, és az oldalukra dőlve heverték. Találtam egy beltéri ürítőfülkét meg egy alvószobát, legalábbis ezt gyanítottam a faállványába süppedt hepehupas matracból.

Az ürítőfülkében meghúztam egy fogantyút, és döbbsen bámultam, ahogy a szék vízbugyogással felelt. Lenyomtam egy másik kart, mire a kagyló vizet köpött rám. Felnyerítettem a meglepetéstől. Hogyan lehetséges ez?

Fakó jött az ajtóhoz érdeklődő tekintettel.

– Minden rendben?

– Ezt figyeld! – megmutattam neki, mit találtam.

Arcán ugyanazt az engem is magával ragadó csodálkozást tapasztaltam. Messzebb, a falnál egy kagyló hevert, akkora, hogy egy ember simán belefért. Fakó elforgatta a fogantyút, és onnan is víz tört elő köpködve. Kezdetben kissé barnás színezetű volt, de aztán kitisztult; érzetre hideg, viszont legalább tiszta.

– Ha forralunk egy kis vizet, hozzáönthetjük ehhez, és vehetünk egy meleg fürdőt – közölte.

Ez olyan jól hangzott, mint még soha semmi – azt is felülmúlta, hogy napok óta először vagyunk száraz és meleg helyen. A nap első felét takarítással töltöttük, azután áthordtuk az összes száraz fát a fő szoba tűzrakó helyéhez. Fakó öngyújtójának segítségével kisvártatva már szépen lobogtak is a lángok.

Házon belül annyira nem zavart a fény, bár a szemüveget nem vettem le. A tűzrakó helyen egy fém szerkezetet találtam, amely alkalmasnak látszott edények felfüggesztésére. Izgatottan vártam, mikor tudunk lefürdeni az ürítő fülkében, ezért vizet engedtem egy serpenyőbe, majd felmelegítettem. Ebből úgy hármat és egy ésszerű

mennyiségnyi hideg vizet beleöntöttem a nagy kagylóba. Alatta rábukkantam valamire, ami szappannak tűnt. Amikor szétnyitottam a papírt, porrá omlott, de miután bemásztam a vízbe, és beleszórtam, habzani kezdett.

Hiába álltam csupán kis vízben, így is sokkal hatékonyabbnak bizonyult, mint a gyors mosdások a hideg folyóban. Azután kilötykölttem a ruháimat a fürdővízben, majd egy kis hidegben is kiöblítettem.

Felvettem az utolsó, enklávéból származó váltás öltözetemet, és igyekeztem nem gondolni arra, mit érzek majd, ha ezt is elnyüvöm.

Miután sikeresen megtisztultam, Tegan következett a sorban. Mindannyian koszosak voltunk, miután a többnapos túra tetejébe még a házat is rendbe raktuk, ám ahogy letelepedtem a tűz elé, fantasztikus érzés töltött el. Bár kimerültem és meg is éheztem, de legalább nem fáztam. Leütögettem a takarómról a rászáradt kosz egy részét, bebugyoláltam magam a tiszta felével, és próbáltam kifésülni összegubancolódott tincseimet az ujjaimmal.

Valamivel később Kósza csörtetett be a bejáratí ajtón a szélfúvásból. Hideget és világosságot engedett be; érdekes párosítás, gondoltam. Egyik kezében egy véres valamit szorongatott. Közelebbről megvizsgálva láttam, hogy egy madár az. A másikban egy bundás állat lógott.

– Jó volna, ha kint pucolnád meg és beleznéd ki azokat – mondtam.

– Én majd megfőzöm.

Vagy százszor láttam, hogyan csinálja Réz. Volt tűzünk is, csaknem lehet olyan nehéz!

Felvonta egyik szemöldökét.

– Szívesen.

– Kösz!

És már indult is újra kifelé. Behúzta az ajtót, amennyire bírta, de az nem záródott be teljesen, hiába erőszakolta az ember. Kósza ügyesen bánt a késsel, ezt meg kellett hagyni. Nem telt bele sok idő, és visszatért a kicsontozott, botokra felszurkált hússal. Ez remek ötletnek tűnt.

Letelepedett mellém, és egyiket a kezébe fogta. Szívélyes hangulatban kezdtünk el sütogetni. Figyeltem, hogyan csinálja, és én

is gyakrabban forgattam az enyémet, nehogy odaégjen. Hamarosan olyan jó illattal telt meg a szoba, hogy összefutott a nyál a számban.

Rövidesen Fakó lépett be további húsokkal; életemben nem láttam hasonló állatokat. Fura hátsó lábuk és hosszú fülük volt. Az ajtóra mutattam.

– Vér és bél tilos a házban! – ez a szabály mindenkire vonatkozott.

Csak állt meredten az ajtóban bennünket nézve, miközben a szél halkán panaszkodva söpört át a szobán. Nem tudtam leolvasni az arcáról, mit gondol. Aztán ismét kiment.

Mire Tegan végzett az ürítőfülkében, több meleg víz állt a soron következő rendelkezésére. Átvette Kósza helyét, megfogta a harapnivalót, amíg a fiú tisztálkodni indult. Miután mindenki lefürdött, elkészült a hús; mivel több kisebb darabra vágtuk, gyorsabban sült meg. Bár égette az ujjamat, elcsentem egy falatot, és addig fújtam, amíg már ehetőnek ítéltam. Még így is csípte kicsit a nyelvem, erős, vad íze volt, ám szaftos és finom is egyben. Nem táplálkoztunk túl bőségesen az utazás alatt, főként folyóból kifogott halakat ettünk.

Mind felfaltuk, amit a fiúk behoztak. Lehet, jobb lett volna későbbre hagyni párat, de azt hiszem, túl éhesek voltunk ahhoz, hogy előrelátóak legyünk. Ezután Tegan bement a konyhába bóklászni. Én kíváncsian követtem.

– Van itt még kaja!

Átlestem a válla fölött, és hasonló konzerveket vettem észre, mint amelyeket a romoknál találtunk.

Ő előszedte őket, én meg tanulmányoztam: vegyes zöldség, tonhal, valami „löncshús”, borsó és még több kukoricafőzelék. Mind hordozható méretben, ellentétben az iskolai dobozokkal. Ha szétosztjuk, nem fog jelentősen megterhelni bennünket.

Az idő késő délutánra járt; meg tudtam állapítani a koszos ablakokon beszűrődő fény dőlésszögéből. A kimerültségtől már sajgott a fejem, de sötétedésig ébren kellett maradnunk. Azután reggel szembenézhetek majd ellenségemmel, a nappal.

Hogy elfoglaljuk magunkat, Fakó felolvasott A nappalfiú és az éjszakalányból. Lassan a mese végére értünk, és tudni akartam, hogyan fejeződik be. Sikerül-e elmenekülniük a boszorkány elől,

vagy elkapja őket, és végez velük? Bár sosem vallanám be, a történetük valamiképp emlékeztetett az enyémre.

Nükteriszhez hasonlóan én is a sötétségben nevelkedtem, és féltem a fénytől. A szívem mélyén úgy éreztem, ha számára jól végződik, talán én is boldogulni fogok.

Amikor végre beesteledett, a fáradtságtól úgy elnyomott az álom, hogy nem is aggódtam a jövő miatt. Ám mire felébredtünk, megváltozott a világ.

Havazás

Fehér takaró borított mindent; éjszaka jelent meg, és csupán a felszínt pöttyöző apró mancsnyomok tanúskodtak arról, hogy nem voltunk teljesen egyedül a világban. Az ég elszürkült, és még a nap is haloványabbnak tűnt, bár a talajról visszavert fénye világosabbnak hatott, mint ő maga odafent. Kinyitottam az ajtót, felmarkoltam egy adagot a micsodából, majd döbbenten azonnal le is dobtam, és ujjaimat dörzsölgettem a hideg miatt. A többiek furcsán bámultak rám, és rájöttem, én vagyok az egyetlen, aki most látott ilyet először.

– Mi ez? – kérdeztem csüggedten. Ezúttal nem palástolhattam tudatlanságomat. Bár mostanra igazán megszokhatták.

– Hó – válaszolt Tegan. – Ez lesz, amikor az eső megfagy.

– Öngyilkosság lenne ebben gyalogolni északra – jegyezte meg Kósza. – Szerencse, hogy találtunk menedéket. Van vizünk, élelmünk, és vadászni is akad mit. Itt remekül átvészélhetjük, míg elvonul a vihar.

– Eltelik még egy kis idő, amire megjön az igazi tél – tette hozzá Fakó.

– Tél – ez új szó. Ridegen hangzott. Fakóra pillantottam, akinek merev, üres tekintetéből nem tudtam kiolvasni, hogy menni akar-e, avagy sem. Mostanában nem sokat beszéltünk egymással. Pearl halála óta mintha kicserélték volna.

– Halat is foghatunk, a folyó itt van a közelben – mondtam, aztán arra gondoltam, lehet, hogy már halálra fagytak a hidegben. Elképzelhető, hogy a hóesés után már nem is maradt hal.

– Te mit gondolsz? – kérdezte Fakó Tegantól.

– Nem akarok a hóban caplatni.

Körbenéztem, és felmértem a ház kényelmi lehetőségeit. Egy használható bútor nem akadt, se rongymatrac, de még zsámoly vagy rekesz sem. A talált tárgyak többsége tüzelőnek kell, és ha azok is elfogynak...

– Mihez kezdünk, ha kimerül a benti fatartalékunk?

Kósza bement a konyhába, és hozott egy szerszámot, amely aprításra látszott alkalmasnak. Nyugtalanság fogott el, ahogy megláttam a kezében.

- Majd vágok még.
- Akkor azelőtt kéne, hogy még több hó esne – mondta Fakó.
- Tekintetük találkozott, és szikrákat szórt – perpatvar szavak nélkül
- , majd Kósza vállat vonva sarkon fordult.
- Hát jó. Hamarosan jövök.
- Meglepetésemre Tegan talpra szökkent.
- Veled megyek. Segítek cipelni.
- Talán úgy érezte, bizonyítania kell, ha másnak nem, hát saját magának. Megértettem őt. Büszkeségből nem vitt magával fegyvert. A husáng úgysem használna sokat Kószával szemben; a lány gyakorlatlansága miatt alulmaradna. Meg kellett mutatnia, hogy nem fél tőle, és meg kellett szilárdítania helyét a csoportban.
- Zord széllokések közepette mentek ki a szabadba. Ezután jó szorosan becsuktam az ajtót, amennyire tőlem telt, és emésztgettem a tényt, hogy egy darabig itt maradunk. Már nem emlékeztem, pontosan mióta vagyunk a Felszínen, és némileg meglepődve vettem tudomásul, hogy még élünk.
- Meddig tart ez? – érdeklődtem Fakótól, aki a kinti havat bámulta.
- Néha hónapokig.
- Belereszkettem.
- Örülök, hogy kijutottunk a romok közül, mielőtt esni kezdett.
- Rövidesen alighanem minden elpusztul – mondta csendesén.
- A föld alatt is?
- Megvonta a vállát.
- A Korcsok bevették Nassaut, Egyetem pedig készületlen, szóval kötve hiszem, hogy másként végeznék. – Olyan metszően ejtette a szavakat, mintha szánt szándékkal akart volna bántam.
- Miért haragszol rám ennyire? – nem volt értelme a további finomkodásnak. Reméltem, hogy túljut a bánaton, vagy felhagy ezzel a viselkedéssel, ha elég időt adok neki, de ez szemlátomást nem használt.
- Nem haragszom.
- Türtöztettem magam, nem neveztem hazugnak.
- Akkor kire vagy dühös?
- Magamra.
- Pearl miatt bánkódsz – találgattam.

– Az apja halála óta mindvégig biztonságban élt. Azután megjelenek én... és egy nap alatt meghal miattam.

Bármennyire is szerettem volna, nem tagadhattam, hogy részünk volt benne. Most nem számított, kedveltem-e a lányt, vagy sem. Alig ismertem, és az igazat megvallva Fakó is csak felületesen. Ő csak az egykori vakarcsra emlékezett.

– Segít, ha bűntudatot érzel miatta?

– Nem. De úgy tűnik, folyton ez jár a fejemben.

– Tehetek érted valamit?

Olyan sokáig nézett rám, hogy már kezdett kényelmetlen lenni. Aztán megkérdezte:

– Társak vagyunk még? Tudom, hogy Selyem párosított össze minket, de te most engem választanál?

Ahogy korábban, most is azt éreztem, valami mást ért a szó alatt.

– Nálad jobban senkiben sem bízom.

Arckifejezéséből ítélve nem erre a reakcióra számított. Éreztem, hogy valamiképp csalódott bennem, ez nem könnyítette meg a dolgom. Elkezdte bökdösni a tüzet, és a kérdés ott lebegett a fejünk felett a csendben, amíg a másik kettő vissza nem tért.

A várakozás nem volt egyszerű. Felosztottuk egymás közt a munkát, és favágással, vadászattal, főzéssel meg a menedékünk szépítgetésével teltek a napjaink. Az alvószobában találtunk egy bőröndnyi szövetet, amelyekből kényelmes rongymatracokat csináltunk. A tűz elé helyeztem őket, hogy ott fűtsön bennünket jelenlegi otthonunk melege.

Tegan szemmel láthatóan megerősödött. Ez a munka jobban feküdt neki, mint az egész napos túra. Ami engem illet, hiányzott a járőrözés. Bár a rettentő hideg miatt nem lett volna sok értelme. Ami veszélyt jelentene ránk, vagy eltéved a hóban, vagy halálra fagy.

Ahogy múltak a napok, egyre ritkábban jártunk vadászni, és olyankor konzervet ettünk. Kiderült, hogy a löncshús attól löncs, hogy nyálkába áztatták. Emiatt egy pillanatra elbizonytalanodtam, de miután felvágtuk a nagy szeletet, finom illatúnak és ízűnek bizonyult. Arra a következtetésre jutottam, hogy nyilván a ragacs tartja frissen.

Fakó egyre jobban magába zuhant, még inkább, mint mielőtt megismertem az enklávéban. Már nem olvasott fel nekünk a

könyvből, nekem pedig nem volt szívem megkérni, hogy fejezze be, amikor láthatólag elment tőle a kedve. Néha-néha a kezembe vettem, és lapozgattam óvatosan, csodáltam a régiséget.

Időtöltés gyanánt elkértem Tegan betűs könyvét – amelyikből annak idején anyukája oktatta –, és olvasásra tanítottam Kószát. Jó feje volt hozzá. Mindössze pár nap alatt bevágta az ábécét, azután gyors iramban következtek a szavak. Néha úgy merültem álomba, hogy hallgattam a mormolását:

– A mint alma...

Gyakran éreztem magamon Fakó tekintetét, amikor Kószával foglalkoztam, de egyszer sem néztem fel. Ha nem volt elég mersze kimondani, mi jár a fejében, én sem segíthettem rajta, bármi is zavarta. Kósza oktatása alatt a többiek kimentek fát vágni.

Végül aztán be kellett ismernem:

– Azt hiszem, mindent megtanítottam, amit tudok.

Fakó alighanem többet is nyújthatna, de nem valószínű, hogy hajlandó volna időt fordítani Kószára. Becsukta a könyvet, elrakta, és felállt.

– Talán viszonzozhatom a szívességet.

– Hogyan?

– Gyere!

Az alvószobába vezetett, amely most teljesen üresen állt. Mindent elégettünk vagy kidobtunk, amit a korábbi lakók itt hagytak. Így egy jó tágas, az első szobához képest valamivel hidegebb tér keletkezett.

– Mit fogunk csinálni? – már nem féltem tőle. Bárki is volt ő a romoknál, megígérte, hogy új életet kezd tiszta lappal, és eddig tartotta a szavát. Nekem ennél több nem kellett. Ha valaki, hát én tudtam, milyen az, ha a múltbéli tetteid alapján ítélnék meg. Örökké kísérteni fog, amiért hagytam, hogy megöljék a világtalan vakarcsot, aki a rettegés csöndjébe burkolózott, amikor az örök elhurcolták.

– Gondoltam, mutatok pár fogást. Ügyes vagy, de kiszámítható.

Felcsillant a szemem. Ősidők óta nem edzettem már, és a folytonos ücsörgés elpuhít.

– Ne a pengéiddel gyere! Még nem vagyok elég gyors.

– Jól van – mondta. – Csak kézzel és lábbal.

Gyakoroltunk egy ideig, és alig hittem el. Lassú voltam,

berozsdásodtam, és ez feldühített. Szép kis vadásznő! Mögém került, hogy megmutassa, miként tartsam a karomat a támadáshoz. A kezem lefelé nézett. A töreimet megfelelő szögben tartva jó nagy darabot hasítanék ki valakinek a mellkasából.

– Mit csináltok? – kérdezte Fakó az ajtóból.

Megfordultam.

– Edzünk. Jössz egy körre?

Megingatta a fejét, majd elillant.

Ez hamarosan szokásunkká vált, és a technikám egyre javult a Kósza elleni küzdelmek során. A gyakorlás miatt a jövő elé is bizakodóbban néztem. Egész életemben embereket védelmeztem; nem tudtam csak úgy hirtelen leállni.

Egy különösen kemény menet után zihálva ücsörögtem könyökömet a térdemre támasztva. Felpillantva megláttam, hogy Kósza mosolyog rám. Üdítő látványt nyújtott a szokásostól eltérő arckifejezése, mire én kérdő tekintettel oldalra billentettem a fejem.

– Jó vagy – közölte. – Nagyon jó, galambom! Szeretek dulakodni veled.

A dulakodni szót olyan hangsúllyal mondta, mintha még egy jelentéssel bírna. Felvontam az egyik szemöldököm.

– Galambom?

– Az egy madár.

Térdemet a mellkasomhoz húztam, ahogy helyet foglalt mellettem.

– És miért mondod ezt rám?

Kósza hátradőlt, és megpihent a karján. A szobában hűvös volt, lehelete gomolygott az arca előtt.

– Még a városban láttam őket, az omladozó épületeken vertek fészket. Szürke szárnyaikkal aprónak és törékenynek tűntek, de képesek felrepülni oda, ahol a többi állat nem bánthatja őket.

– Még egy Farkas sem – mondtam halkan.

Értettem a párhuzamot. Bár gyengének látszottam, akadtak rejtett erősségeim. Nem zavart, hogy egy olyan lényhez hasonlít, aki csodaszépen szárnyalt a széllel. Úgy döntöttem, nem tiltakozom a becenév ellen.

Mire az idő kezdett felmelegedni, már útra készen álltunk. Hálásak voltunk a kis épületnek, amiért menedéket nyújtott számunkra. Sajnos

túlságosan szűknek bizonyult, amikor négyen heveredtünk a tűzrakó hely elé melegedni.

A szünet alatt alkalmam nyílt hozzászokni a naphoz, amíg az nem égetett tűzforróan. Most már készen álltam rá; legalábbis megszoktam, hogy nappal vagyok ébren.

Reggel, amikor elindultunk, hosszú időn át bámultam a házat. Kényelmessé és lakhatóvá tettük, de ha nem akartunk csak mi négyen örök életünkre itt maradni, tovább kellett állnunk, amíg az időjárás engedi. Mivel Fakó nem tudta, milyen messzire kell menni, sokáig eltarthat, amíg odaérünk.

A talaj nedvesnek érződött a talpam alatt, és mindennek friss, tiszta illata volt. A levegő csípőssége a több réteg ruha alatt szinte fel sem tűnt. Korán útnak indultunk, és visszatértünk a folyó felé. Ezüstösen csillogott a távolban, partján fák magasodtak. A téli hónapok alatt megtudakoltam a többiektől a számomra ismeretlen dolgok neveit, és ezt mindannyian türelemmel viselték.

– Most már szinte mindent azonosítani tudtam, amire az út mentén rátévedt a szemem. Fárasztó utazás lesz, de néhány növény ehető – mondta Tegan. Halak fickándoztak a vízben, amiről a felszínen keletkező gyűrűk árulkodtak. Lehetne rosszabb is.

Öt napja meneteltünk, és az volt a hatodik, amikor látótávolságba kerültek a fák a folyó kanyarulatánál. Itt-ott találkoztam már néhányval, ezek viszont saját kis közösségükben éltek. Szoros csoportokban álltak mély árnyékokat vetve az ágakkal és levelekkel teli talajra. Tömény, földes illat áradt felőlük, kellemesebbnek érződött, mint a sár, és újszerűnek hatott.

Megbűvölten hallgattam a madárdalt. A zöld levelek közt megbúvó, pirosan-kéken verdeső élénk színek miatt izgatottan lestem, hátha látom őket felröppenni, a magasba szállni, és szárnyalni a széllel. Sajnos nem örvendeztettek meg, viszont folytatták éneküket a lombok között. A száguldó folyó zajába más hangok is vegyültek: állatok tereferéje, karmok kaparászása. Életemben nem hallottam még ilyen szépet.

– Itt találunk majd nyulat – közölte Fakó.

Mivel egyfolytában a betűs könyvet forgattam Kószával, belém ivódott az Ny, mint nyúl, és a kép többé-kevésbé hasonlított az

állathoz, amelynek hurokcsapdát állítottunk. Biccentettem.

– Vadászunk egy kicsit útközben?

– Persze. Itt találkozunk, ha végeztél. Gyere, Tegan! – a lány tanácstalan pillantást vetett rám, ahogy Fakó beiramodott az erdőbe.

Mostanában egyre gyakrabban tett ilyet, az ő társaságát választotta az enyém helyett. Először még azt hittem, nem akarja kettesben hagyni Kószával, de jó ideje együtt vagyunk már. Ha Tegan még mindig tart tőle, akkor reménytelen eset.

– Gyere, kerítsünk húst a fazékba, galambom! – Kósza az ellenkező irányba indult a fák felé, távol a Fakó választotta ösvénytől.

Kellemes hűvösséget éreztem a bőrömön, ahogy beléptem a zölde árnyak közé. Mindenfelé susogás hallatszott, mintha a fák nemcsak a lényt, hanem a hangot is megszűrnék. Hallottam a lépteim neszt, pedig büszke voltam rá, milyen jól tudok lopakodni. Bár valószínűleg ez csak a föld alatt volt érvényes. Idekint minden ág elroppant, amelyikre ráléptem.

Útközben Kósza elhelyezte a csapdáit, amelyeket még a régi épületben talált holmikból barkácsoltunk.

Azután odébb vitt, mert az állatok nem jönnek errefelé, ha megérzik, hogy a közelben vagyunk. A vadászat ezen része sokban hasonlított az alagutas zsákmányszerzéshez, csak ott nem nyulakat ejtettünk el.

Feltartotta a kezét, amikor már elegendő távolságba értünk. Szótlanul álltam, és vártam, hogy megmagyarázza, miért kell szótlanul várakoznom. Azután közel lépett hozzám, háttal nekilökött egy fának, és száját a számra nyomta. Nem úgy csinálta, mint Fakó. Az ajka többet mozgott, és erősen hozzám préselte. Nem tudtam mit kezdeni ezzel az érzéssel, ezért hátrataszítottam.

– Azt hittem, te is akarod.

– Miért? – tudakoltam erélyesen.

– Megtanítottál olvasni. És rengeteg időt töltöttünk együtt edzés közben. Azt hittem, rájöttél, hogy csak a közeledben akarok lenni.

Visszagondoltam arra, valahányszor mögém állt, fejét az enyémhez közelítette, fogta a kezem, amikor beállította a testem, és megértettem. Számomra azonban ez a gyakorlás része volt. Amikor rá gondoltam, csodáltam a sebes pengehasználatát és a rangját tükröző sebhelyeket.

Egyéb nem merült fel vele kapcsolatban. Soha nem is gondolkodtam el ezen. Útitársam volt, akárcsak Tegan, de másként, mint Fakó. Hozzá soha senki nem érhet fel. Ebben biztos voltam.

– Miért én? Miért nem Tegan?

– Szerintem őt Fakó akarja – felelte vállrándítva.

A szavak mélyen belém vájtak. Akkor ezért kereste olyan gyakran a társaságát? Nem csak Kószától védte. Talán többről volt szó.

Kósza folytatta:

– De ha nem, a lány akkor is csak nemző. Semmi mást nem tud felmutatni. Te viszont olyan vagy, mint én.

Ha volt is ebben valami, nem biztos, hogy örültem neki.

– Mármint vadász?

– Igen. Te erős vagy.

A jelzések ezt bizonyították. Némelyiket a névadó napomon kaptam, másokat harc közben szereztem, igazi vadásznőhöz méltón. Egy szép nap talán újra lesz kiket védelmeznem, ha egyszer végre célba érünk.

Finoman felemeltem a kezem, és ujjaimmal megérintettem a forradásait. Szinte attól a pillanattól érdekelt, mióta megláttam. A bőrfelülete alapján nem forró pengével zárták le őket. Hagyták, hogy maguktól forrjanak be. A maga módján ez is erősségnek számított.

– Nem zavar?

Lehunyta a szemét.

– Ezt még soha nem engedtem senkinek.

– Miért nem?

– Gyengeségnek tűnne.

Ez nagyon vadászos gondolkodásmódra utalt. Teljes mértékben meg tudtam érteni, még ha különböző világokban cseperedtünk is fel. Ha azt akartad, hogy komolyan vegyenek az emberek, nem hihettek puhánynak. Küzdened kellett ez ellen, bármi áron.

Amikor leszegtem a fejem, ő kihasználta az alkalmat, hogy közel húzzon magához. Melegség áramlott végig rajtam, amikor felemelt, és ajka végigfutott az államtól a nyakamig. Az érzésbe beleborzongtam, ezért a vállán pihentettem a kezem. El akartam taszítani, meg akartam rúgni, valamit, ami jelezné, hogy nem bánhat velem így. Ehelyett tekintetem beleolvadt szürkés szempárjába. Már nem tűnt ridegnek;

úgy fénylett, mint a téli nap. Egy pillanatra Fakót láttam a helyében, aki felmosolygott rám. Aztán az élmény elillant, és már nem tudtam eldönteni, mit érzek.

– Mennünk kéne...

– Megnézni a csapdákat – fejezte be.

Kósza letett a földre, én pedig kavargó gondolatokkal terhesen elindultam visszafelé. Egyetlen csapda fogott nyulat, de az elegendő volt. Összeszedtem a többi, ő meg elrakta a zsákjába. Tegan és Fakó a megbeszélt helyen várt ránk, ők is ejtettek párat.

– Hogy sikerült? – érdeklődött Fakó.

Én pedig elpirultam, mintha meglátta volna, mit csináltunk. Ki tudja, talán ő is ugyanezt művelte Tegannel. Lehet, hogy az arca nem a hidegtől pirult ki. Talán egymásba fonódtak a fák árnyai között, és titkokat sugdolóztak. A gondolattól nem kedveltem kevésbé a lányt, viszont szomorú és bánatos lettem, mintha elvesztettem volna valamit, amiről nem is tudtam, mi az.

Lidércnyomás

Két héttel az után, hogy a kis épületet elhagytuk, valami rosszra bukkantunk, sokkalta rosszabbra, mint a nagy romoknál.

A szag csapott meg elsőként. Felkaptam a fejem, szimatoltam, aztán a folyó elkanyarodott. Hosszú, fakószürke öntött kőből készült sáv ívelt egy romtelepülés felé. A többivel összevetve ez kisebbnek tűnt, viszont jóval lestrapáltabbnak hatott. Az épületek nagy része elpusztult vagy darabokra hullott, ráadásul búzlott a Korcsoktól. Amióta elindultunk északra, most találkoztunk először élőlényekkel. Már kezdtem azt hinni, hogy talán mi vagyunk az utolsók. Ijesztő gondolat. Ám ez még inkább megrémített.

Mivel szinte már besötétedett – ekkor szoktunk pihenőhelyet keresni –, én láttam meg, ahogy a távolban vánszorognak. Ez az ő területük volt; éreztem a csontjaimba. Nem tudtam, hol lelhetünk biztos helyre, de abban bizonyos voltam, hogy ezt el kellene kerülnünk.

– Ne menjünk be oda.

Fakó megfordult.

– Te is érzed?

– Mind érezzük – motyogta Tegan. – Undorító.

Kósza a messzeségbe bámult, kezét a szeme fölé tette.

– Ha keletre tartunk, megkerülhetjük.

– Akkor letérünk az útról – jegyezte meg Fakó. – De azt hiszem, jobb lesz így.

Szándékosan nem szóltam, mert nem úgy tűnt, mintha volna utunk, fűvel benőtt csapás vezetett keletre. Az is hasonló öntött kőből készült, azonban az idő és az eső elnyűtte már, ezért többnyire széttöredezett, szinte már csak homokból állt. Elkanyarodott a folyótól, de talán visszajuthatunk oda, miután elkerültük a veszélyt. Ha a romok közt nem élt egy nagyobb embercsoport, akkor a Korcsok bizonyára egymást falják fel. Ettől valószínűleg még elszántabbak és vadabbak lehetnek, mint akikkel korábban megküzdöttünk.

Persze lehet, hogy vadásznak... akárcsak mi. A párhuzam nyugtalanságot ébresztett bennem. Nem akartam, hogy bármiben is hasonlítsanak ránk.

– Hihetetlen, hogy itt nyüzsögnek – mormoltam.

– Mindenhová eljutnak – szólt Fakó komor hangon. Vonásait élesen kiemelte a feljövő hold, amely beezüstözte a világot. Minden lágy és hűvös lett, amerre a szem ellátott.

Gyászos gondolat – akárhová vetődtünk, folyton rejtőzködni, menekülni kényszerültünk, vagy épp harcoltunk ellenük. Lehet, hogy a folyó menti kis házban kellett volna maradnunk. Azon a környéken legalább nem lödörögtek Korcsok, és élelem is akadt. De mindannyian meg szeretnénk volna találni a helyet, amelyről Fakó szülőapja beszélt, ahol jobb életkörülmények várnak ránk. Lassan kezdtem azt hinni, hogy próbálkozásunk hiábavaló.

A következő emelkedőre érve ledermedtem. Tíz Korcs jött velünk szembe, és akárcsak mi, elsőre ők is meglepődtek. Még mindig ocsmányan és rémisztően festettek, viszont ezek egészségesebbnek tűntek, mint akiket magunk mögött hagytunk. A Korcsokból álló vadásztársaság felénk iramodott; eldobták a prédáikat – gondolom, állatokat –, és ádáz vicsorgás közepette ácsingóztak a nagyobb, édesebb hús után. Előrántottam a töreimet.

– Kerülj mögénk! – szóltam Tegannek, de előkapta a husángomat, és vad elszántsággal mellém állt.

– Gyakoroltam Fakóval – közölte.

Itt amúgy sem tudott volna hová rejtőzni. Kicsit fájt, hogy nem vetettük Fakóval egymásnak a hátunkat szokásunkhoz híven, ám most más miatt kellett aggódnom. Kósza a túl oldalamra került pengéivel a kezén. A Korcsok körbevettek bennünket, nyilván könnyű győzelemre készültek. Váratlanul éri majd őket, hogy a préda visszavág.

Ezeket nem gyötörte olyan éhség, mint a korábbiakat, ezért a karmaikkal támadtak először, a fogaikkal csak utána. A könyökömmel hárítottam, ahogy Kósza tanította, miközben gyors vágásokat ejtettem a törzsükön. Nem voltam olyan villámgyors, mint ő, de sikerült elkerülnöm a csapások nagy részét, és megvédeni a mellkasomat. Mindegyikünknek kettőt kellett kiiktatni, aztán megosztózni a maradékon.

Mellettem Tegan csapdosott nagy ívben és keményen; bőven hagytam helyet a számára. Ő elűzte őket, én pedig odavágtam nekik. A világ beszűkült: dőf és üt, rúg és lök. Vér fröccsent. Letöröltem a

szememről, és küzdöttem tovább. Most nem volt időm mást figyelni. Ezek a Korcsok nem hullottak olyan gyorsan.

Öld meg őket! – suttogta Selyem a fejemben. – Öld meg mind!

Vadásznői énem a felszínre tört élesen és tisztán, akár egy frissen kovácsolt kés, amely sisteregve emelkedik ki a vízből. Ezeknek volt eszük. Láttam a szemükben, ahogy igyekeztek kipuhatolni a taktikámat, és reflexeimet próbára téve rám vetni magukat. Tőreim megvillantak a holdfényben, vér fröccsent a csillogó fémre, és minden fordulattal, minden támadással dalra fakadt a szívem. Alig éreztem a kapott sebeket. Nem tudtam, milyen súlyosak. Semmi mást nem láttam, amíg az utolsó Korcs el nem dőlt. Fakó végzett vele, határozottan elnyisszantotta a torkát. A csillagok alatt, a fűvön sötétség honolt, akár az éjszakai égbolton. A bugyborékoló, fuldokló levegővételek lelassultak, majd abbamaradtak.

Éhesen kapkodtam a levegőt.

– Mindenki jól van?

– Pár vágás – szólt Kósza. – Semmi komoly.

Fakó a tenyerét színező vért beletörölte a ruhájába.

– Jól vagyok.

Tegan felé fordultam, épp amikor összecsuklott. Fakó kapta el, mielőtt a földre omlott volna. Falfehéren csüngött a karjai közt. Szeme nagyra nyílt, rettegés látszott benne.

– Hol sebesültél meg? – tudakolta a fiú sürgetően.

– A lábán – mondtam együtt érzően. A nadrág szövete rongyokban lógott, és alatta hosszú vágás tűnt elő a felsőcombján.

Törömmel csíkokat nyestem a nadrágszárából, Fakó pedig elkötötte a sebet. A vérzést ugyan csillapította, de a lány ramatyul festett. Ez nem gyógyul be magától-gondoltam. A karmok mélyen belevájtak a húsába.

A sérülés ellátásának fájdalma kikészítette Tegant, bár lehet, hogy saját vére látványától ájult el. Láttam már hasonló reakciókat. Bármilyen is volt az oka, teste elernyedett Fakó karjában.

– Menjünk innen – mondta Kósza.

Egy pillanatig csak álltam, és Fakóra néztem.

– Tudod vinni?

Hirtelen olyan érzés fogott el, mintha történt volna egyszer már

hasznos. Emlékszem, ugyanezt kérdeztem tőle a világtalan vakarcs kapcsán – és annak bizony nem lett jó vége. Arca megmerevedett.

– Persze. Keresnünk kell egy pihenőhelyet, ott megnézzük, mit tehetünk érte.

Egyetértettem. Mivel én láttam legjobban az éjszakában, én diktáltam az iramot, és fürkésztem az esetlegesen arra cirkáló Korcsokat. Minél távolabb kerültünk a romoktól, annál inkább reméltem, hogy fogyatkozik majd a számuk. Sajnos elég valószínűtlen volt, hogy hamar biztos helyre akadjunk. Azt kellett feltételeznem, hogy ott kóborolnak mindenfelé. Abban bíztam, megérezem a szagukat, még mielőtt felbukkannak.

Atgyalogoltuk az éjszakát, Fakó és Kósza felváltva cipelte Tegan. Végül aztán magához tért, és kérte, hadd mehessen a saját lábán. Én elleneztem, és folytattuk az utunkat. Rég nem voltam ennyire kimerült. A fenti élet bizonyos szempontból elpuhított. Akár egy távoli ábránd, felrémlt a nassau-i küldetésünk, amikor egy idő után már csak az akaraterő mozgatott. Most is hajtottam magam – pedig nem nekem kellett Tegan hurcolnom.

Úgy éreztem, illik felajánlani.

– Ha szeretnétek, hogy én is vigyem egy darabig...

– Szükségünk van a szemedre – mondta Fakó. – Legalábbis amíg kivilágosodik.

– Szerintetek elég messze vagyunk már, hogy megállhassunk? – próbaképp a levegőbe szagoltam, és tisztának éreztem; csupán a fákhoz, növényekhez köthető erős illat áradt egy csipetnyi állati pézsmával, valamint egy szippantásnyi itt-ott rothadó levéllel keveredve. A Tegan sebéből áramló vér csípős szagát is érzékeltem, úgyhogy a környéken ólálkodók is felfigyelnek majd rá. Balszerencse. A bennem lakozó vadászó azt tanácsolta, hagyjuk hátra a lányt, csak holt teher. Dühösen összeszorítottam a fogam, és elhallgattattam a belső hangot. Ezt a döntést nem hozhattam meg; a szívem részben talán mégis egy nemzőé volt, viszont már egyáltalán nem szégyelltem.

Kósza válaszolt:

– Az lenne a legjobb, ha minimum napkelteig mennénk.

Tegan csak nyögdécselt, és újfent Fakó vette vállára Kószától. Nem nálam volt az óra, nem tudtam, merre haladunk, ezért egyszerűen

mentem az úton, a lehetséges veszélyekre figyelve.

Hajnalhasadás előtt éreztem először.

Még több Korcs – rothadó bűzüket felém sodorta a szél. Szétnéztem minden irányba, kerestem őket. Ezúttal a hátunk mögül érkeztek, ami azt jelentette, hogy követtek bennünket. A helyzet egyre csak romlik.

Sötét szavak fortyogtak bennem tele félelemmel és rémülettel, de nem törtek elő, így csak a tényekre szorítkoztam.

– Vigyétek biztonságos helyre! Újabb küzdelemre van kilátásunk.

Fakó elsietett vele a fák felé, és finoman a földre helyezte.

– Maradj itt. Ne mozogj! Vigyázok, hogy ne jöjjenek erre, és ha mégis, megállítom őket. Világos?

A lány bólintott, hanyatt feküdt a földön, és nem mozdult. Holtnak tettei magát? Talán beválik, ha eléggé lefoglaljuk a figyelmüket. Ezúttal tizenketten rohantak le bennünket, mi pedig eggyel kevesebben voltunk. Nem mintha Tegan olyan jól harcolt volna, de ez idáig hatékonyan hárította el a csapásaikat. Ez elég ideig lekötötte őket, amíg mi felszabadultunk, hogy szépen felszeleteljük a szörnyeket.

– Négy mindenkinek-jelentette ki Kósza.

Biccentettem, és megvettem a lábam, bár a kimerültségtől sajgott minden porcikám. A töreimet kell bevetnem. Bár használhatnám a husángot is – Tegannek nem volt rá szüksége –, nem maradt már bennem annyi erő, se kitartás. Győzelmi esélyeink ezúttal nem voltak túlzottan kecsegtetők, a lehetséges veszteség bekövetkezte viszont egyre fenyegetőbbnek látszott.

Feszülten készültem az első hullámra, ahogy a Korcsok felénk rontottak. Nem számítottam rá, hogy túlélem a csatát, de az acélos Selyem belém nevelte, hogy nem adhatom fel. Megpördültem, és felhasítottam egyet. A bele kiömlött, és beterítette a földet. Hátra szökkentem, kikerülve egy támadást, és elugrottam egy vicsorgó állkapocs elől. Ezeket a Korcsokat a düh hajtotta – láttam a vérvörös szemükben; tudták, hogy végeztünk a fajtársaikkal.

Karom hasított az oldalamba. A fájdalom döbbenetes volt, de mi előtt a Korcs még jobban belém mart volna, átszúrtam a kezét, mire hátrakapta, súlyosbítva sérülésemet. Lehetett volna rosszabb is. A

zsigereim még a helyükön voltak. A kinnal mit sem törődve másik késemet mélyen belemerítettem a mellkasába. Döf és kiránt, ahogy Selyem tanította. A szörny eldőlt, ám kettő termett a helyébe.

Eltikkadva hátrahúzódtam, vérben és bélben csúszva. Mindkét oldalról támadtak, én pedig lefelé irányuló kettős vágással intéztem el őket, ahogy Kószától tanultam. Kétség sem fért hozzá, ez a különedzés mentette meg az életem. Megfordultam, hogy lássam, hogyan boldogulnak, mire Kósza és Fakó egy-egy vágással együttesen végzett az utolsó Korccsal. Vadak és fenségesek voltak, és különösképp kiegészítették egymást, mint hold az éjszakai éggel. Egy pillanatra megakadt a szemem Fakó sötét haján és Kósza szőkén csillogó tincsein, és belesajdult a szívem.

Fél kezemmel elfedtem a sebem, miközben elbotladoztunk Tegan búvóhelyéhez. Felült, arcát fájdalom torzította.

– Sikerült?

– Igen – felelte Fakó. – Nem hinném, hogy egy újabb csapat beérne minket.

Én nem vettem volna rá mérget, pláne most, hogy nyakig vérben áztunk, és ketten is megsebesültünk. Ráadásul iszonyúan ránk fért már a pihenés, viszont ha itt és most megállunk, álmunkban vetik majd ránk magukat. De fölfogtam, hogy Tegant meg kell nyugtatni. Annyiban hagytam a hazugságot, ám amikor Fakóval találkozott a tekintetünk, szótlanul kérdőre vontam. Ő néma beismeréssel megvonta a vállát.

Ahogy az ég kivilágosodott, beletúrtam a batyumba a napszemüveg után. Még mindig nem láttam olyan jól napközben, mint a többiek; talán sosem fogok. Mindent elkövettem, hogy hallással és szaglással ellensúlyozzam a hiányosságot. Véres ujjaim foltot hagytak a szemüveg oldalán, és mindkét kezem remegett, ahogy leengedtem. A jobbat ismét odanyomtam az oldalamhoz, remélve, hogy a seb nem olyan vészes, mint ahogy érzem. Eszembe jutott, hogyan halt meg a Farkas a könyvtár lépcsőin. Nem akartam gyors és kegyes halált – azt pedig végképp nem akartam végignézni, ahogy Kósza olyan könnyedén megteszi.

Gyerünk tovább – mondogattam magamnak. – Pont, mint az alagútban.

Ezúttal Kósza ment az élen, Fakó pedig a karjai közé vette Tegan.
Én utánabotorkáltam, tudva, hogy mindkettőnknek el kellene látni a
sérülését; helyett nem volt más, csak ez a végtelenbe vezető, poros,
hallgatólag út. A körülötte fekvő mező üresen és csendesen terült el,
csupán egy magányos fa törte meg olykor a tájképet. Zöld, buja és
csodás látványt nyújtott a reggeli harmattól nedvesen. Utóbbi nevét
Kószától tudom, és azon merengtem, vajon ez lesz-e az utolsó reggel,
amit látunk majd.

De azért mentem tovább.

Kétségbeesés

Kósza egy szurdok kiugró részén talált menedéket.

A kötések ellenére Tegan eszméletét veszítette, bőre sápadt, halovány árnyalatot vett fel. Amikor megnéztem a sebét, láttam, hogy vérzik; a szövet átnedvesedett. Ha nem sikerül csillapítanunk, meghal, ezt biztosra vettem. Csontfűrész tűt és cérnát használt volna, nálunk nem akadt ilyesmi. Ezért hát szerintem csak egyvalamit tehettünk.

– Hozz fát! – szoltam Kószának. – És rakjunk tüzet.

Bár nyilván ő is kimerült, felállt, és tette, amire kértem. Összeszedett pár száraz fűcsomót, leveleket és leesett gallyakat, amelyeket először talált, aztán elfutott egy távoli fa felé. A frissen törött ágak igencsak füstölnek majd, de nem volt mit tenni.

Fakó csendben ült, ölében a lány fejével.

Viselkedésében felismertem a vadászösztön jeleit; elszántan védte a nála gyengébbet. Talán ezért vonzotta Tegan. A lánynak szüksége volt rá, mert belőle hiányoztak ezek az ösztönök. Ebből a szempontból Kószának igaza volt; Tegan tényleg nemzőként viselkedett, ám többé nem hittem, hogy ez hátrány volna. Nélkülük a világunk nem forogna tovább, még ezen a kissé döcögős módon sem.

Tisztára sikáltam egy tört, amennyire csak tőlem telt. A lángok megteszik a többit.

– Szerinted beválik? – kérdezte Fakó. Természetesen tudta, mire készülök.

– Fogalmam sincs. De ha nem zárjuk le a sebet...

– Tudom.

Nem telt bele sok idő, mire Kósza visszatért egy rakás fával. Elrendeztem őket, majd tüzet gyújtottunk; először gallyak és levelek segítségével készítettük égésre a zöld fát. Lassan kapott lángra, de folyamatos odafigyeléssel sikerült felszítani. A füst elárulja majd a környékbeli Korcsoknak hollétünket, ám ezt a kényszerű kockázatot vállalnunk kellett.

Levágтам a szövetet Tegan combja körül.

– Vízet!

Amióta elindultunk a folyó mentén, nem akadt sok fölöslegünk.

Alig-alig öntöttem rá, hogy lemossa a vér nagy részét, és lássam, milyen mélyre hatolt a seb, hol nyílt szét a hús. Súlyos volt, lehet, hogy bele fog rokkanni. Ha újra lábra áll – ha életben marad sántítani fog, akárcsak Gyűszű, sőt nála is erősebben. Alaposan leöblítettem a kezem, aztán bekentem Lobogó krémjével. Bőségesen bedörzsöltem vele a sérült részt is, majd a tűzbe tartottam a töröm pengéjét. Ott hagytam, amíg izzani nem kezdett. Kósza némán figyelt. Én Fakóra pillantottam.

– Akarod, hogy befogjam a száját? – kérdezte.

Bólintottam. Hiába nincs magánál, lehet, hogy visítani fog. Egyik kezemmel összefogtam a széthasadt bőr széleit, a másikkal megbélyegeztem a forró fémmel. Mindössze ennyit tehettünk. Még Csontfűrész korlátozott készlete sem állt rendelkezésünkre.

Valóban felsikoltott, szörnyű kínok között, hangja Fakó tenyerében halt el. Tegan durván megharapta, próbált szabadulni, ám addig tartottam rajta, amíg meg nem bizonyosodtam, hogy végleg beforrt. Azután levettem róla a kést, és újra a tűzbe tartottam, hogy megtisztuljon. A seb még így is elfertőződhet; lehet, hogy megduzzad a lába. Ha belázasodik, hát... tudtommal abból még senki nem gyógyult fel lent az alagútban.

Remegett a kezem. Egy hosszú pillanatra behunytam a szemem, és nekidőltem a mögöttem húzódó homokkő falnak.

– Te megtettél minden tőled telhetőt – mondta Fakó lágyan. – Rajtunk már nem múlik semmi.

Kósza arckifejezése arról árulkodott, hogy legszívesebben itt hagyná. Ő azzal a vakarccsal sem törődött volna sokat. Kósza testesítette meg a vadászok erőről és életben maradásról szóló tanát, és én olykor csodáltam emiatt. De nem most. Tegan a barátom volt, még ha Fakó és közém állt is. Nem ő tehetett róla, hogy Fakó vonzóbbnak találta a szelídségét.

– Most kell valaki, aki engem is leápol – közöltem, ahogy felhúztam az ingem.

Fakó azonnal felszisszent, amikor meglátta, mit rejtegetek. Nem tudtam pontosan, hol karmoltak meg, de az arckifejezésükből ítélve nem lehetett szép látvány. Kettejükre tekintettem, várva, hogy melyikük nyúl majd a törömért. Le kellett zárni a sebet. Ugyanazokkal

a veszélyekkel számolhattam, mint Tegan: fertőzés és láz. A Korcsok karmai szinte ragadtak a mocsoktól.

Kósza szólalt meg:

– Majd én! – és hirtelen mozdulattal a tűzbe tartotta a kést.

Ő is lelocsolt a drága vizünkkel, ahogy én Tegant, aztán felvitte bőrömrre a gyógykenőcsöt. Úgy égetett a frissen szétszabdalt húson, akár a tűz, mint soha semmi ezelőtt. És az izzó kés csak ezután következett, én pedig igyekeztem felkészülni rá. Becsuktam a szemem, összeszorítottam a fogam, és azt mondtam:

– Rajta! Ne szólj előtte.

Nem szólt.

A tör kiégetett, úgy éreztem, hogy a csontomig hatol, olyannyira átlépte a fájdalom küszöbömet, hogy véresre haraptam a nyelvem.

Kapaszkodtam vadásznői méltónyelvem. Elnyeltem a kiáltást. *Ne mutakozz gyengének! Ennél jobbra neveltelek!* – parancsolta Selyem. – *Te voltál a legjobb tanítványom. Ezt soha ne feledd!*

Most már tudtam, hogy álmodom. Selyem sosem mondott nekem ilyeneket. Nem szokott dicsérni, nyakleveseket osztogatott. Meg kétélű bókokat.

Amikor kinyitottam a szememet, valahol máshol találtam magam. A tűz eltűnt. Fakó is. Se Kosza, se Tegan. Minden fekete-fehérben látszott, akárcsak azon a régi papirosos a könyvtárban.

És Selyem állt ott, várakozóan.

– Nem haltál meg – közölte.

Mindig is jól tudott olvasni az arcomról. Félmosolyra húztam a szám, mert öröm volt viszont látni, még ha ezt azt is jelentette, hogy végleg begolyóztam. Semmit nem változott, alacsony maradt, zsarnoki és magabiztos.

– De én igen – folytatta.

– Ha...

A hír gyomorszájon vágott. Igaz volna? Az egész enkláve eltűnt? Ha így is történt, akkor végleg magamra maradtam. Eszembe jutott Gyűszű, meg Kő, meg a 26-os Lány. Sodronyra gondoltam, izgatott, hogy mi lett vele.

Emlékezni akartam mindannyiukra – minden elveszett arcra, csibészes mosolyra és vicces gesztusra.

– Az Odúlakók is eltűntek? – kérdeztem suttogva.

– Nem tudom. De te vagy népünk utolsó képviselője, Pikk. Csak te tudod továbbadni a történetünket.

– Na és Fakó?

A fejét csóválta.

– Ő sosem tartozott közénk. Félvér, aki még mindig nem érzi jól magát a bőrében, hiába képeztem.

– Ha megtalálja a helyét, megbékél.

Selyem nem reagált, arcára csend és komorság ült.

– Búcsúzni jöttem, és hogy elmondjam, ne hagyd kihunyni a lángot.

– Ez mit jelent?

Újra hallottam Selyem suttogó hangját: *Ne hagyd kihunyni a lángot!* Kinyitottam a szemem, és felé nyújtottam a kezem. Annyi kérdésem volna még. Fakót ragadtam meg helyette. Egy percre összemosódott a két valóság, a fekete-fehér és a vakítóan fényes nappal. Aztán az álom szertefoszlott, és csak a fájó visszhang maradt utána.

Én vagyok az utolsó vadász nő.

– Az enklávénak vége – mondtam remegve.

– Egy kicsit elájultál – közölte Kósza, aki mellettem térdelt. – De szerintem rendbe jössz. Kemény fából faragtak, galambom.

– Hagyd békén! – acsargott Fakó. – És ne szólítsd már így!

Éreztem a feszültséget a testemben. A karjában tartott, mintha ringatott volna. Biztos megijedt, amikor elvesztettem az eszméletemet; részemről megalázónak tartottam az ilyesfajta gyengeséget.

Kósza nem hátrált meg. Ahogy a szája felfelé görbült, sebhelyei oldalra mozdultak.

– Majd Pikk eldönti, mit szeretne.

Épp most akartak öltre menni? A hasam túlságosan fájt, hogy ezzel foglalkozzak. Arrébb toltam Fakót; a mozdulatra heves, égető fájdalom hasított a gyomromba. Az aggodalom mindkettőt észhez térítette; legalább már nem vitáznak.

Úgy döntöttem, egyiknek sem árulom el, hogy láttam Selymet. Valószínűleg amúgy sem hinnének nekem.

– Hogy van Tegan? – kérdeztem.

– Nem voltál sokáig kiütve. Semmi változás – nyugtatott meg Fakó.

Egy megkönnyebbült sóhaj csúszott ki a számon. Lassan, apránként hátraevickéltem a homokfal felé. A hasam folyamatosan égett, de elviseltem. Kénytelen voltam.

– Hozol még fát a tűzre? – kértem Kószától. – Szükségünk lesz rá.

Erre a kérésre sem adtam magyarázatot. Fakó talpra állt.

– Megyek, kerítek pár madarat vacsorára.

Boszorkányos gyorsasággal tudott követ hajítani.

Gyakran egyetlen dobással elkábított egy példányt, aztán kitekerte a nyakát, amíg az öntudatlanul hevert. A hosszú nap után sem kívántam az ételt – csak aludni vágytam, de nem hagyhattam őrizetlenül Tegan, aki még mindig ájultan feküdt. Bár ebben az állapotban úgysem tudtam volna megvédeni.

Mielőtt elmentek, gondom volt rá, hogy a késeim kartávolságban legyenek. Nem tudtam, képes volnék-e felkelni, ha az életem múlna rajta, de a térdizom megvágásával komoly sérülést okoznék, és a támadó egy szintre kerülne velem. A történéseket a szememre helyezett füstüvegen át követtem, amely sajátságos zöld fátyollal borította be a világot.

Mire Kósa visszatért, szédülni kezdtem. Lehajolt felszítani a tüzet, mire én két kézzel alkaron ragadtam.

– Ne hagyd kihunyni. Ígérd meg!

– Figyelek majd rá.

– Nem, ígérd meg, hogy táplálni fogod!

Úgy nézett rám, mint aki azt hiszi, hogy a sérülés miatt kissé bediliztem, de azt felelte:

– Esküszöm. Visszamegyek tűzifáért, ahányszor csak kell.

Mást nem akartam. A sötétség elnyelt, és a mélybe húzott, akár egy folyó, amelyre az éjszaka lehelt csókot.

Mire felébredtem, leszállt az este. Tegan lázas álomban hanykolódott, és én sem éreztem magam túlságosan egészségesnek. Sült hús illata lengte be a levegőt. Ezt szívesen fogadtam.

– Jobban érzed magad? – kérdezte Fakó. – Tessék!

Kezembe adta a vizespalackot, és láttam, milyen kevés maradt benne. A hold és a csillagok feljövetelével a levegő is lehűlt, de a tűz elűzte kissé a hideget. Kortyoltam egy kicsit, de takarékoskodtam vele. Ki tudja, meddig kell gyalogolnunk, és hol találunk újra tiszta

vizet.

– Éhes vagy? – Kósza vágott nekem egy szelet húst, és a pengéjére tűzve tartotta, amíg ki nem hűlt.

Két falásra bekaptam, és kértem volna még, de láttam, hogy nem maradt túl sok.

– Tegan felébredt már?

Fakó a fejét ingatta.

– Egyszer sem. Folyton a mamáját szólongatja.

– Tovább kéne állnunk – javasolta Kósza, és homokot rugdosott a tűzre, hogy eloltsa.

– Ne! – félig-meddig lábra álltam, és döbbenten vettem tudomásul, hogy még mindig borzasztóan fáj. Az oldalamhoz kaptam, hányinger kerülgetett. Reméltem, nem jön fel az étel. Szükségem volt rá.

– Itt akarsz éjszakázni? – kérdezte Fakó.

Nem csak éjszakázni. Nem tudtam megmagyarázni ezt az ostoba meggyőződésemet, de Selyem közölt valamit, valami fontosat a tűzzel kapcsolatban. Itt kellett maradnunk, és táplálni. Tudtam, hogy ha most elindulunk a vakvilágba, meghalunk, és soha senki nem fogja megismerni a történetünket.

Mivel mindezt képtelen voltam értelmes szavakba önteni, így csak annyit mondtam:

– Igen. Reggelre talán Tegan is erőre kap.

De nem így lett.

Vírradtkor Tegan lángolt, mint a tűz, amelyet óvtam, nehogy kialudjon. Megmostam őt a maradék vízzel, és próbáltam rávenni, hogy igyon. Fetrengett, nyöszörgött és sírdogált. Könnyek csordultak le az arcán, míg végül már azok is elapadtak.

Felnéztem, és megláttam Kósza sokat sejtető tekintetét. Megkímélhetjük a szenvedéstől. Bevégezhetjük, és mehetünk tovább, mielőtt elgyengülünk. Ha egyedül a vadásznői ösztönömre hallgatok, igent mondtam volna. De már több voltam ennél.

– Sötétedésig adj neki időt – mondtam csendesen. – Ti ketten nézzétek meg, hátha találtok vizet. Hozzatok még tűzifát.

Kósza felvonta szemöldökét.

– Ez a tűz a mániád.

Igen, a mániám. *Ne hagyd kihunyni a lángot* – mondogatta Selyem.

Ez az ígéret biztosította, hogy amíg tápláljuk, életben maradunk. Nem okoznék csalódást neki.

– Megint elmegyek vadászni – közölte Fakó. – Ma jobban igyekszem majd.

– Kösz! – bár ma nem az ennivaló miatt aggódtam főként. Víz és fa, ezek nélkül nem maradhattunk életben.

Miután elmentek, apróságokat súgtam oda Tegannek, amelyeket a nemzöktől hallottam az évek során, aztán felolvastam neki az ábécés-könyvből.

– Amint alma...

Néha sírdogált. Néha mosolygott. Egyszer kinyitotta a szemét, és megpróbált felülni, bár nem látott engem. Izzadtságtól nedves haját félresöpörtem a homlokából, és szörnyű félelem kúszott belém – el fogom őt veszíteni, mielőtt megtudná, mennyit jelent a számomra.

– Ne halj meg! – suttogtam. – Te vagy az egyetlen barátom.

Ő egyszerűen más volt; egy önzetlen teremtés. Tegannel minden egyszerűnek tűnt. Bármiről el tudtam vele beszélgetni – és ez semmi külön jelentéssel nem bírt, bár Fakó ettől biztosan megbántódott volna.

Most talán már el tudtam képzelni, mit érzett Lobogóval és Pearllel kapcsolatban. Én sosem veszítettem el ilyen barátokat. Nem láttam a holttestüket. Gyanítottam, hogy Gyűszű és Kő már elenyészett, ahogy az enkláve lakóinak egésze. Fakónak igaza volt, ez más érzés; így már jobban értettem őt. Bárcsak visszamehetnék, és enyhíthetném a bánatát apró kedvességekkel, amelyeket magamba fojtottam, mert nem értettem meg, hogy szüksége lett volna rájuk!

– Ne menj el – lehelte Tegan.

– Nem megyek sehová. Melletted maradok.

– Nem szeretem, ha itthagysz, anyu. – Erőtlen ujjai a karom köré fonódtak, míg szavaival valaki mást tisztelt meg. Elképzeltem, ahogy édesanyja kisurran ennivalót készíteni, és magára hagyja Tegant. Én az enklávében sosem voltam egyedül.

Többféleképpen lehet valaki erős, most már tudtam. Az erő nem mindig a késből vagy harci vágyból származik. Néha a kitartásból, amelynek kútja mély és néma. Néha a könnyörületből és megbocsátásból fakad.

A srácok sokáig elmaradtak, Tegan pedig végre lecsendesedett, sajnos nem nyugalomban, hanem a láztól gyötörtén. Úgy tűnt, a küzdelem felemésztette valamennyi energiáját, és most egyszerűen csak meghal.

Ezúttal Fakó ért vissza először, kezében számos madarat és egy nyulat tartott. Vízet is hozott, így felforraltuk az edényben, amelyet téli szállásunkról vettünk magunkhoz.

– Találtam egy kis tavat. Elég sekélynek és iszaposnak tűnt, de... – megvonta a vállát.

Ebben a helyzetben nem lehattunk válogatóságok. A hó elpusztítja a benne lakozó rossz dolgokat, de idő kellett, amíg kihűl. Mostanra Tegan ajka már szárazzá és repedezetté vált. Leöntöttem a torkán, ő pedig lenyelte, bár ettől nem reméltem hosszú távú gyógyulást. Amikor megnéztem a sebét, láttam, hogy megduzzadt. Jaj, ne!

Fakó gyászos ábrázattal bámulta, majd elkezdett dolgozni a madarakon és a nyúlon; megnyúzta és kicsontozta őket távolabb, nehogy a belső részek idevonzzák a dögevőket, amíg alszunk.

Később Kósza tért vissza egy nyalábnyi tűzifával. Most bizonyára távolabb kellett gyalogolnia.

Megérzésem helyesnek bizonyult, amikor közölte:

– Körbejártam a terepet. Viszonylag csendesnek látszik.

– Örömmel hallom. – Nem hiányoztak a Korcsok.

Letelepedett mellém, és megérintette a homlokomat.

– Te lángolsz, galambom! Ittál ma már valamit?

– Tegannek tartogattam.

– Miért? – kérdezte őszinte tanácstalansággal. – Ő nem gyógyulhat. Neked még van esélyed.

Fakó kezembe nyomta az üveget, amelyet már teletöltött langyos vízzel. Lassan kortyolgattam, és éreztem, mennyire fáj a torkom. Valóban éreztem a forróságot, most, hogy Kósza ráirányította a figyelmem. Azt hittem, csak a tűz közelsége melegít.

– Mert közénk tartozik – mondtam végül. – És már belefáradtam abba, hogy folyton feladjam.

Kósza a fejét csóválta.

– Ha elfogadod az elkerülhetetlent, attól még nem adod fel.

Fakó keserű félmosolyra húzta a száját.

– Dehogynem.

– Hát pedig nem tud járni, és én már nem fogom cipelni.

– Majd én viszem – állt neki a főzésnek Fakó.

Tudtam, hogy Kósza evés után rögtön útnak indulna. Testem minden porcikájában éreztem, hogy nem tehetjük. Itt kellett maradnunk. Nem hagyhattuk kihunyni a lángot. Talán a láz beszélt belőlem. Meglehet, hogy Selymet is csak képzeltem.

De ha ezt tudomásul veszem, akkor azt is el kellett volna fogadnom, hogy Tegan haldoklik, hogy már mentheteden, és nem létezik semmiféle jobb világ. Csak még több Korcs, üres táj és néma kétségbeesés. Először fel sem tűnt, hogy könnyek csordultak le az arcomon.

– Az egész világ olyan, akár Mészfal borotvapengéi – fakadtam ki.

Felsért bennünket, kiserken a vérünk, és céltalan az egész.

Kétoldalt ökölbe szorult a kezem, miközben próbáltam önuralmat gyakorolni. *Egy vadásznő nem viselkedne így* – mondtam magamban. Ám ezúttal a saját hangom szólt a fejemben, nem Selymé, és éreztem, hogy végleg elment – elbúcsúzott. És én nem voltam igazi vadásznő. Száműztek, mielőtt az egész törzsem kipusztult. Ahogy korábban gondoltam: csupán egy lány, akinek hat sebhely éktelenkedik a karján.

Úgy tettem, ahogy kérted. Ez nem igazság. Nem hagytam kihunyni a lángot.

Fakó odanyújtotta Kószának a sült húst, aztán leült mellém – nem is emlékszem, mikor fordult elő ilyen utoljára. Egyik karjával átölelt, és fejét az enyémmek hajtotta, ahogy nagyon régen az alagútban, amikor csak mi voltunk meg a sötétség. Sűrűn potyogtak a könnyeim; nem tudtam visszatartani őket.

– Át fogjuk vészelní – ígérte, ahogy régen én, amikor elindultunk Nassaubá, és esélyünk sem volt a hazatérésre.

– Tényleg? – kérdeztem Teganre pillantva. – Hogyan?

És akkor egy különös hang, egy új hang szólt a sötétségből:

– Kijazott? Láttam a füstjüket. Ha barát, akkor hálás lennék, ha válaszolnának. Ha nem, akkor már itt se vagyok, úgyse érnek utol.

Tekintetemet a füstfellegre emeltem, amely a sötét égbolt felé gomolygott – szembetűnőbb lett a zöld fa miatt –, és odasúgtam

Selyemnek: *Köszönöm!*

Megváltás

Talpra kecmeregtem, elfojtottam egy fájdalmas nyögést, és felfelé tekintettem, mivel a hang egyértelműen abból az irányból jött. Egy percig semmit nem láttam, ezért megijedtem, hogy talán súlyosbodik a lázam, aztán egy árny férfialakká élesedett. Magas termetű volt, és igencsak valódi; lefelé bámult rám. Egyik kezében olyan lámpa lógott, mint amelyet Fakóval használtunk az ereklyeszobában réges-rég.

A férfi a fényt felénk tartva vizsgálgatott bennünket. Meglepetés hallatszott a hangjában, amikor azt mondta:

– Ti mind kölkök vagyok. Mit kerestek errefelé? Itt nem biztonságos.

Visszafojtottam a nevetésem. Az én világomban sehol sem volt biztonságos.

– Eltévedtünk, és van egy sebesültünk.

Óvatosan közelebb lépett, hogy ellenőrizze, igazat állítottam-e, és megpillantotta a földön Tegant.

– Hát akkor indulandusz! Ne fecséreljük az időt.

Minden erőmet összeszedve elkezdtem felmászni a meglehetősen meredek lejtőn, amely egy remek kiugró részben végződött; ezért is álltunk meg itt. A férfi felsegített. Közelről is szemügyre vettem: nagyobbnek tűnt Fakónál – és öregebbnek, de nem úgy, mint Mészfal.

Hasonló életkorú emberrel még sohasem találkoztam. Mindkét válla megereszkedett már, és viselt valamit a fején, ám az sem rejtette el ezüstös tincseit. Néma csodálattal meredtem rá.

– Jól letértetek a kereskedelmi útról. Hova valósiak vagytok, Appletonba?

Ha nem akadt volna el a szavam a döbbenettől, talán kinyögök valami értelmes választ. Egyik kezemmel az oldalamat fogtam, másikkal a törömet, biztos, ami biztos. Kósza érkezett fel mögöttem, ő is alacsonyabbnak bizonyult nála. Neki gyorsabban sikerült kapcsolnia, így azt felelte:

– A városból jöttünk.

A férfinak kikerekedett a szeme.

– Most ugratsz? A városokban már egy fia ember se lakik.

Megmentőnk ezt olyan hittel jelentette ki, mint valaha a mi időseink. Meggyőződése azonban csak annyira volt igaz, mint egykor az enyém. Az ő népe sem tudott rólunk. Most viszont nem volt időnk vitázni, vagy bizonygatni, hogy Kósza igazat szólt.

– Tegan elég rossz bőrben van – böktém ki. – Összeszabdalták a lábát.

– Mutkókba futottatok, mi? Nem csoda, odakinn a pusztaságban. Az Öreglány nélkül én egy tapodtat se moccanok. – Felemelt egy hosszúkás, fekete valamit, amit fegyvernek véltem, még mielőtt felhúzta, és kattant volna. – Kari volnék, de a népek Hosszúpuskának hívnak.

– Miért? – kérdezte Kósza.

– Mert ha elpuskázok egy árubeszerzést, hosszan hallgathatom a letolást. Lassan húsz éve üzöm az ipart.

Ez képtelenség. A föld alatti törzsekben és a romok között élő emberek alig érik meg ezt a kort, nemhogy ennyi ideig dolgozzanak egyfolytában.

– Hány éves vagy? – érdeklődtem.

Tudtam, hogy illetlenség ilyet kérdezni, de a válasz égetően fontos volt számomra, mert a puszta léte lerombolta és újraépítette a világról alkotott képemet.

– Negyvenkettő.

Most már biztos, hogy egy jobb helyen él, ahol az emberek nem aszalódnak össze és halnak meg fiatalon. Egész lényemmel kívántam, hogy én is megpillanthassam ezt. Talán még van remény számomra, hiába éltem a föld alatt évekig. Talán mindannyiunk számára van még remény. Ebbe kapaszkodtam őszinte lelkesedéssel.

– Ezt nem hiszem el – sóhajtott Kósza.

De az öregember meg sem hallotta.

– No, lássuk, miként tudjuk felhurcibálni a barátotokat. Nem hagyhatom sokáig ácsorogni az öszvéreket.

– Hozom – szolt Fakó.

Kósza lement segíteni neki. Én fent vártam, ennyire tellett tőlem, miután megmásztam az emelkedőt az oldalamban a tüzes kés nyomával. Nem akartam gyengébbnek mutatkozni, mint muszáj. Még az is lehet, hogy Selyem küldte ezt az alakot. A fiúk összeszedték a

holminkat, eloltották a tüzet, aztán felkaptattak. Ám amikor az öreg ránézett Teganre, visszahőkölt.

– Ez a lány lázas – mondta riadtan. – Dögvész gyötri?

A fejemet ráztam, mert nem jutott eszembe, hogy ő nyilván nem lát jól ilyen sötétben.

– Dehogy, esküszöm! Megsebesült. Megmutatom. – Felemeltem Tegan a lábát, hogy lássa, hol forrasztottuk be a sebét, és mennyire bedagadt a végtagja.

– Doktorkodtatok a pusztában. Talpraesett gyerkőcök vagytok. De a combja elég ramatyul fest, és még egynapnyira vagyunk Megváltástól. Pakoljatok föl!

Az út felé vezetett bennünket. Kicsit lemaradtam a többiektől, mert minden egyes mozdulatra fájdalom cikázott át rajtam. Messzebb volt, mint elsőre gondoltam, és mire elértem a fogatot, majd kiköptem a tüdőm. Láttam már hasonlókat kisebb változatban, többnyire piros színben, ám azokat szétmarta a rozsda. Összehasonlítva ez jóval nagyobbnek tűnt, és két állatot fogtak be elé. Öszvérek, mintha ezt mondta volna. Közelebb érve is meglehetősen szelídnek látszottak.

– Töméntelen árut szállítok hátul, kicsit össze kell húznotok magatokat. Egyikőtök felpattanhat ide hozzám.

– Majd én – jelentkezett Kósza, és felszökkent a fogatra.

Az öregember nem tréfált, amikor azt mondta, kevés a hely. Én másztam fel elsőnek, újabb nyögést elfojtva, majd segítettem Fakónak beemelni Tegant. A hátsó részen egymás hegyén-hátán meredeztek a zsákok és a dobozok; szerencsére némelyik arrébb csúszott, amikor nekidőltünk, nem makacsolták meg magukat.

– Mindenki megvan? – kérdezte a férfi.

– Igen – feleltem.

Hangos „Gyí!” felkiáltással csattintott egyet az öszvérekhez kötözött szíjjal, és mozgásba lendültünk. Miután találtam egy sarkot, ahová bekucorodhattam, egész elviselhetőnek találtam. Tegan kettőnk ölében feküdt Fakóval, alkalomadtán adtam neki egy korty vizet. Már annyira legyengült, hogy nyelni sem tudott, csak ha megdörzsöltem a nyakát.

Ahogy ránéztem, belesajdult a szívem. A láztól engem is rázott a hideg. Az egyik percben meg akartam sülni, a másokban kihültem,

akár a jégcsap. Fakó egyik karjával átölelt, én pedig a vállára hajtottam a fejem, és nem gondoltam rá, mit hoz a holnap. Mi már nem tehattünk semmit. Mindenünket beleadtuk ebbe az útba, sőt!

– Te tudtad, hogy jön valaki – suttogta. – Nem igaz?

– Valahogy úgy.

– Honnan?

Ezen a ponton már nem érdekelt, hisz-e nekem, vagy sem.

– Selyem mondta.

Elcsendesedett. Vagy az épelméjűségem miatt aggódott, vagy azon tűnődött, mit értettem ez alatt. Számomra nem volt különbség. Majd mintha vízcsobogáson keresztül hallanám a világot, halk morajlással teli álomba merültem. *Ne hagyj itt, Pikk! Szükségem van rád. Azt akarom, hogy minden olyan legyen, mint régen, mielőtt jöttek a többiek. Nem volt rá lehetőség, hogy elmondjam* – a hang Fakóéra hasonlított, de ő sosem beszélne így. Nem suttogna ilyen leplezetlen érzelemmel a fülembe. Az előbb tényleg azt mondta...

Szeretlek?

Nem lehet más, csak álom. Következő élményem a szemhéjamat égető nap fénye volt. Egész testem elgémberedett és hasogatott; a lábam is elzsibbadt Tegan súlyától. Nem éreztem őket.

Kétségbeesetten lehajoltam, de Fakó megfogta a vállamat, és megállított.

– Még bírja erővel. Semmi baj.

– A közelben vagyunk már?

– Azt hiszem, igen.

Lassú sóhaj hagyta el az ajkamat.

– Megtennél egy szívességet?

Szinte mosolygott.

– Ha erőmből telik.

– Elmesélnéd a könyv végét?

Fakó nem kérdezte az okát. Csak beletúrt a batyujába, elővette a könyvet, és fellapozta ott, ahol abbahagytuk, mielőtt Kósza és Tegan közénk állt, mielőtt a bánat bezárta előttem, akár egy súlyos ajtót. Halkan olvasni kezdett:

Aznap össze is házasodtak. Másnap elmentek a királyhoz, és elmesélték a történetet töviről hegyire. Am ott találták az udvarban

Photogen édesapját és édesanyját is, akik a király és a királyné kegyét élvezték. Aurora kis híján belehalt a boldogságba, és elmondta mindannyiuknak, hogyan hazudott neki Valtra, és hitette el vele, hogy a gyermeke már halott.

Nükterisz szüleiről senki nem tudott semmit; ám amikor Aurora meglátta a szépséges lányban tulajdon azúrkék szemét, amely a felhős éjszakát is beragyogta, különös gondolatok merültek fel benne, és azon tűnődött, hogy még a gonoszok is lehetnek valami jó létrehozói. Valtra révén az édesanyák, akik soha nem találkoztak egymással, belepillanthattak gyermekeik szemébe.

A király odaajándékozta nekik Valtra kastélyát és földjeit, és ott éltek kettesben, tanígtatták egymást sok éven keresztül, amelyek hamar elröppentek. De szinte alig telt el egy, amikor is Nükterisz megszerette a nappalt mindennél jobban, mert az volt Photogen ruhája és koronája, és látta, hogy a nappal hatalmasabb, mint az éjszaka, a nap pedig méltóságteljesebb, mint a hold; Photogen pedig ezután az éjszakát kedvelte a legjobban, mert az volt Nükterisz édesanyja és otthona.

Bár néhány szót furcsálltam, megteltem reménnyel. Ez tűnt a megfelelő befejezésnek: a nappalfiú elveszi az éjszakalányt. Sikerükből erőt merítettem.

Ebben a pillanatban a fogat hirtelen megállt.

– Megjöttünk! – szólt nekünk Hosszúpuska, majd azt kiáltotta:

– Áruszállítás! Nyissátok ki!

Finoman arrébb tettem Tegant, feltérdeltem, hogy jobban lássak, és elakadt a lélegzetem. Magas, fából emelt falak kerítették körbe egy földfelszíni enklávét. Férfiak álltak a kapu tetején, kezükben Hosszúpuskáéhoz hasonló fegyvereket fogtak. Szigorú tekintettel néztek le ránk, tüzetesen átvizsgálták az öreget, a rakományát és minket, mielőtt intettek volna, hogy átkelhetünk. Nagy részük fiatalabb volt Hosszúpuskánál, de öregebb nálunk. Többet így elsőre nemigen tudtam megállapítani.

Ahogy megkönnyebbült a szívem, valaki kinyitotta a kaput a bebaktató ösvérek előtt. A mozgásukon látszott, hogy már kimerültek; nem csoda, egész éjszaka vontattak bennünket. Elraktam a könyvet, és ittam egy kortyot Megváltás üdvére.

Ez a hely csodálatos volt. A házak újszerűnek tündek, valószínűleg fából és agyagból építhették őket, némelyiken pedig friss fehér festék díszelgett. Emberek járkáltak az utcákon teljesen nyíltan, és szemlátomást fegyver nélkül. Ápoltnak és jól tápláltnak látszottak.

– Helyben vagyunk – értékelte Fakó. – Apámnak igaza volt.

Miután a fogat megállt, az oldalamat kízó fájdalommal nem törődve lemasztam. A lázam lement, a fejem többé-kevésbé kitisztult.

– Elviszlek titeket Tuttle dokihoz – közölte Hosszúpuska. – Hozzátok a lányt. Ha még van remény számára, ő bizonyosan megmenti, és ha nincs, mond majd pár kedves szót a lelki üdvéért.

– Lélek. – Új szó, amit még nem ismertem, de ösztönösen összeköttem Selyem bennem létezett foszlányával. Éreztem őt, pedig biztosra vettem, hogy a Korcsok réges-rég felfalták.

– Köszönjük! – mondtam.

Fakó cipelte Tegant végig az úton. Sajgó háta ellenére csak ment tovább rezzenéstelenül. Miután összeszedtük a dolgainkat, Kósza meg-megállt néha, és körbebámult; sejtettem, mit érezhet.

Az emberek egyöntetű érdeklődést mutattak irántunk. Úgy nézhettünk ki, mint a vadak, ráadásul ragadtunk a kosztól. A fal teljesen körbevette az enklávét, és azok, akiket vadászoknak véltem, ott álltak minden sebezhető ponton, és őrizték a bent élők biztonságát. Nyilván itt is lehetnek nemzők, akik gondoskodnak az új generációról, és építők, akik elkészítik a szükséges eszközöket. Mégsem különbözött úgy attól, amit ismerek. De itt minden fényes volt és tiszta, és a levegő édesen illatozott.

– Itt is volnánk. Hozzátok be. Doki! – kiáltott Hosszúpuska. – Akad egy kis munka számodra.

– Talán csak nem beléd harapott az egyik öszvér... ó! – Egy alacsony, terebélyes, kopasz fejű férfi lépett be az első szobába. Hosszúpuskához hasonlóan már benne járt a korban. Álmomban sem hittem volna, hogy létezik hely, ahol az emberek így festenek, miután felnőnek, és nem elgyengülve sorvadoznak, mint mi a föld alatt.

Hosszúpuska szólalt meg:

– Csóri lány összeakadt egy Mutkóval. Remélem, hogy tudsz segíteni. Na, megyek, ránézek a portékára, mielőtt a népek kiszolgálják magukat.

– Ezt a sebet kauterizáltátok? – kérdezte a Tuttle doki nevű férfi.

Egymásra néztünk a fiúkkal, majd azt feleltem:

– Egy forró kést helyeztünk rá, hogy lezárjuk. Csak úgy ömlött belőle a vér, és Korcs-területen jártunk.

– Így értettem. Jaj, ti aztán szép kis zúrt csináltatok. Na, kifelé, de azonnal! – amikor tétozáztunk, dühösen összehúzta borzas szemöldökét. – Mars!

– Még szeretnék egy percet vele lenni – közöltem határozottan.

Haragos tekintete ellágyult.

– Ám legyen! Addig én elkészülök.

Bár Tegan nem volt magánál, kezembe fogtam az arcát, lehajoltam, és homlokon pusziltam.

– Rendbe fogsz jönni. Hamarosan visszajövünk, Tegan.

– Bizony. – Fakó hátrasimította a lány haját. Végigmérte, és egy izom rándult meg az arcán. Láttam, fájt neki, hogy itt kell hagynia. Számomra sem volt kellemesebb érzés.

Meglepetésemre Kósza lépett elő, és jött oda hozzá. Ő nem érintette meg, de új érzelmeket véltem felfedezni az arcán.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen erős vagy, sőt talán te magad sem sejtetted. Hát harcolj keményen!

– Neked is maradnod kellene – mondta Fakó. – Te is megsebesültél.

A fejemet ráztam.

– Most ő a legfontosabb.

– Végeztetek már? – Tuttle doki érkezett vissza egy tálcányi, számomra ismeretlen eszközzel.

Mivel egyikünk sem akarta kockára tenni Tegan egészségét, és magára haragítani azt, aki helyre tudná hozni, biccentettem, aztán kimentünk. Aggódtam, hátha ezt az embert is ugyanabból a fából faragták, mint Csontfűrész, és csak ront a helyzeten, ám mi már mindent elkövettünk Teganért. Örültem, hogy nem hagytuk cserben. Egyebet nem tehettünk.

Körbepillantottam, és olvasgattam a házak feliratait, CIPŐK, JAVÍTÁS, RUHÁZAT, FŰSZERES, HENTES. A cipőket ismertem. Az enyém úgy elhasználódott, hogy kilyukadt a talpa a nagy túrázásban, és kénytelen voltam szövettel kibélelni, nehogy véresre

járkáljam a lábam. Jól jött volna egy új pár, de kötve hiszem, hogy akad olyasmim, amit bárki elcserélne velem. Sőt mi több, nem ismertem az itteni szabályokat, és azt se tudtam, most hova mehetnénk.

A srácok, most először teljes egyetértésben, körbenéztek. Nekik sem volt fogalmuk, mihez kezdjünk ezután. De... talán nekem igen.

– Hosszúpuska talán tud segíteni – mondtam. – Egyszer már kisegített minket.

Velem az élen elmentünk a fogathoz az enkláve közepéig. Hosszúpuska vigyázó tekintettel ácsorgott, amíg kirakodták az áruit. Barátságosan pillantott ránk, ahogy észrevett. A szemüvegen át a napfényben jobban megfigyelhettem a vonásait. Hosszú, borzas szőrcsomó csüngött a szája fölött, ilyet szintén nem láttam még soha senkin.

– Tehetek még valamit értetek? – kérdezte.

Bólintottam.

– Meghúzhatnánk valahol magunkat, amíg kiderül, mi lesz a barátunkkal?

Az igazat megvallva állandó lakhelyre lett volna szükségünk, mert le szerettünk volna telepedni. Ennél jobb nem várt ránk odakint, ezt már tudtuk. De haladjunk csak sorjában. Mivel szinte megevett minket a kosz, szükségünk volt rá, hogy segítsen lakhelyet keresni.

Hosszúpuska elgondolkodott, majd azt felelte:

– Oaks mama majd befogad benneteket. Felszabadult pár szobája. Egyik fiát elragadták a Mutkók, a másik pedig megnősült. – Szünetet tartott, végignézett rajtunk, aztán hozzátette: – Mondjátok, hogy én küldtelek titeket. – Majd elmagyarázta, melyik házat keressük, és hogyan találunk oda.

– Nem is tudom, hogyan köszönhetném meg. – Aztán rájöttem, én is tudok segíteni cserébe. – Láttunk Korcsokat... azazhogy Mutkókat nem messze innen. Okosak. Fel kell készülnötök a harcra.

Selyemmel ellentétben ő hallgatott a figyelmeztetésre. Felemelte Öreglány nevű fegyverét.

– Mi mindig készen állunk.

Követtem a falon állomásozó vadászokra vándorló tekintetét.

– Gyakran megtámadnak titeket?

– Már egyre kevesebbyszer – felelte. – De nem kényelmesedtünk el. Túl sok helyőrség fizette már meg az árát.

Megnyugodtam egy kicsit, látva, hogy a tragédia itt nem következik be újra. Ők éberek és elővigyázatosak voltak. Miután biccentve elköszöntem, mentem összeszedni a holminkat. Nem akadt sok tulajdonom, de az a pár apróság, ami a zsákomban pihent, volt minden, ami megmaradt az Egyetem enklávéból – a föld alatti törzsekből, ahogy Kósza hívott bennünket. Hosszúpuska integetett búcsúzóul, aztán ment vissza felügyelni a munkát.

Kósza előttünk csatangolt, és alaposan megfigyelte a látnivalókat; a helyi lányok meg-megálltak, és tágra nyílt szemekkel bámulták, amit ő farkasszerű vigyorral viszonzott. Fakó jóval megfontoltabban haladt leszegett fejjel és bánat csüggesztette vállal.

Megérintettem a karját.

– Ne aggódj! Tegan meg fog gyógyulni.

Rám emelte fekete szemét, és bólintott, bár nem tudtam biztosan, hogy hitt-e nekem. Sok embert veszítettünk az út során. Azt gondoltam, hogy ha Teganre néz, Lobogó és Pearl jut az eszébe. Bíznom kellett abban, hogy Tuttle doki képes megmenteni a lányt. Ha másként végződik, biztos megszakad a szívem.

Ezúttal Fakó ment az élen; ez a település nem volt túl nagy, viszont olyan világos és lenyűgöző, hogy szinte fájt, amikor körbetekinttem, és nem csak a nap miatt. Bárcsak a vakarcsok is láthatnák ezt a sok csodát, főként 26-os. Neki tetszene ez a hely.

Könnyen megtaláltuk a házat. Nagyobb és magasabb volt, mint a kisváros többi épülete, ráadásul fehérre mázolták, ezért szinte ragyogott a napsütésben. A sötét fa szépen ellensúlyozta ezt, ráadásul még növényeket is ültettek elé, amelyek rózsaszínben, vörösen és sárgán virágoztak.

Idegesen hátrasimítottam a hajam, majd az öklömmel kopogtatni kezdtem. A nő, aki ajtót nyitott, legalább olyan öreg lehetett, mint Hosszúpuska. Akárhány hasonló korú arcot láttam, mindig ledöbbentem.

Ahogy ránk tekintett, egyből visszahőkölt, amit a szagunk is nyilván elősegített. Szeme kikerekedett, ahogy megpillantotta Kósza tintás sebhelyeit. A fiúk bölcsen hagyták, hogy én beszéljek.

– Mit akartok? – a hangszíne kicsit sem tűnt barátságosnak.

– Hosszúpuska küldött ide minket. Azt mondta, hogy ha megengeded, itt alhatnánk a szabad szobáidban.

– És mégis, miért engedném? Koszosak vagytok, mint a bűn.

Ez nem ment valami jól, ezért elővettem a legjobb modorom, amellyel régen az időseket igyekeztem kiengesztelni – na meg persze Selymet.

– Kérem szépen! Kitakarítunk a ház körül, és besegítünk a munkába, csak mondja meg, mit csináljunk. Igen hosszú utat tettünk meg.

– Valóban? – ez felkeltette az érdeklődését. – Na és honnan jöttetek? Appletonból?

Először nem jutott eszembe a romok neve. Mintha láttam volna a könyvtárnál. Megerőltettem az agyam, próbáltam előásni, aztán bevillant. Kimondtam a nevét, bár valószínűleg rosszul.

Az arca elsápadt.

– Hazudsz. Ott már egy lélek sem él. Mindenkit kitelepítettek.

– Nem hazudik – morogta Kósza.

Feltettem az egyik kezem, nem akartam, hogy megijessze a nőt. Már így is túl izgatottnak tűnt. Ha Kósza ráhossa a frászt, bevágja az ajtót, aztán mi lesz velünk?

– Mutasd meg neki a könyvet – javasolta Fakó halkán.

Elmosolyodtam, beletúrtam ütött-kopott zsákomba, és előhúztam A nappalfiú és az éjszakai lány című könyvet. Óvatosan kézbe vette, vizsgálgatta, milyen régi, majd kinyitotta, és a végére lapozott. Egy régi sárga kártya volt oda bedugva, amelybe a következő betűket pecsételték: A N.Y.-I KÖZKÖNYVTÁR TULAJDONA.

Tekintetét felemelte, és a szemembe nézett.

– Ti tényleg a városból jöttetek. Azonnal értesítenem kell a városi tanácsot. Edmund! – szólt valakinek, akit nem láttunk. – Ezt hallgasd meg! Emberek élnek Gotham déli részén.

– Igazán? – kérdezte egy férfi.

Mozgolódást hallottam, majd kisvártatva ott állt a felesége mellett, és minket szemlélt. Öregségétől megkönnyebbült a szívem. Arca sokévnnyi életről tanúskodott, amelytől nem fosztotta meg sorvasztó betegség. Talán ha itt élünk, mi is elnyerhetjük ezt az egészséget.

Oaks mama mormogott:

– Gyertek be! Meséld el a történeted, gyermekem.

Majdnem kicsúszott a számon, hogy „*nem vagyok gyermek, én vadásznő vagyok – a legeslegutolsó*”, de aztán rápillantottam kedves arcára, és tudtam, az igazság úgy megsebezné, hogy talán belerokkanna. Amikor szélesre tárta előttünk az ajtót, beléptünk rajta.

A szerző jegyzete

Nem egyszerű elképzelni a világvégét, vagy megjósolni, milyen is lehet valójában. Vizsgálódásaim alapján, ha az apokalipszis bekövetkezne – betegség, éhínség vagy zombitámadás által –, az emberi társadalom mintegy száz év alatt valószínűleg fokozatosan leépülne.

A Menedékben felvázolt homályos jövőképben biológiai fegyverek és ipari gyártású dögvész okozza a modern életkörülmények gyors hanyatlását. A városok látképét a New Orleans-i Katrina hurrikán tombolása után történelem mintájára alakítottam ki. Ez alapján főleg a szegények vesztegelnek a romba dőlt, elhagyatott városokban – remény és készletek híján pedig egymás ellen fordulnak. Ebből az okból kifolyólag lettek a bandázók erőszakosak, romlottak és patriarchális be-rendezkedésűek. Próbáltam kigondolni, milyen lenne az élet a földfelszín felett és alatt. Ebben segítségemre volt az Élet az emberek után című informatív és szórakoztató dokumentumfilm-sorozat.

Annak is utánajártam, hogy ilyen mértékű zűrzavart követően milyen árucikkek keringenének közkézen, miket guberálnának elő az otthonuktól megfosztott emberek az elveszett világ romjai alól. A műanyag hosszú-hosszú ideig fennmarad – egy cikkben olvastam, hogy bizonyos műanyagok sohasem bomlanak le a hulladéklerakó telepeken ezért a vödröknek, palackoknak és napszemüvegeknek bőven van létjogosultságuk ebben a környezetben. Azt is eldöntöttem, hogy egy ilyen katasztrófa eleve kizárja a gépjárművek használatát, ezért a Menedékben nem szerepel kerékpárnál bonyolultabb jármű.

Lenyűgöző információkra leltem a konzervételek hosszú szavatossági idejével kapcsolatban. Az egyik anekdota szerint 1938-ban kibontottak egy több mint százéves borjúhúskonzervet, amely 1820-ban megjárta az északi-sarkköri expedíciót William Parry oldalán, majd a tartalmát odaadták egy macskának, amely jóízűen elfogyasztotta, és még csak nem is reklamált. 1865-ben történt egy hasonló eset: a Bernard nevű gőzhajó elsüllyedt a Missouri folyóban túlterheltség miatt. A roncsot 1968-ban emelték ki a nebraskai Omaha

északi részén. Az áruk között különféle konzervek is előfordultak: barack, osztriga, paradicsom, méz, valamint vegyes zöldség. Vegyészek elemezték az ennivalókat romlandóság és tápérték szerint, és bár már nem voltak frissnek mondhatóak, minden káros mellékhatás nélkül el lehetett fogyasztani őket.

Remélem, élveztétek az apokalipszist!

TARTALOM

[egy lenn a mélyben](#)

[Pikk](#)

[Próba](#)

[Szavak őre](#)

[Orv támadás](#)

[Úton](#)

[Rejtek](#)

[Nassau](#)

[Sötétség](#)

[Hazatérés](#)

[Kincs](#)

[Fájdalomdíj](#)

[Áldozat](#)

[kettő a felszínen](#)

[Ismeretlen](#)

[Napfény](#)

[Ellenállás](#)

[Össze csapás](#)

[Tempó](#)

[Pearl](#)

[Megvilágosodás](#)

[Könyvtár](#)

[Nyugalom](#)

[Vándorút](#)

[Havazás](#)

[Lidércnyomás](#)

[Kétségbeesés](#)

[Megváltás](#)

[A szerző jegyzete](#)